

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN AGE GAP
ARRANGED MARRIAGE
MAFIA ROMANCE

RUINED

PERFECTLY IMPERFECT SERIES

secrets

NEVA ALTAJ

Mahvolmuş Sırlar
Perfectly Imperfect-4
Neva Altaj

Yazarın notu

Sevgili okuyucu, kitapta geçen birkaç İtalyanca kelime var, işte çeviriler ve açıklamalar:

Tesoro – hazine; sevgi

Stella mia – yıldızım; sevgi

Piccola – küçük olan, küçük kız; sevgi

OceanofPDF.com

Tetikleme Uyarısı

Lütfen bu kitabın kan, şiddet ve işkencenin grafik tasvirleri gibi bazı okuyucuları rahatsız edici bulabilecek içerikler içerdiğini unutmayın. Ayrıca bu serinin önceki kitaplarına göre daha ateşli sahneler var ve bunlar hafif BDSM unsurlarını ve oyuncak kullanımını içeriyor.

OceanofPDF.com

önsöz

Mevcut

(Isabella 19 yaşında)

ISABELLA

Saçını kazıdılar.

Bu detay beni neden bu kadar etkiledi bilmiyorum.

Kocamın eline uzanıp parmaklarımı birbirine doladım ve alnımı şilteye dayadım. Neyden daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum - hastane kokusu, yatağın yanındaki makinenin kalp atışlarını izleyen bip sesi mi, yoksa ne kadar hareketsiz olduğu.

Dakikalar geçer. Belki saatler, emin değilim.

Onun parmaklarının benim parmaklarımda küçücük seğirmesini neredeyse özlüyorum. Kafamı kaldırdım ve beni izleyen iki koyu kahverengi gözle karşılaştım.

Ah Luca. . " Boğuluyorum, sonra üzerine eğilip dudaklarına hafif, hızlı bir öpücük konduruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor, muhtemelen onu öpmeye nasıl cüret ettiğimi merak ediyor ama umrumda değil. Onun için çok korkmuştum ve hayatta olduğundan emin olmak için çalınan öpücüğe ihtiyacım vardı.

Elini bıraktım, sandalyede daha dik oturdum ve bana kulak vermeye başlamasını bekledim. Konuştuğunda sesi kaba ve derindi, hatta her zamankinden daha derindi ve ağzından çıkan kelimeler buz gibi olmama neden oluyordu.

"Kimsin?"

ona bakıyorum.

Luca, yoğun, hesaplayıcı bakışlarıyla bana bakarak başını yana eğdi. Bu ifadeye çok aşınayım, çünkü yaptığım bir şeyden memnun olmadığında genellikle bu ifadeye maruz kalıyorum. Ama bu sefer çok büyük bir fark var. Onun gözleri. Uzun zamandır umduğum aynı gözler bana kayıtsızlık yerine sevgiyle bakacaktı. Şimdi zerre kadar tanımadan bana bakıyorlar.

Ben Isabella, diye fısıldadım. "Senin . . . kadın eş."

Gözlerini kırptırdı, sonra odanın diğer tarafındaki pencereye baktı ve derin bir nefes aldı.

Ee, Isabella, dedi ve bana döndü. "Bana kim olduğumu söylemek ister misin?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM BİR

"Önceki"

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Üç yıl önce

(Isabella 16 yaşında)

ISABELLA

"İsa!" Andrea, yüksek ayak sesleri merdivenlerden yukarı çıkarken adımı haykırıyor.

Küçük kız kardeşimin odama koştuğunu görmek için sandalyemde döndüm. Benden sadece iki yaş küçük ama bazen liseye değil de ilkokula başlıyormuş gibi davranıyor. Bana ulaştığında nefesi kesilmişti.

"Bağırarak evin içinde koşamazsın." Ona bir kalem doğrultuyorum. "On dört yaşındasın, dört değil."

"O burada!" Elimi tuttu ve beni odadan dışarı sürüklemeye başladı, gözleri parıldaayan yüzünü burkan bir gülümsemeyle.

"Kim?"

"Luca Rossi."

Her ismi geçtiğinde olduğu gibi kalp atışlarım hızlanıyor ve kendi uyarılarıma aldırış etmeden kız kardeşimin peşinden koşuyorum. Koridordan ve büyük taş merdivenlerden aşağı koşuyoruz. Beklendiği gibi, yol boyunca hizmetçi kızdan ve büyükbabamın iki adamından birkaç kez onaylamayan bakışlar alıyoruz, ancak şu anda görgü kurallarını düşünemiyorum. O burada!

büyükbabamın çalışma odasının dışındaki Fransız pencereden sadece birkaç metre ötede, arka taraftaki büyük açelyaya ulaşana kadar evin etrafında döndük. Daha önce pek çok kez yaptığımız gibi, arkasına çömeldim ve Andrea'yı yanıma çektim. Nonno Giuseppe'nin ofisini net bir şekilde gören ideal bir saklanma yeri.

"Değişmeliydim," diye mırıldandım, kesik kot şortuma ve düz tişörtüme bakarken. "Luca'nın beni böyle görmesine izin veremem."

Andrea beni tartıyor ve tek kaşını kaldırıyor. "Kıyafetlerinin nesi var?"

Kız öğrenci gibi görünüyorum, dedim hızla tokamı çıkarıp parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek. Annem saçımı toplamanın görünüşüme birkaç yıl kattığını söylüyor.

"Ey?" Andrea kıkırdar. "Haber flaşı, Isa... sen."

"Pekala, rolü giyinmeme gerek yok." Somurtup pencereye bakıp bekliyorum. "Luca'nın geleceğini bilseydim, o bej elbiseyi giyerdim."

Çalışma odasının kapısı açılıyor ve büyükbabamın kapolarından biri olan Luca Rossi odaya giriyor. Andrea'nın elini tuttum ve sıktım. O salak Enzo beni havuza attıktan sonra havuza atlayıp hayatımı kurtardığında altı yaşımdan beri ona takıntılıyım. Başımı suyun altına soktuğum ve çoraplı, süslü elbisemin beni aşağı çektiği zamanki kadar korktuğumu

hiç hatırlamıyorum. İyi bir yüzücü değildim ve yüzeye çıkmak için boşuna bacaklarımı tekmeledim. Öleceğimden emin olduğumda, iki büyük el aniden beni tuttu ve yukarı çekti.

Luca beni histerik anneme doğru götürürken o gülümseyen gözleri asla unutmayacağım. Pahalı takım elbisesi sıırıslıklardı ve uzun siyah saçlarının tutamları yüzüne yapışmıştı. O akşam anneme büyüdüğümde Luca Rossi ile evleneceğimi söyledim. Belki o gün ona aşık olmuşum.

"Onu son gördüğümde bile daha ateşli." iç çekiyorum

Luca her zaman güzel olmuştur ve bir odaya girdiğinde kızlar ve kadınlar genellikle kendi ayaklarının üzerine düşerler. Onu bu kadar ilginç kılan, kadınlar da dahil olmak üzere diğer insanlar söz konusu olduğunda ciddi, biraz kayıtsız duruşu olmalıydı. Odaya girer, ne için geldiyse onu yapar ve giderdi. Anlamsız konuşmalar yok. Dedikodu için oyalanmak yok. Beklendiği gibi bir etkinlik için daha uzun süre kalması gerekseydi, ya dedemle oturup iş konuşurdu ya da köşelerden birinde pusuya yatıp kalabalığı seyrederdi. O zamanlar onu izlemeye bayılıyordum, kocaman vücudu duvara yaslanmış, kara gözleri odada geziniyor ve herkesi gözlemliyordu. Mükemmel yüzünün her keskin çizgisi beynime kazındı. Ancak yıllar geçtikçe özellikleri değişti. Yüzü olgunlaştı, çizgiler sertleşti ve kısa bir sakalla kısmen gizlendi. Kara gözleri de değişti, bir şekilde daha sert, daha uğursuz bir bakış aldılar. Aynı kalan tek şey, başının üstünde bir topuz yapmış uzun, siyah saçları. Bizim çevremizde bir erkeğin saçını uzun süre uzatması ve yargılanmaması belli bir karakter gerektirir. Ama Luca Rossi her zaman başka bir şey olmuştur. Diğer erkeklerden *daha fazla bir şey* .

"Sen delisin." Andrea beni dirseğiyle yanıma oturtuyor, "Senin iki katı yaşında."

"Umurumda değil."

"Ve o evli, Isa."

Luca'nın karısı Simona'dan bahsedildiğinde acı kalbimi delip geçiyor. Dört yıl önce, onun evleneceğini duyduğumda bir haftayı yatakta ağlayarak geçirdim. O zamanlar sadece on iki olmasına rağmen tek istediğim bir gün onun karısı olmaktı. Çoğu kız gibi ben de düğünümü hayal ettim ve o çocukluk fantezilerinin her birinde, damadım olarak hep yanımda duran Luca'ydı. İnsanlar, Simona'nın onu manipüle ederek evliliğe yönlendirmek için bilerek hamile kaldığını söylüyordu ama bu onun canını daha az yakmadı. ihanete uğramış hissettim O benimdi!

Önümdeki dalı tutup sıkıyorum. "O kadından nefret ediyorum."

Andrea, "Agata Teyzenin, anneme onları insanlarla dolu bir restoranda yeniden kavga ederken gördüğünü söylediğini duydum," diye fısıldadı.

"Ne hakkında?" Gözlerimi Luca'nın yakışıklı yüzünden ayırmadan sordum.

anaokulundan almayı unuttuğu için kavga etmişler gibi geldi . Rosadiye mırıldandı.

"Bir anne evladını nasıl unuttur?" Ona inanamayan gözlerle bakıyorum. Simona bir orospu olsa da, bunu yapabileceğini düşünmemiştim.

"Muhtemelen Botox randevularından birindeydi." Kız kardeşim gülüyor.

Başımı salladım ve Luca'yı izlemek için geri döndüm. Büyükbabamın masasının diğer tarafındaki bir sandalyede oturuyor, profili bize bakıyor. Her ikisinin de yüzündeki

acımasız ifadeye bakılırsa, ciddi bir şeyler dönüyor. Dedemi çok iyi tanırım. Cosa Nostra Ailesi'nin don'u Giuseppe Agostini'nin Chicagoyüzünde o yüz ifadesinin olması, yemek pişirmenin iyi bir şey olmadığı anlamına gelir. Luca'nın yüzündeki asık ifade yeni değil ama bu sefer boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. Yıllardır gülümsediğini görmedim ve capo olduğundan beri evin içinde çokça dolaşıyor.

"Geri döneceğim." Gözyaşımı silip gitmek için arkamı döndüm.

Onu her gördüğümde daha da zorlaşıyor. Sanki göğsüme bir ağırlık çöküyor. Asla yanımda olmayacağını biliyorum. Ve yine de kendimi uzak tutamıyorum. Andrea benden çok daha yaşlı birini takıntı haline getirdiğim için bana deli diyor . Belki ben. Ama elimde değil. Hayatımı kurtardığında kahramana tapmak olarak başladı. Ancak son birkaç yılda, bu çocuk hayranlığı tamamen başka bir şeye dönüştü.

"Üzülme İsa." Andrea kolunu belime doladı. "Yürüdüğün toprağa tapacak başka adamlar da var. Sen Cosa Nostra'nın babasının torunusun. Evlenme vaktin geldiğinde, burada seni bekleyen bir dizi talip olacak. Biri gelip ayaklarını yerden kesecek ve Luca Rossi'yi tamamen unutacaksın. Bu sadece bir gençlik aşkı."

"Evet." Başımı salladım ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim, annemle çalıştığım gibi. "Haklısın. Hadi geri dönelim."

* * *

Bir yıl önce

(Isabella 18 yaşında)

Kalabalık bahçeye dağılmış, içiyor ve gülüyor. Büyükbabam, Chicago bölgesindeki İtalyan kanına sahip herkesi doğum günü partime davet etmiş olmalı.

"Garson çok tatlı." En iyi arkadaşım Catalina dirseğiyle beni dürttü. "Sanırım pastadan bir parça daha alıp onu biraz daha iyi kontrol edeceğim. Beraber takılmak ister misin?"

"Hayır, iyiyim," diyorum.

"Ama ona bak! Güldüğünde gamzeleri çıkıyor."

Yemek masasının yanında duran ve misafirlerden biriyle sohbet eden adama baktım. Yirmili yaşlarının başında, kısa sarı saçları ve gerçekten hoş bir gülümsemesi var.

"Git." İlgisini çeken tatlıya doğru başımı salladım. "Seni burada bekleyeceğim."

Catalina kıkırdıyor, bana göz kırpmıyor ve yiyeceklerle dolu masalara koşuyor. Şirin garsona yaklaşıp flörtleşmeye başlıyor ve bir an keşke ben de aynısını yapabilseydim diyorum. Ne yazık ki gözüm sadece bir adamda.

Luca'nın büyükbabam ve patronumun yardımcısı Lorenzo Barbini ile oturduğu bahçenin karşı tarafına baktım. Etraflarındaki şenlikli atmosfere pek aldırış etmeden iş tartışıyor gibi görünüyorlar. Luca buraya geldiğinden beri bana bakmadı bile ki bu yeni bir şey değil.

Her zaman böyle değildi. Küçükken, onun geldiğini görür görmez çimenlerin üzerinden koşardım. Kollarına atladığımda beni yakalayıp döndürerek zevkle ciyaklamamı sağlıyordu. Ama on üç yaşına girdiğim yaz bunu yapmayı bıraktı.

O günü dün olmuş gibi hatırlıyorum. Arabasından indiğini gördüğüm anda dışarı fırladım ve garaj yolundan ona doğru koştum. O gün beni yakalamak için kollarını açmadı. Bunun yerine elini saçımdan aşağı attı ve evin içine girdi. Sonraki birkaç ziyaretimde sahip olduğum tek şey buydu - saçımın hafif bir fırçası. Sanırım ortalıkta dolanmak için çok yaşlı olduğuma ya da belki de uygun olmadığına karar verdi. Sonra saçlarımdaki o hafif tutamlar bile durdu. Son birkaç yılda, onu sadece uzaktan izlemekle kaldım.

Şimdiki gibi.

Isabella!

Catalina'nın aptal kuzeni Enzo'nun bana doğru geldiğini görmek için omzumun üzerinden baktım.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve evin içine girmeye niyetlenerek arkamı döndüm. Ben kaçamadan, arkamdan gelip yoluma çıktı.

"Çok güzel." Elini bileğime doladı ve başını benimkine dayamak için eğdi, bunu yaparken nefes aldı. "Ve çiçek gibi kokuyor."

"Beni rahat bırak Enzo." Kurtulmaya çalışıyorum ama tutuşu güçlü ve beni daha sıkı çekiyor.

"Hadi ama Isa! Neden hep bir buzdağı gibi davranıyorsun?"

Enzo! Sarhoşsun!" Etrafıma bakındım, Andrea'yı ya da beni ondan uzaklaştırabilecek başka birini aradım. Bahçede dolanan düzinelerce misafir var ama kimse yardımına koşacak kadar yakın değil. Bağırabilirdim ama olay çıkarmak istemiyorum çünkü bu gece burada çok fazla önemli insan var.

"Elbette öyleyim." Güler. "Bugün senin on sekizinci doğum günün. Buna içmek çok doğal, değil mi? Gel sana doğum günü öpücüğü vereyim."

"Benden uzak dur." Kıkırdadım ve tekrar kıpırdanmaya çalıştım.

"Ama bu sadece bir öpücük. Hadi, Isa, böyle yapma-"

Cümlesini yarıda kesti, gözleri arkamdaki bir şeye odaklandı, sonra bakışları benimkinin oldukça üzerinde duruncaya kadar başını kaldırdı. Yüzünün rengi hızla solmaya başlar. İnce, beyaz altın bir alyansla süslenmiş bir el arkamdan uzanıp Enzo'nun bileğini mengene gibi kavradı. Enzo beni bırakıyor ama yeni gelenin uzun, güçlü parmakları salağın bileğini o sızlanana kadar daha sıkı sıkıyor. Enzo'ya dikkat etmiyorum. Diğer kişinin bileğini çevreleyen iki bileziğe bakarken kalp atışlarım hızlanıyor. Biri geniş bir gümüş manşet, diğeri ise siyah deri bir bant. İkisini de beş yıl önce harçlıklarımınla alıp ona verdim. Onları gerçekten giydiğini bilmiyordum.

Gözlerimi bileziklerden parmağındaki alyanslara kaydırırken, hızla atan kalbimin patlamasını engellemeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. İçimde yine bir şeyler ölüyor, tıpkı elindeki yüzüğü ilk gördüğüm andaki gibi.

Luca'nın pürüzsüz, viskiye benzer sesi, "Ona bir daha dokunursan ölürsün" diyor.

Enzo manyakça başını sallar ve tekrar sızlanır. "Evet, Bay Rossi."

"Kaybol," diye havlıyor Luca ve Enzo'nun elini bırakıyor.

Kapıya doğru koşarken Enzo'nun sırtına baktım. Kurtarıcımın yüzleşmeye cesaret edemiyorum. Eğer yaparsam, dağılılırım. Bu sabaha kadar, bir gün Luca ile birlikte olma şansımın küçük de olsa olabileceğine hâlâ inanıyordum. Babam, yirmi bir yaşına girdiğimde büyükbabamın kaposunun en küçüğü Angelo Scardoni ile evlenmemi kabul ettiğini söylediği an, bu umut kırıntısı uçup gitti. Görücü usulüyle evleneceğimi her zaman biliyordum çünkü Cosa Nostra don'un torunu için tek seçenek buydu ama yine de umuyordum.

"Her şey yolunda mı tesoro?"

"Evet." Gözlerimi kapıya sabitleyerek başımı salladım. "Teşekkürler Luca."

"Eğer seni bir daha rahatsız ederse bana haber ver."

"Yapacağım."

"Tamam." Sanki saçımı hafifçe okşuyormuş gibi başımın arkasına hafif bir dokunuş oldu. "Doğum günün kutlu olsun Isabella."

Luca'yı artık arkamda hissetmeyene kadar bekledim, sonra yavaşça arkamı döndüm ve onun uzaklaşmasını izledim, beni gidecek hiçbir yerim olmadan içimde kabaran aşırı duygularla öylece kalakaldım. Göğsümde bir şey sıkışıyor. Bir kez olsun bana doğru yürümesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Belki de sadece geçerken bile olsa anlamsız bir sohbet başlatabilirsiniz. Son iki yılda birbirimizle en çok konuştuğumuz şey bu. Sık sık varlığımı unuttuğundan korktum.

Adımın seslenildiğini duydum ve arkamı döndüğümde Catalina'nın bana gelmem için el salladığını gördüm. Omzumun üzerinden Luca'nın geri çekilen bedenine son bir kez bakıp, parmaklarımı saçımın okşadığı yerde gezdirerek yiyeceklerin olduğu masalara yöneldim.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Üç ay önce

(Luca 35 yaşında)

LUCA

Dirseklerimi direksiyona yasladım ve telefonumda oynayan videoyu izledim.

Aceleyle atıldığı belli olan bir çift siyah pantolon ve kırmızı bir elbise odanın ortasında yerde yatıyor. Beyaz gömlekli bir adam yatağın kenarında oturuyor, sarı saçlı bir kadın bacaklarının arasına diz çökmüş, aletini emiyor. Bulundukları odadır. . . yatak odam. Ve şu anda korumasının aletiyle boğulan kadın da benim sevgili karım.

Telefonu ceketime koydum, torpido gözünden silahımı aldım ve arabadan çıktım.

Saat sabah bir buçuk ve koridorda kimse yok. Ayak seslerim koyu mermer zeminde ve geniş merdiven boşluğunda yankılandı. Üçüncü kata geldiğimde, evde olmadığından emin olmak için sağa dönüp koridordan kızımın odasına doğru yürüyorum. Rosa, genellikle iş için birkaç günlüğüne evden ayrılmam gerektiğinde yaptığı gibi, arkadaşının evinde yatıya kalıyor. O ve annesi hiçbir zaman iyi anlaşamadılar.

Rosa'nın odasının kapısını açıp içeriye baktım. Boş. Kapıyı kapatıyorum, sonra koridorun diğer ucuna, yatak odama doğru devam ediyorum.

İçeri girdiğimde Simona hala korumanın önünde diz çökmüştü. Köşedeki lamba, Simona'nın sallanan kafasının üzerinden adamın kızarmış yüzünü net bir şekilde görmeme yetecek kadar ışık veriyor. Silahımı kaldırıp alının ortasına nişan alıyorum ve tetiği çekiyorum. Yüksek sesli patlama komodinin çingirdamasına neden oluyor ve beyaz, saten çarşafların her yerine kan fışkırıyor. Simona çığlık atıyor, sonra ayağa fırlıyor ve şimdi yatağın üzerine yayılmış haldeki vücuttan uzaklaşıyor. Yüzünde ve saçında da kırmızı lekeler var ve göğüslerinde ve boynunda da var. Görünüşe göre sevgilisinin beyin maddesinin bir kısmı da saçına gitmiş. Rastgele yanına gidip kolunun üst kısmını tuttuğumda hâlâ ağlıyordu.

"Gitmeme izin ver!" Onu odadan çıkarıp koridorda sürüklerken bağılıyor. "Onu sen öldürdün, seni canavar!"

Simona iki kat aşağı inerken çığlıklar atıp elimden kurtulmaya çalışıyor. İtirazlarını duymazdan geldim ve ardına kadar açık olan ön kapıya yöneldim. Güvenlik görevlilerimden ikisi içeri koştı ama girişte durdular, bizi görünce gözleri dışarı fırladı. Bir hizmetçi, personelin odalarının olduğu salonun köşesinden çıkar ve orta adımda donup kalır. Örgü hırkasına sıkıca sarılıyor ve bakışlarını Simona'nın çıplak ve kanlar içindeki vücuduna kilitliyor. Muhafızları geçtim ve çığlık atan karımı dışarı sürükledim ve dört taş basamaktan aşağı garaj yoluna indim.

Boşanma evraklarını sabah alacaksın, diyerek tükürdüm ve kolunu bıraktım.

"Ne? Lütfen! Bu bir hataydı." Elimi tutacakmış gibi uzanıyor.

"Bana dokunmaya cüret etme! Defol git evimden."

"Bunu yapamazsın!" ağlıyor. Luca!

Dönüp tekrar içeri giriyorum. Nedense kızgın bile değilim. Hissettiğim tek şey tiksinti. Onunla ama aynı zamanda kaltakla aramı daha erken bitirmediğim için kendimle.

Kapının yanında duran Marco'ya, "Ona giyecek bir şeyler getirmesi için bir hizmetçi gönder ve bir taksi çağır," dedim. "Evin içine girmeyecek."

"Elbette, Bay Rossi." Çabucak başını salladı.

"Yatak odamda bir ceset var. Birinin bununla da ilgilenmesini sağla," dedim merdiven boşluğuna doğru ilerlerken. İkinci katın yolunu yaralamıştım ki ağabeyimin sesi bana ulaştı.

"Luca mı? Neler oluyor?"

Damian ikinci katın sahanlığında duruyor, üzerinde sadece boxer külotu var. Arkasında battaniyeye sarılmış, omzunun üzerinden bakan koyu saçlı bir kız var.

Merdiven boşluğundan çıkarken, Simona ve ben ayrılmaya karar verdik, dedim. "Ayrılıyor."

"Çıplak?"

"Evet." Önünde durdum ve arkasından sinen kıza bir bakış attım. "İyi akşamlar Arianna."

Merhaba Luca. Gergin bir şekilde gülümsüyor.

Baban geceyi nerede geçirdiğini biliyor mu?

Hayır, diye mırıldandı.

Başımı sallayıp kardeşime baktım. "Franco seni öldürecek."

Arianna yirmi bir yaşında. Bence kendi kararlarını verebilir, Luca. Sırıttıyor.

O da nişanlı, dedim ve merdivenleri çıkmaya devam ettim. "Kaza yapacağım. Yarın sekizde bir toplantım var."

"Luca?" arkamdan sesleniyor "Bu daha önce duyduğumuz bir silah sesi miydi?"

"Evet."

"Detaylandırmak ister misin?"

"Hayır. Yatağına dön, Damian."

Üçüncü kata vardığımda telefon şarj aletini ve yarın için yedek kıyafetlerimi almak üzere yatak odama uğradım, sonra uyumak için Rosa'nın odasına yöneldim.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

İki ay önce

(Isabella 19 yaşında)

ISABELLA

Yatağın kenarına oturdum ve büyükbabamın narin elini ellerimin arasına aldım. Ekli IV'ü dürtmemeye dikkat etmeye çalışıyorum, onu sulu tutmak için sıvılar sağlıyorum. Tüpü nazıkçe yeniden düzenliyorum ve dizlerimle yanlışlıkla çarpmamak için direği hareket ettiriyorum. Soldaki komodin çeşit çeşit ilaç şişeleriyle kaplı. En az on tane. Odadaki hava bayat, her şeye yapışmış gibi görünen ilaç kokusuyla dolu.

Hayır, diye fısıldadım. Yanakları çökük ve gözlerinin etrafında büyük siyah halkalar var. Gerçekten kötü görünüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tren çarpmış gibiyim."

"Kalp krizi geçirdin. Bu beklenebilir. Birkaç güne iyileşirsin."

Hüzünle gülümsüyor. "Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz." Bir şeyler söylemeye başlıyorum ama elimi sıkıyor ve devam ediyor, "Konuşmamız lazım. Bu önemli."

"Kendini daha iyi hissedene kadar bekleyebilir."

"Hayır, bekleyemez." Başını sallıyor. "Ben gittiğimde kaos olacak. Bunu biliyorsun."

"Yakında ölmüyorsun. Ailenin sana ihtiyacı var." Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Giuseppe Agostini yirmi yıldır Cosa Nostra Ailesi'nin Chicago şubesini yönetiyor ama aynı zamanda kendi ailemizin de kayası. Kendi kanadı varken hepimiz aynı evde yaşıyorduk. Onun burada olmadığını hayal edemiyorum.

"Hayatın döngüsü bu. Yaşlılar gider, gençler kalır."

"Altmış dokuz yaşındasın. Bu eski değil."

"Biliyorum Stella Mia. Ama olan bu." İç çektik ve elimi sıktı. "Bizim dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Bir don, halefi belirlenmeden ölürse, Aile içinde bir iç savaş çıkar. Yarından sonraki gün gelmeleri için capoları aradım, böylece yerine geçecek kişiyi belirleyebilirim."

Bunu bana neden söylediğini anlamıyorum. O ölmüyor. Sadece küçük bir kalp kriziydi. İnsanlar bu olaydan sonra yıllarca yaşarlar.

"Adını koymayı planladığım adamın, kimsenin onunla yüzleşmemesi ve işleri daha da kötüleştirmemesi için ailemizle bağlantıya ihtiyacı olacak," diye devam ediyor, "Ne dediğimi anlıyor musun, Isabella?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Ailelerimizi birbirimize bağlamamız gerekiyor. Evlenerek."

Sonunda her şey anlam kazanmaya başladı ve tüylerim diken diken oldu. "Evlenmemi mi istiyorsun? Derhal?"

"Evet. Bunu yapar mısın, Isi?"

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikmeye başlıyor. Bana böyle hitap eden tek kişi o.

"Angelo ile konuştun mu?" Soruyorum.

Angelo'ya karşı hiçbir şeyim yok. O iyi bir adam ve birkaç kez çıktık ama ona karşı hiçbir şey hissetmedim, bir kıvılcım bile. Ve birkaç yıl daha özgür olmayı umuyordum.

"Evet." Başını sallıyor. "Ona nişanın iptal olduğunu söyledim."

"Kapalı?" göz kırpmıyorum. "Anlamıyorum."

Angelo iyi bir çocuk ama don olmak için çok genç, Isi. Ailenin geri kalanı asla onun yanında olmaz."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "O zaman kiminle evleniyorum?"

"Üzerine atacağım onca pisliğin üstesinden gelebilecek ve bunların ağırlığı altında ezilmeyecek tek adam."

Nefesim sığlaşıyor ve kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki korkarım göğsümden fırlayacak.

"Luca Rossi ile evleniyorsun," dedem on yılı aşkın süredir duymayı özlediğim sözleri söylüyor ve ben ona sadece bakabiliyorum.

"Fakat . . . o zaten evli," diyorum şaşkın bir halde.

O ve Simona boşanıyorlar. Birkaç gün içinde yapılmalıdır. Sadece on dokuz yaşında olduğunu biliyorum ve o senden çok daha yaşlı. . "

Başımı salladım ve kollarımı onun narin vücuduna sarmak için eğildim. "Luca ile seve seve evlenirim, Nonno."

LUCA

Don Agostini'nin çalışma odasının kapısını çalıyorum.

İçeriden hafif bir ses, "Gir," diye sesleniyor.

Aile, Giuseppe'nin iyi olmadığını bir süredir biliyor. Emlak işi hakkında bilgi vermek için haftada en az bir kez onunla görüşüyorum, bu yüzden bozulmaya ilk elden tanık oldum. Yine de beni karşılayan manzara beni korkutuyor. Onu son gördüğümünden bu yana yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyor.

Luca. Masanın diğer ucundaki sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun."

"Nasıl hissediyorsun patron?" Otururken soruyorum.

"Gördüğün gibi korkunç." O gülüyor. "Kısa keseceğim çünkü Lorenzo ve diğer kapolar bir saatten az bir sürede geliyorlar."

Dün beni aradığından beri ne hakkında konuşmak istediğini merak ediyorum. İlk başta, her zamanki gibi iş olacağını varsaydım. Ama durum buysa, kapolarla görüşmeden sonra tartışılabilir.

"İki gün önce kalp krizi geçirdim" diyor. "Küçük bir şeydi ama doktorun bana çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi, işlerimi düzene sokmaya başlamam gerekiyor. Hızlı."

"Tamam. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Devralarak."

"Tamam." Başımınla onayladım.

Giuseppe son iki yıldır bana daha fazla sorumluluk veriyor. O da her şeyi kaldıramayacağını söyleyerek emlak işlerini tamamen bana devretti. Sanırım işin başka bir bölümünü devretmeyi planlıyor. "Neyi devralmama ihtiyacın var?"

"Cosa Nostra'nın Chicago Ailesi, Luca."

ona bakıyorum. Beni şaşırttığını söylemek yetersiz kalır. Herkes bir sonraki don'un Lorenzo Barbini olmasını bekliyordu.

Peki ya Lorenzo? Soruyorum.

"Lorenzo iyi bir yardımcı patron. Şimdiye kadar operasyonları iyi organize ediyor ve denetliyor," diyor Giuseppe. "Ancak, kendi çıkarları yerine Ailenin çıkarlarını göz önünde bulunduran kararlar verme yeteneğine sahip değil. Her zaman senin olmanı planladım."

"Pekala, önceden bir uyarı iyi olurdu."

"Kendinizi uyarılmış sayın."

"Bugün bütün capo'ları bu yüzden mi aradın?" Soruyorum.

"Evet, sebeplerden biri."

"Ve diğerleri?"

"Sadece bir tane daha. Önemli bir konuda zaman çizelgesinde ilerliyorum. Duraksadı, gözleri benimkilere kilitlendi. Kırılgan görünümüne rağmen, bakışları sabit ve incelemeye devam ediyor. Ne bulmayı umuyor? Biraz sonra, "Isabella'nın yaklaşan evliliği," diye devam ediyor."

"Angelo Scardoni'ye mi?"

Yüzüne bir gülümseme yayılır. "Sana."

Gözlerimi kapatıyorum, sonra kocaman açıyorum. Beyninin değil kalbinin bozulduğunu söylediler. Isabella on dokuz yaşında, dedim. "Bir çocukla evlenmiyorum."

"O bir çocuk değil. Annesi on sekiz yaşında evlendi. Ben bir sorun görmüyorum."

"Peki yaparım. Teknik olarak onun babası olabilirim."

"Daha otuzunda bile değilsin."

"Otuz beş yaşındayım." Ve bunu çok iyi biliyor ama sanki önemsiz bir şeymiş gibi elini havada sallıyor.

"Isabella iyi bir kız, bazen biraz inatçı olabilir ama son derece zeki ve sosyal etkileşim ve Aile meseleleri konusunda çok bilgili. Olağanüstü güzellikten bahsetmiyorum bile."

O öyle. Onu oldukça sık gördüm ve bariz olanı inkar edemem. Yumuşak bukleler halinde sırtına dökülen uzun kestane rengi saçları, kalkık burnu ve yüzüne neredeyse çok büyük gelen kocaman kara gözleri ile büyüleyici. Çok uzun değil ama inanılmaz küçük bir vücudu, gülünç derecede küçük bir beli ve şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel kıcı var. Ve on dokuz yaşındaki bir çocuğun kıcını fark etmiş olmam, her anlamda berbat. Ayrıca Isabella'yı çocukluğundan beri tanıyorum ve onunla evlenme fikri tamamen delice geliyor.

Görünüşe göre Giuseppe konuşmaya devam ettiği için isteksizliğimi anlamıyor. "Sana iyi bir eş olacak. Ve eğer ona izin verirsen, iyi bir ortak."

"Neyin ortağı?"

Hayatta, Luca. Güçlü bir konumda olduğunuzda, dayanabileceğiniz ve güvenebileceğiniz bir eş vazgeçilmezdir. Bizim gibi erkekler için, hem iyiyi hem de kötüyü paylaşabileceğiniz bir partner bulmak nadirdir. Ve bir sürü kötü şey olacak, güven bana.

Başımı sallıyorum. Don'un romantik olacağı kimin aklına gelirdi? "İnsanın gerçekten güvenebileceği tek kişi kendisidir, Patron. Ve bazen de en yakın kan akrabası. Ben bu dersi iyi öğrendim."

"Bütün kadınlar Simona gibi değildir." Masadan bir bardak su almak için elini uzatıyor ve parmaklarının nasıl titrediğini fark etmeden duramıyorum. "İkinizin arasında ne oldu? Hiçbir zaman iyi anlaşılmadığınızı biliyorum ama boşanmak mı?"

Koltuğa geri yaslanıp kollarımı önümde kavuşturuyorum. "Onu korumasına sakso çekerken yakaladım. Bizim yatağımızda. Bir süredir bundan şüpheleniyordum, bu yüzden odaya bir kamera kurdum."

Tanrım. Hayatta mı?"

"Hayır. Ve aynı kaderden zar zor kurtuldu."

"Boşanmaya neden bu kadar kolay razı olduğunu merak ettim. Rosa durumla nasıl başa çıkıyor? bir duraklamadan sonra sorar.

Simona onunla hiçbir zaman ilgilenmedi. Rosa sadece bir amaç için bir araçtı. Onunla evlenmemi sağlayacak bir araç."

"Üzgünüm. Umarım Isabella kızınızla iyi anlaşır."

"Demek evlilik konusunda ciddisin?"

Don, başını hafifçe eğmiş, gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. Bir çekmeceyi açıyor, bir deste kağıt çıkarıyor ve önümde duran masanın üzerine fırlatıyor. Bir evlilik anlaşması. Bir eşten az önce kurtulmayı başardığıma ve daha boşanmam kesinleşmeden beni bir çocuk gelinle eyerlediğine inanamıyorum.

"On dokuz yaşındaki birini ne yapacağım, Patron?"

"Ne yaparsan yap, saygı duyarak yapacaksın. Isabella genç olabilir ama o hala benim torunum ve yeni don olarak yerini korumana yardım edecek biri. Bunu aklınızda tutun."

Önümdeki kağıt yığınınına bakıyorum. Dişlerimi birbirine kenetleyerek ona boyun eğmiş başımı salladım.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

ISABELLA

Aynı gün hayatımın en mutlu ve en hüzünlü günü olabilir mi?

İki terzi yerde diz çöküp gelinliğimin boyunu ayarlarken, küçük bir taburede dururken başımı eğerek aynadaki yansımama bakıyorum. Özel bir elbise sipariş etmek için yeterli zaman yoktu, bu yüzden annem beni şehrin en prestijli düğün salonuna götürdü ve mevcut en pahalı elbiseyi seçti. Oldukça etkileyici popoma uyacak şekilde ayarlanması gerekiyordu.

Andrea ve ben daha gençken benzer şekilde inşa edilmiştik, ancak ergenlik çağı geldiğinde kız kardeşim ince şeklini korudu ve ben yapmadım. Sanki bedenim birbirine tam olarak uymayan iki parçadan oluşuyor. Dar belimi ve düz karnımı seviyorum. Göğüslerim orta ama sıkı. Minyon bir üst gövdeye sahip olmak, en küçük beden tişörtleri ve üstleri satın almamı sağlıyor. Bununla birlikte, alt yarım hep birlikte farklı bir hikaye. Kıçım ve kalçalarım gövdeme göre en az iki beden büyük. Diyetler hiçbir zaman pek yardımcı olmadı çünkü sadece göğüslerimin ve zaten ince olan kollarımın kıçım notu almadan önce küçülmesine neden oldular.

Andrea bana her zaman deli olduğumu ve benimki gibi bir popo için adam öldüreceğini söylüyor ama ben bunu anlamıyorum. Benlik saygısı problemleriyle hiç mücadele etmemiş olmama rağmen, daha küçük bir ganimet ve daha ince kalçalara hayır demem. Yansımama tekrar baktığımda iç çekiyorum.

"Saçınıza ne yapılmasını istiyorsunuz, Bayan Isabella?" kuaför sorar.

Annem odanın köşesindeki sandalyeden, "Boş ver," dedi. Bu sabah beşten beri hazırlıkları denetliyor.

"Gevşek sorun değil." omuz silkiyorum

Luca beni görmeye gelmedi. Ne büyükbabamın evleneceğimizi açıkladığı gün, ne de sonraki haftalarda. Birbirimizi zaten tanıdığımız için gerekli olmadığını düşündü sanırım.

Uzun, beyaz, dantelli elbise ve başımın üstündeki pahalı tacı fark ederek yansımamı yeniden değerlendiriyorum. Hayalim sonunda gerçek oluyor. Ama bu kadar acı bir deneyim olacağını hiç düşünmemiştim. Büyükbabamın çalışma odasının dışında kulak misafiri olduğum sabah kulak misafiri olduğum şeye göre, bunu beklemeliydim.

Luca , " *On dokuz yaşındaki biriyle ne yapacağım,*" dedi. Sanki birinin sokaktan getirdiği bir sokak köpeğiymişim gibi. Birini atamadı ama orada da istemiyordu.

Konuşmanın sadece son kısmını duyduğuma sevindim. Ondan önce başka neler söyledi Allah bilir.

Kapı çalınır ve babamın kafası içeri bakar. "Çok güzelsin İsa." Gülümseyip anneme dönüyor. "Emma, acele etmeliyiz yoksa geç kalacağız."

Bir dakika içinde aşağıda olacağız, dedi, arkamda bir yere giderek.

Önce personel odadan çıkıyor, ardından annem, ardından Andrea ve ben en son çıkıyoruz.

"Gülümse, İsa! Sonunda Luca ile evleniyorsun, diye fısıldadı. "Hala gerçeküstü hissettiriyor."

"Evet."

"Ah, hadi ama. Tanrı aşkına bugün senin düğün günün. Kendinden geçmiş olmanı bekliyordum. İnsanlar senin mutlu olmanı bekleyecek."

"Sadece gerginim," diye yalan söyledim. Büyükbabamın çalışma odasında Luca'nın söylediklerini ona söylemedim. "Burası daha mı iyi?" En sevdiğim sahte gülümsemelerden birini sorup teklif ediyorum.

"Mükemmel. Bunu seviyorum, hiçbir zaman doğru mutluluk karışımını biraz utangaçlıkla çekmeyi başaramadım. Sen her zaman annemin en iyi öğrencisiydin." Güler.

Evet, her şey dünyamızdaki görünüşlerle ilgili.

LUCA

Boşanmam dün öğleden sonra resmiyet kazandı. Ve şimdi, yirmi dört saat sonra bile, bir sunağın önünde duruyor, yeni gelinimi bekliyorum. İnanılmaz.

Kilisenin uzun kapısı açılıyor ve babasının kolundaki Isabella içeri giriyor. O yaklaşırken müstakbel eşimi inceleme fırsatını değerlendiriyorum. Belki ışıktandır ama yüzü onu son gördüğümünden bir saniyeden fazla farklı görünüyor. Hala nefes kesici. Hala aynı uzun saçlar, kocaman gözler ve keskin elmacık kemikleri. Tam olarak ne olduğunu bulamıyorum ama bir şeyler ters gidiyor. Mutlu olduğu izlenimini veriyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme var ve başı dik - ısıltılı bir gelinin mükemmel bir görüntüsü. Bakışlarımı tekrar gözlerine çeviriyorum ve işte o zaman onu görüyorum. Yüzü mutluluk ve neşe gösteriyor olabilir ama duygu gözlerine ulaşmıyor. Bunun yerine, görünüyorlar. . . boş.

Yanımda durmak için son adımı attı, bakışları yalnızca rahibe odaklanmıştı. Tabii bunu o da istemiyor. Hangi on dokuz yaşındaki, yaşının neredeyse iki katı olan bir adama bağlanmak ister ki? Olanlardan korkmuş olmalı. Onunla önceden konuşmaya gitmeliydim, düğünden önce onunla düzgün bir şekilde tanışmalıydım. Kelimenin gerçek anlamına uyan bir evlilik yapmayı planlıyordum gibi değil ama yine de.

Rahip konuşmaya başladığında, elini tutmak için uzandım ve keskin bir nefes alışını duydum. Isabella birleşmiş ellerimize baktı, sonra bakışlarını kaldırıp doğrudan bana baktı. Gözleri artık boş değil ve beni izlerken karanlık derinliklerinde yanan ateşi neredeyse görebiliyorum. Bunu ölü görünümünden daha çok seviyorum.

Rahip işini bitirip yüzüklerimizi taktıktan sonra eğilip yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. Doğrulup ona baktığımda yine o boş bakışlarla beni izlediğini görüyorum.

* * *

Genç karımın, kız kardeşi ve annesiyle birlikte durduğu odanın köşesinden gözlerimi ayırmadan kadehimi kaldırıp maden suyunu yudumluyorum.

Düğün yemeğinin verildiği şehir kulübüne vardığımızda Isabella yanımdan ayrıldı ve odanın karşı ucuna gitti. Bana bir kez bile bakmadı. Rahatlamış olmalıyım. Bunun yerine, bir saatten fazladır onu izliyorum, ona şöyle bir göz atan her erkeği fark ediyorum. Beni kızdırıyor. Sadece diğer erkeklerin ona bakışı değil, aynı zamanda beni rahatsız etmesi de.

Lorenzo Barbini yanıma yaklaşırken, "Ne beklenmedik olaylar," dedi.

"Ey?" İçkimden bir yudum daha alıyorum. "Düğünden mi bahsediyorsun yoksa Giuseppe'nin beni halefi olarak seçmesinden mi?"

"Dürüst olmak gerekirse ikisi de. Planın Angelo Scardoni'yi torunuyla evlendirmek olduğunu sanıyordum.

Planlar değişir, dedim.

Lorenzo neredeyse on beş yıldır Giuseppe'nin patronuydu, bu benim capo olduğumdan daha uzun bir süre. Don'un kararına şaşırması anlaşılır bir şey. Ben dahil herkes öyleydi. Genellikle, bir don öldüğünde veya istifa etmeye karar verdiğinde, liderliği devralan oğlu veya damadıdır. Eğer durum böyle değilse, o zaman saltanatlar alt patrona geçer. Yeni kayınpederim yeni bir yol çizmeyi seçti.

"Yeni konumunun gerektireceği her şeyin üstesinden gelebileceğinden emin misin?" O sorar.

Asla Aile'ye liderlik etmeyi arzulamadım. Silah anlaşmaları yapmak, her şeyin yolunda gitmesi için işlemleri yönetmek ve para kazanmak ana odak noktamdı. Şu anda, yönettiğim operasyonlar, kazancımızın yüzde ellisinden fazlasını oluşturuyor.

"Daha iyi bir don yapacağını mı sanıyorsun?" Soruyorum.

Burada gerçekçi olalım, Luca. Sen bir iş adamısın ve harika bir iş çıkarıyorsun. Ama Aile etkinliklerine nadiren katılıyorsun ve eminim ki iç işleri nasıl halledeceğin hakkında hiçbir fikrin yok.

O haklı. Akşam yemekleri ya da kimin kimin karısıyla yattığı umurumda değil. Chicago Cosa Nostra'nın baş pozisyonunu üstlenmek, bir dizi özel meseleyi çözmek, üst düzey üyeler arasındaki borç sorunlarına karışmak ve Aile içinde evlilikler ayarlamak anlamına gelir. Diğer insanların kişisel draması benim hoşlandığım bir şey değil. Ama işin sosyal yönünü ne kadar az önemsiyorsam, kimsenin yeteneklerimi sorgulamasına izin vereceğim anlamına gelmez.

"Evet, son zamanlarda yaptığın tek şeyin partilerde oturmak olduğunu düşünürsek, bu kısmı halletmek konusunda daha bilgili olduğumu varsayıyorum. Söylesene Lorenzo, Aileyi kumarhanelerimizi işlettiğin gibi yönetir miydin? Çünkü bildiğim kadarıyla aylardır önemli kayıplarla uğraşıyorsunuz." Yüzüne yayılan şokun tadını çıkararak gülümsedim. "Kayıpları, silah satışlarından elde ettiğim kârla kapattığımı ekleyebilir miyim? Belki de daha fazla sorumluluk üstlenmeyi arzulamadan önce kendi pisliğine ilgilenmeye odaklanmalısın?"

"Yüksekten uçan derine düşer," diye mırıldanıyor Lorenzo kadehine.

Gülümseyip kravatının düğümünü tuttum ve onu hafifçe yukarı çektim. "Seni iyi duyamadım." Eğilip yüzüne bakıyorum, "Lütfen bunu tekrar eder misin?"

Kızarıklık yüzüne yayılmaya başlayınca Lorenzo'nun burun delikleri açıldı. Birkaç saniye şişkin gözlerle bana baktıktan sonra dişlerini gıcırdattı.

"Bilgilerin yanlış dedim" diye alay ediyor, "Kumarhane işinde yanlış bir şey yok."

"Ey. Benim hatam o zaman." Kravatını çözüp başımla odanın köşesini işaret ediyorum. "Karınız sizi arıyor gibi görünüyor."

Lorenzo bana kızgın bir bakış atıyor, sonra uzaklaşıyor ve ben de gözlerimi genç karıma çeviriyorum. Kara para aklamaktan sorumlu capo Franco Conti, Isabella'nın annesi Emma ile konuşuyor. Sadece bizim kumarhanelerimizden gelen parayla ilgilendiğinden, Franco'yla pek işbirliği yapmadım. Damian, operasyonlarımın aklamasından sorumlu ve ben de bu şekilde devam etmeyi planlıyorum. Franco'nun yanında duran, Capo Santino D'Angelo'nun en büyük oğlu Dario D'Angelo, Isabella ile konuşuyor. Adamın söylediği bir şeye gülümsüyor, sonra kız kardeşine dönüyor ve o bakmıyorken Dario'nun bakışlarının onun vücudunda gezindiğini fark ediyorum. Dişlerimi gıcırdatarak arkamı döndüm ve bara yöneldim. Kiminle konuştuğu beni ilgilendirmemeli. Hedefime giden yolu yaralamıştım ki arkamda çınlayan bir kadın kahkahası duydum, bu yüzden omzumun üzerinden baktım. Isabella ve kız kardeşi, Dario'nun az önce söylediği bir şeye kıkırdıyorlar.

Başka bir erkeğin onu güldürebilmesi beni rahatsız etmemeli. Ama öyle. Sanki içimde lanet bir kaşıntı var. Yanıma gidip Santino'nun oğlunu Isabella'dan uzaklaştırma dürtümü görmezden geldim. Bunun yerine barda Ailenin kumar işini yürüten başka bir capo olan Orlando Lombardi'ye katılıyorum.

"Geçen hafta New York'ta yaşanan bok fırtınasını duydun mu?" yanına oturduğumda soruyor.

"Ben dedikodu yapmıyorum." Barmene bana bir maden suyu daha getirmesini işaret ediyorum. "Burada uğraşmak için çok fazla bok var."

"Ajello bir gecede iki Camorra klanını yok etti. Kırk yedi kişi. Görünüşe göre onun işine parmaklarını sokmaya çalışmışlar." Orlando bana doğru eğiliyor. Yeğenlerimden biri Ajello için piyade olarak çalışan bir adamla evli. Çatışma sırasında Ajello'nun vurulduğunu duymuş."

İçkimden bir yudum alıyorum. New Yorklu papazın ne yaptığı beni hiç ilgilendirmiyor, onunla işim yok. Ama biraz meraklı olmadığımı söyleyemem. O adam her zaman bir gizem olmuştur. "Öldü mü?"

"Hayır. Ama tüm bildiğim bu," diyor Orlando. "Sıraları birbirine çok sıkı bağlı ve adamları çıldıracak kadar sadık. Yeğenim sadece kocası telefonda biriyle konuşurken kulak misafiri oldu."

Gözlerimi içkime odaklamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ama Isabella'ya bir kez daha bakma dürtüsüne karşı koyamıyorum. Bunu yaptığımda, beni izlediğini görüyorum. Ancak bakışlarımız birleştiği anda Dario'ya dönüyor.

"Biliyor musun, bazen o adamın var olmadığını düşünüyorum," diye devam ediyor Orlando. "Neden kimse onunla tanışmadı?"

Giuseppe yaptı, dedim ve tekrar karıma baktım. Hala aptalla konuşuyor. "Geçen sene."

"Hayır! Neden bundan hiç bahsetmedi?"

"Çünkü Giuseppe'nin yaptıklarını kimseyle paylaşmaya ihtiyacı yok."

"Sana söyledi," dedi gözlerinde kıskanç bir parıltıyla. "Toplantı ne hakkındaydı?"

"Askerlerimizden biri iş için orada olan bir kız arkadaşını ziyaret etmek için New York'a gitti. Ve Ajello'nun bölgesine girmek için izin istemedi. Giuseppe, sorunu çözmek için Ajello ile bir araya geldi."

"Ve yaptılar mı? Sorunu çözmek mi?"

"Evet." Başımı salladım ama bir gözüm Isabella'dan ayrılmadı.

"Ajello adamı serbest mi bıraktı?"

"Bir bakıma," diyorum. "Kafasını FedEx aracılığıyla geri gönderdi."

"Tanrı aşkına."

Santino'nun çocuğu hâlâ Isabella'nın yanında. Bardağımı bara indirip ayağa kalktım. "Ben izinliyim."

"Kendi düğün resepsiyonunun ortasında mı gidiyorsun?"

"Bu öğleden sonra Sergei Belov ile bir görüşmem var."

Bana gözlerini büyütüyor. "Bratva ile iş yaptığını bilmiyordum."

"Eh, senin o kadar çok şey bilmediğini zaten belirledik, Orlando."

Orlando'yu sırtıma hançerler dikmiş halde bırakıp karımı almaya gidiyorum.

ISABELLA

Limuzinin penceresinden dışarı bakıp yanlarından geçtiğimiz binaları izliyorum ve dönüp Luca'yla yüzleşme isteğimi bastırmaya çalışıyorum. Benden olabildiğince uzağa, arka koltuğun diğer tarafına oturduğundan emin oldu. Neredeyse bir saattir araba kullanıyoruz ve bana tek kelime etmedi. Bunun yerine, telefonuna bir şeyler yazarak meşgul.

Düşüncelerim kiliseye ve bu sabahki düğünümüze geri dönüyor. Papaz "Gelini öpebilirsin" dediğinde çok heyecanlandım. Luca'nın beni tüm o insanların önünde yutmasını beklemiyordum ama gerçek bir öpücük istiyordum. Ve ne aldım? Yanakta hafif bir öpücük. Sonra cebinden şeker çıkarıp bana verebilirdi. Davranış şekli acıtıyor.

İç çektim ve şimdi ne halt etmem gerektiğini merak ederek dışarıya bakmaya devam ettim. Sadece *kimin umurunda olduğunu söyle* ve bu durumun bizi nereye götürdüğünü gör? Birbirimizi görmezden geldiğimiz için yabancı kalan bir kocayla mı yaşıyoruz? Hayır, buna izin vermeyeceğim. Kendime acıma partim burada sona eriyor. Sonunda yıllardır gizlice sevdiğim bir adamla evlendim ve beni halının altına süpürmesine izin verirsem lanetleneceğim. Luca şu anda beni umursamıyor olabilir ama onu kendime aşık edeceğim ya da denerken öleceğim.

Yaş farkımızla ilgili bir sorunu var. Bunu söylediğini açıkça duydum. Pekala, kaç yaşında olduğum konusunda hiçbir şey yapamam, bu yüzden bu, aşmam gereken engellerden biri. Sanırım onu uyandırmak zorunda kalacağım. Yaşım küçük olabilir ama ne istediğimi biliyorum. O. beni sevmek Ve bunun için savaşımaya hazırım.

Limuzin büyük beyaz bir malikanenin önünde duruyor ve Luca inip kapımı açmak için yanıma geliyor. Eteğimi toplayarak uzattığı elini tuttum ve yeni evimi görmek için dışarı çıktım. Büyüdüğüm büyükbabamın evinden daha küçük ama yine de çok büyük.

Şöföre, "Bayan Rossi'nin valizini yukarı götürün," dedi ve onu içeri kadar takip etmemi işaret etti. "Sanırım üzerini değiştirip dinlenmek istersin, o yüzden seni odana götüreyim. Akşam yemeğinden önce Damian sana evi gezdirecek."

"Erkek kardeşin?" Büyük fuayeye girerken soruyorum.

"Evet. Yapacak işlerim var."

"Ey?" Ona aşık olabilirim ama bu bana paspas gibi davranmasına izin vereceğim anlamına gelmez. "Kardeşin Luca ile evlendiğini hatırlamıyorum."

Olduğu yerde durup bana dönüyor. "O ne demek?"

"Bu, bana evi gösterecek ve ekibinizle tanıştıracak kişinin siz olacağınız anlamına geliyor," dedim soğuk bir sesle ve inanamayarak açılan gözlerinin tadını çıkararak. Omurga sahibi olmamı beklemiyordu, değil mi? Sürpriz. "Kızın nerede?"

"Rosa arkadaşının evinde. Akşam yemeği için evde olacak."

"İyi. Lütfen şimdi beni odama götür."

Luca başını yana eğip ilgiyle bana baktı ve ben birkaç adım gerideyken büyük merdivenlere yöneldi. Yürüyüşüne her zaman hayran olmuşumdur. Adımları sinsi sinsi bir kurt gibi yavaş. Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin vererek uzun bacaklarını ve geniş omuzlarını kontrol ettim ve saçlarının topuz yaptığı tepesinde durdum.

Pek çok kez o saç tokasını çıkarıp parmaklarımı o siyah tellerin arasından geçirmeyi hayal ettim. Saçlarının şimdi ne kadar uzun olduğunu merak ediyorum. Gevşediğini gördüğüm tek zaman, yıllar önce beni kurtarmak için havuza atlamasından sonraydı. Topuzu bu sırada çözülmüş, yelesi dökülmüş olmalı. O zamanlar omuz hizasındaydı.

Onunla ilgili her şeyi hatırlıyorum. Luca'yı gizlice gözlemlemek yapabildiğim tek şeydi, bu yüzden her ayrıntıyı yakaladığımdan ve adının yazılı olduğu zihinsel kasamda sakladığımdan emin oldum. Vücudunun yıllar içinde değişme şekli, kaslı, daha sert hale gelmesi. On altı yaşına girdiğimden beri, o kocaman vücudun benimkine sarıldığını ve beni sınımsız tuttuğunu hayal ettim. beni sevmek

İlk zevk aldığımda on yedi yaşındaydım ve bunu bacaklarımın arasında benimki yerine onun eli olduğunu hayal ederek yaptım. O günden beri her gece uyumadan önce yapıyorum. Bazen gündüzleri bile. Ne zaman kendimi yalnız ya da üzgün hissetsem, kendimi odama kilitler, battaniyenin altına girer ve ben orgazm olurken Luca'nın yanımda yattığını hayal ederdim. İnsanlar bilselerdi, bir adama onu o kadar iyi tanımadan aşık olduğum için aptal olduğumu düşünebilirler. umurumda değil

Üçüncü kata geldiğimizde Luca soldaki kapıyı işaret etti ve kapıyı açtı. "Benim odam" diyor.

Bir göz attığımda pencerenin altında kocaman bir yatak olduğunu fark ettim. Mobilyaların çoğu, soluk bej duvarlar ve aynı tondaki perdelerle iyi uyum sağlayan koyu renkli ahşaptan yapılmıştır.

Yan kapıyı açarak, "Bu oda kullanılmıyor," dedi. Oda onunkiyle aynı büyüklükte görünüyor ama buradaki mobilyalar çoğunlukla beyaz, perdeler ve yumuşak şeftali renginde bir kilim var. Sol duvarda muhtemelen yatak odasına açılan bir bağlantı kapısı var. Kapıyı hızla kapattı ve son iki odaya ulaşana kadar beni koridordan geçirdi.

"Rosa'nın odası." Üzerinde büyük bir "Rahatsız Etmeyin" etiketi bulunan soldaki kapıyı işaret ediyor, ardından sağdaki kapıya dönüp kapıyı açıyor. "Bu sensin."

Güzel bir alan. Büyük, birkaç uzun penceresi ve hafif ahşap mobilyaları var. Bavulum, halının ortasında, büyük, kabarık bir kanepenin yanında duruyor.

"Altıda seni akşam yemeğine götürmek için geleceğim," diyor ve gidiyor.

Etrafıma bir kez daha bakıyorum. Bu yüzden beni bu katta kendisinden olabildiğince uzağa yerleştirdi. Bu olmaz. Valizimin yanına gidip kulpunu tutuyorum. Elbisemin tekerleklerle sıkışmaması için önümde yuvarlayarak odadan çıkıyorum ve koridorun diğer ucuna doğru ilerliyorum. Luca benim geldiğimi duyduğunda odasına giriyordu. Bir adım geri çekildi ve benim yaklaşmamı izledi.

"Odanızda bir sorun mu var?" O sorar.

Onun yanındaki odanın önünde durdum ve çenemi yukarı kaldırdım. Kapüşonlu gözleri tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle bana bakıyor.

"Hiç de değil," diyorum, valizimi içeri sokup kapıyı arkamdan kapatıyorum.

LUCA

Yatak odamı Isabella'nın iddia ettiği odaya bağlayan kapıya bakıyorum ve diğer taraftan gelen sesleri dinliyorum. Bana bu kadar yakın durmasına imkan yok. Şimdilik öyle kalsın ama sabah ilk iş Rosa'nın karşısındaki odaya gidecek. Hareket ettiğini duydum ve ardından özel banyosunda su açıldı. Ergenlik çağındaki karım benden sadece birkaç metre ötede düş alıyor ve aniden zihnimde onun mükemmel küçük vücudunun spreyin altında olduğu görüntüler canlanıyor.

Başımı sallıyorum. Benim neyim var? Bir gençle seks yaptığımı hayal ediyorum. Ve muhtemelen daha önce bir erkekle hiç yatmamış biri. İsa. Odadan çıktım ve sanki Isabella'nın çıplak ve ıslak görüntülerini silmeye yardım edecekmiş gibi kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Ya da bileklerini başının üzerinde tutarken vücudunu benimkiyle düş duvarının karoları arasına sıkıştırmanın cazibesi.

* * *

Sergei Belov ile görüşmeden döndüğümde saat altıya çeyrek var. Silah tedarikçilerimden biri, birkaç kasa askeri yaylı tüfek ele geçirdi, ancak kimse bunların nasıl çalıştığını bilmiyordu. Bu bokla nasıl başa çıkılacağını bilebilecek akla gelen tek kişi Belov'du. Numuneyi gösterdiğimde sırttan yüzüne bakılırsa, onlarla epey tecrübesi vardı. Nedense şaşırmadım. Ama ona bir tank alıp alamayacağımı sorduğunda beni şaşırttı. Sonra omuz silkti ve "Arkadaş arıyorum" dedi. Bratva'da birden fazla deli olmalı.

Üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmanıyorum ve Isabella'nın geçici odasının kapısını çalıyorum. Açtı ve kot pantolonuma ve siyah gömleğime odaklanarak bana baktı. Gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı görüyorum.

"Burada akşam yemeği için giyinmek yok mu?" diye soruyor merdivene doğru ilerlerken.

"Takım elbiseden nefret ederim."

Isabella'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. Hiçbir şey söylemeden önümde merdivenlerden indi ve bana arkasını engelsiz bir şekilde görmemi sağladı. Boynundan bağlanan pembe kolsuz bir üst, gövdesine ve dar beline göre kalıplanmış ve dar siyah pantolon giymiş, canlı, yuvarlak poposunu vurguluyor. Gözlerimi ondan uzaklaştırmak muazzam bir irade gücü gerektiriyor.

Zemin kata geldiğimizde fuayenin sağ tarafında sıralanmış olan personelin önünde duruyor.

"Bu Isabella. Karım" diyorum ve onları teker teker tanıtıyorum, önce kahya, sonra hizmetçiler, iki şoför, bahçıvan ve son olarak da mutfak çalışanları.

Bunu yaptıktan sonra güvenlik görevlilerimin durduğu diğer tarafa dönüp onları da tanıtıyorum. İsimlerini hatırlamasını beklemiyorum çünkü burada çalışan otuzdan fazla insan var.

Bu ikinci vardiya, dedim ona. "Sabah geldiklerinde seni ilk vardiyayla tanıştırayım."

"Teşekkür ederim." Başını salladı ve beni doğu tarafında zemin katın dörtte birini kaplayan yemek odasına kadar takip etti.

Belediyede evlendikten sonra Simona'yı buraya ilk getirdiğim zamanı hatırlıyorum. Güvenlik görevlilerinin sayısı ve evin büyüklüğü karşısında şaşkına dönmüştü ve yanından ateşli silah taşıyan biri geçtiğinde sıçrayıp ciyakladı. Isabella ise tam tersine tüm bunları gözünü kırpmadan içine alır. Sanırım bu onun için yeni bir şey değil. Benimkinin iki katı büyüklüğünde bir evde ve çok daha fazla silahlı muhafızla büyüdü.

Damian zaten yemek odasında, baş koltuğun solundaki masada oturuyor. Geldiğimizi görünce ayağa kalkıp elini uzattı.

"Nihayet." Güler. Luca'nın seni sonsuza kadar odanda saklamaya karar verip vermediğini merak etmeye başladım.

"Isabella, bu benim kardeşim," diyorum ve tepkisini dikkatle izliyorum.

Ağabeyim benden on iki yaş küçük ve kadınların ona söylemeyi sevdiği gibi, "ölümünden sonra muhteşem". İnsanlar genellikle mavi gözlerine, şekillendirilmiş saçlarına ve kusursuz kıyafetlerine odaklanırken, onu bir playboy olarak düşünerek bu süreçte hafife alıyorlar. Davranışlarıyla bu izlenimi sürdürmek için elinden gelenin en iyisini yapar. O pahalı saç

kesiminin altında bir dehanın ne sakladığını pek kimse bilmiyor. Rakamlar ve emlak piyasası söz konusu olduğunda Damian'ın hüneri var. Bu nedenle, iş anlaşmalarımın finansmanını o yönetiyor. Ayrıca her ay milyonlarca doları aklamaktadır.

"Sadece Isa, lütfen," diyor karım.

"İtiraf etmeliyim ki, sana daha çok uyan bir isim düşünemezdim, Isa." Ona gülümsüyor. Bella.

Başımı sallıyorum. Cazibeyi çoktan açtı.

Flört etmek yok, Damian. Rosa nerede?"

"Odasında yiyeceğini söyledi."

Yakınlarda bekleyen hizmetçiye döndüm. "Kızımı buraya getir. Şimdi."

Masada Rosa'yı beklerken, arkama yaslandım ve Isabella ile Damian'ın onun evi ne kadar beğendiğini tartıştıklarını gözlemledim. Yaşları yakın olduğu için beklediğim gibi, en başından itibaren bariz bir şekilde başarılı oldular. Simona'nın yaptığı gibi onu baştan çıkarmaya çalışacak mı merak ediyorum.

"Düğünde değildin," diyor Isabella.

Damian gülümsüyor. "Evet, Aile toplantılarından kaçınmaya çalışıyorum."

"Eski sevgilileriyle karşılaşmak istemediğini kastediyor," diye araya giriyorum. "Özellikle de o onlarla yattığında yarısı zaten evliyken."

"Mantıklı." Isabella kardeşime sırtıyor. "Hâlâ Franco'nun kızıyla mı yatıyorsun?"

Damian şarabını döndürür ve ona bakar. "Bunu nereden biliyorsun?"

Isabella gülümsüyor ve meyve suyuyla dolu sürahiye uzanıyor.

"Ben o kadınla aynı masada oturmuyorum!" Kızımın tiz sesi bana ulaşıyor.

Sandalyemde döndüm ve bakışlarımı Rosa'ya diktim, onun bağırması hakkında ne düşündüğümü gözlerimde görmesini sağladım. "Gel buraya."

"Hayır. Sana söylemişim . . "

"Tam bu saniye, piccola."

Ayağını yere vurur, çenesini öne doğru uzatır ve masaya doğru ilerleyip Damian'ın diğer tarafına oturur.

"Şimdi, Isabella'dan özür dile," diyorum.

"Hayır."

İsa. Ergenlik on iki civarına gelmiyor mu? Rosa sadece yedi yaşında, ama erkenden içine girdiğine inanmaya başlıyorum. Ona Simona ile boşanacağımızı söylediğimde, yorumu "Güle güle" oldu. İkisinin hiçbir zaman bir ilişkisi olmadı ve Rosa kendi annesinden çok aşçımızla vakit geçirdi. Geçen hafta Rosa ile konuştum ve durumu Isabella'ya anlattım ve o da makul görünüyordu ama sanırım bunu biraz daha tartışmamız gerekecek. Isabella buraya nasıl ve neden gelmiş olursa olsun , kızım dahil kimsenin ona saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim. Ve kesinlikle evimde bağırılmasına izin vermem.

"Emin misin?" Soruyorum.

"Evet."

"Tamam. Odana dönebilirsin."

"Ne?" Gözlerini bana diyor. "Ve akşam yemeği?"

"Özür yok, yemek yok."

"Baba!"

"Gitmekte özgürsün." Başımla kapıyı işaret ettim ve elimle hizmetçiye yemeği servis etmesi için işaret ettim.

"Güzel," diye tersledi Rosa, sandalyeden fırladı ve uzaklaştı.

O giderken gözlerimle Rosa'yı takip ettim ve Isabella'nın ağzını ince bir çizgi halinde bastırarak beni izlediğini fark ettim. Yorum yapıp yapmayacağını görmek için bekledim ama hiçbir şey söylemedi, sadece arkasını döndü ve tabağına odaklandı. Muhtemelen kızımı yemek yemeden uyutacağımı düşünüyor ve ona güven vermeyi düşünmüyorum.

ISABELLA

Mutfak bulmanın sorun olacağını düşünmüştüm ama alt kata indiğimde geldiğimde tanıştığım hizmetçilerden biri kösedeki lambanın tozunu alıyor.

"Anna, bana mutfakın nerede olduğunu gösterebilir misin?" Ona yaklaşırken soruyorum.

Yüzünde biraz kafası karışmış bir ifadeyle bana gözlerini kırıştırdı, sonra hızla başını salladı. "Elbette Bayan Rossi. Bu yoldan."

Evin arka tarafına, beyaz bir kapının önünde durduğu yere varana kadar sağdaki koridorda Anna'yı takip ettim. "Burada."

"Teşekkürler" diyorum ve içeri giriyorum.

Mutfak geniştir. Sayaçlar ve solda bir ada. Sağda en az on kişinin oturabileceği uzun bir ahşap masa var. Muhtemelen personelin yemek yediği yer orası. Ellili yaşlarında söğüt gibi bir kadının lavabonun yanında bardakları parlattığı dolaplara yöneliyorum.

"Size yardımcı olabilir miyim, Bayan Rossi?"

"Bana bir sandviç yapar mısın? Kendim yapardım ama malzemeleri nerede sakladığınızı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Derhal." Başını sallayıp etrafta koşturuyor, bir tabak ve ekmek çıkarıyor, sonra "Belirli bir şey ister misin?" diye soruyor.

"Rosa için. Onları genellikle nasıl sevdiğini yap. Teşekkür ederim."

Hizmetçi yemeği hazırlamakla meşguldü ama birkaç saniyede bir fırlatıp attığını fark ettim. Bitirdiğinde, içinde iki sandviç ve bir peçete olan bir tabak getirip bunları bana sunuyor.

"Jambon. Ekstra peynirle."

"Teşekkürler Grace. İyi geceler."

Adını söylediğimi duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı ama hemen kendini toparladı. "İyi geceler Bayan Rossi."

Sandviçleri üçüncü kata taşıdım, koridorda yürüdüm ve Rosa'nın kapısını çaldım.

"Burada değilim!" diğer taraftan geliyor.

gözlerimi deviriyorum. Sanki ablamı dinliyorum. Andrea, bir şeyler yolunda gitmediğinde aşırı derecede huysuzlaşıyor. Boşta kalan elimle tokmağı tuttum ve kapıyı açtım. Rosa yatağın karşısında yüz üstü uzanmış, önündeki telefon setinde olup bitenlere tamamen dalmış durumda.

Kapıda durduğumu görünce ayağa fırladı ve bana baktı. "Odamda ne yapıyorsun? Çık ya. . " Gözleri elimdeki tabağa takıldı. Mayo yok mu?

Mayo yok. Yatağa yaklaştım, tabağı yanına koydum ve gitmek için döndüm.

"Babamla nasıl tanıştın?"

Bun durdum. "Havuzla atladı ve hayatımı kurtardı."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır," diye seslendim omzumun üzerinden. "İstersen kendin sor."

"Gerçekten senin hayatını kurtardı mı?"

İçimden gülümseyip arkamı dönüyorum. "Bunu duymak ister misin?"

"Evet!" diye haykırıyor, gözleri kocaman. "Söyle bana."

Odanın köşesindeki küçük kanepeye çöküp arkama yaslandım. "Ben senden biraz küçüktüm. Altıncı doğum günü partimdi. Hepimiz çocuklar bahçede koşarak oynuyorduk. Ayakkabı bağcıklarından biri çözülmüştü ve havuzun hemen yanında diz çökmek için diz çöktüğümde arkadaşımın kuzeni yanımdan koşarak beni içine itti."

"Bir havuza mı düştün?"

"Evet."

"Ve babam seni kurtardı?"

"Giysileri ve her şeyiyle hemen içeri girdi. Havuz derin değildi ama ben küçüktüm ve boğulabilirdim."

"Vay canına," dedi ve bana bakarak başını yana eğdi. "Bu yüzden mi onunla evlendin? Senin hayatını kurtardığı için mi?"

Güldüm. "Hayır. Onunla evlendim çünkü büyükbabam ve babam bunun en iyisi olacağı konusunda hemfikir. İşler bazen böyle yürür."

"Yani, onu sevmiyor musun?"

Ben mi? Birini gerçekten sevmek için, onu olduğu gibi, en iyisi ve en kötüsüyle sevmem gerekir. Kendimi bildim bileli Luca fikrine aşığım ve son birkaç yıldır deli bir kadın gibi ona takıntılıyım. Bu aşk mı? Yoksa sadece bir aşk mı? Başka bir erkek için benzer bir şey hissetmedim, orası kesin.

"Onu sevdim." Başımınla onayladım.

"Tiyana'nın kız kardeşinin babamın seksi olduğunu söylediğini duydum. O ne demek?"

Nasıl açıklayacağım konusunda biraz kafam karışmış halde gözlerimi kırptırdım. Tavrı zaman zaman onlu yaşlarında gibi görünse de Rosa sadece yedi yaşında. "Yakışıklı görünüyor demek."

"Ey. Tamam." Sandviçinden bir ısırık aldı, bakışlarını benden hiç ayırmadı. Çiğnerken sanki beni yargılıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Bana bağırarak mısın?"

"Hayır. Neden bunu yapayım?"

Simona her zaman bana bağırır. Omuz silkiyor. "Babam ortalıkta yokken öyle. Bağırmaya izin vermiyor."

Annesine ilk adıyla mı hitap ediyor? Hala bu gerçeği ve kapı açıldığında taşıdığı sonuçları işlemeye çalışıyorum. Luca, içinde bir tabakta sandviç ve bir bardak süt olan bir tepsiyle içeri giriyor. Kapı eşiğinde durup Rosa'nın elindeki sandviçe odaklandı.

Rosa lokmalar arasında, "Isabella seni yendi," diyor ve parmağıyla beni gösteriyor.

"Tamam, şimdi gidiyorum." Ayağa kalkıp kapıya yöneliyorum. "İyi geceler Rosa."

Luca bana şahin gibi dik dik baktığı kapı aralığından kıpırdamadı. Başımı kaldırdım ve bakışlarıyla karşılaştım ve nihayet kenara çekilene kadar gözlerimiz birkaç uzun kalp atışı boyunca sessizce kilitlendi. Hareketlerimin kasıtlı olarak yavaş olduğundan emin olarak, odama ulaşana kadar koridorda yürüdüm. İçimden bir ses, buna sezgi deyin, ben arkama bakmadan odama girerken hâlâ beni izlediğini söylüyor.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz nefesimi verdim ve sırtımı kapıya yasladım. Kayıtsızmışım gibi davranmanın kolay olacağını düşünmüştüm ama içimden bir his var ki benim tek bir nazik davranışım onun daha da uzaklaşmasına neden olacak. Riske atamam. Henüz değil.

Bunca yıldan sonra Luca'ya bu kadar yakın olmak ve benimle hiçbir şey yapmak istemediğini bilmek... . canı yanmak. Bir bakıma, hiç şansım olmadığını bildiğimde daha kolaydı. Hiçbir şey beklemiyordum. Ve şimdi, sonunda onu bu kadar yakınımda bulduğumda, eskisinden daha da uzaktaymış gibi hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve on sekizinci yaş günümde bana tesoro dediği günü hatırlıyorum. Görünüşe göre, kelime gerçekten hayal ettiğim sevgiyi taşımıyordu. Bu sadece geçerken söylenen bir kelimeydi. Yine de o anı ve saçma yaptığı hafif dokunuşu olaydan günler sonra bile düşündüm.

Ben pes etmiyorum. Savaşa hazırlansa iyi olur, çünkü ona hizmet edeceğim şey bu. Yolun her adımında onunla ve kayıtsızlığıyla savaşıacağım.

"Hazır olsan iyi olur Luca Rossi," diye fısıldadım boş odaya, "çünkü aşkta ve savaşta her şey mübah."

OceanofPDF.com

Bölüm 5

LUCA

Ceketimi odamdaki koltuklardan birine atıp yatağın kenarına oturdum ve telefonda Donato'nun mırıldanmasını dinledim. Satın aldığımız mülklerden birinde bazı sorunlar oldu ve dün geceyi ve bugünün tamamını şehir merkezindeki ofisimde bu boku halletmeye çalışarak geçirdim. Gerçekten bugün başka bir sikişmeye ihtiyacım yok.

Ah, Tanrı aşkına, Donato. En azından bazı boklarla kendi başına başa çıkamaz mısın? dedim telefona, burun kemerimi sıkarak. "Kaç kasa?"

"Kamyon az önce geldi. İlk birkaç tanesini açtık ama büyük ihtimalle birkaç tanesi daha aynı, Luca."

"Kahretsin." Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapatıyorum. Yanlış kalibrede bir mühimmat sevgiyatıyla ne halt edeceğim ben?

Isabella'nın odasının yönünden alçak, iniltili bir ses bana ulaştı ve başımı kaldırıp odalarımızı birbirine bağlayan kapıya baktım. Onu Rosa'nın odasında bulduğum dün akşamdan sonra görmedim. Kızıma akşam yemeği getirdi. Bunun hakkında ne düşüneceğimden emin değilim. Ya da bütün gün onu düşündüğüm gerçeği hakkında. Kahretsin. Viola'ya eşyalarını Rosa'nınkinin karşısındaki odaya taşımalarını söylemeliyim.

"Romenlere ne demeliyim?" diye soruyor Donato, beni genç karımı düşünmekten uzaklaştırıyor.

"Bogdan'ı ara. Onu yarın sabah sekizde depoda beklediğimi söyle.

"Ya gelemeyeceğini söylerse?"

"Sonra ona geleceğim ve her lanet kurşunu kıcına tek tek sıkacağım. Bunu ona söyle. Telefonu yatağın üzerine fırlatıyorum. Lanet olası Romenler.

Yatak odamı geçip banyoya doğru ilerliyorum ama Isabella'nın uyuduğu odaya açılan kapının önünde duruyorum. İşte yine, birkaç dakika önce duyduğumu sandığım gibi başka bir sessiz inilti. Bir sorun olup olmadığını merak ederek kapıya biraz daha yaklaştım ama karşı taraftan sadece sessizlik geliyordu. Kapı kolunu kavradığımda ve kapıyı mümkün olduğunca sessizce açıp içeriye bir göz attığımda soğuk geliyor.

İlk başta, Isabella'nın rahatsız olduğunu düşünüyorum, çünkü karanlığın içinden görebildiğim tek şey onun yatağın üzerinde hafifçe yana doğru kıvrılmış bedeni. Kapıyı biraz daha açtım ve odamdan gelen ışığın bir kısmı içeri girerek onu daha net görmemi sağladı. Bunu yaptığım an, elim kolu sıkıca kavradı.

Isabella başını yastıktan kaldırıp doğrudan bana bakarken, eli ipeksi pijama pantolonunun içinde, tam bacaklarının arasında hareket etmeye devam ediyor. Kıcını kaldırıp dudaklarından bir inilti kaçarken büyülenmiş gibi izliyorum. Nefesim hızlandı ve o bacaklarını daha da açıp diğer elini belinin altından kaydırırken sertleştiğimi hissettim. Arkamı dönüp kapıyı kapatmalıyım ama kendimi dışarı çıkmaya zorlayamıyorum. Ergenlik çağındaki karımın, gözlerini sürekli bana dikmiş, kendini tatmin ederkenki görüntüsüne

yapıştırılmışım. Pelvisini tekrar kaldırıyor ve nefes nefese kalmaya başlıyor, dudakları kısmen açık. Diğer elimle kapı pervazını kavradım ve o vücudunu bir kavis haline getirip titremeler vücudunu sarsarken başını geriye attı. Yatağa sarkmadan önce birkaç saniye sürüyor. Yavaşça nefes verdi, ellerini pantolonunun içinden çıkardı ve battaniyenin altına girerken bir kez daha bana baktı.

Bir süre ona baktım, sonra arkamı döndüm ve kapıyı çarparak kapattım.

ISABELLA

Kahvenin çoktan servis edildiği yemek masasına otururken Rosa ve Damian'a "Günaydın," gülümsedim.

"Bugün neşeli görünüyorsun. Belirli bir nedeni var mı?" Damian sorar ve kahvesine uzanır.

Elbette öyleyim ve çok özel bir nedeni var. Kocamın kapıyı açıp beni amımla oynadığını gördüğünde yüzündeki şok ifadesini her düşündüğümde, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Evet, odasına geri döndü ve arkasından kapıyı çarptı, ama izlerken kapı eşiğini tutma şekline bakılırsa, iyi bir başlangıç yaptık.

"Sebebi yok." Başımın solundaki boş sandalyeyi işaret ettim. Luca nerede?

"Başa çıkması gereken bazı sorunlar vardı, bu yüzden erken ayrıldı. Ama gerçekten tuhaf bir ruh hali içindeydi," dedi Damian, bardağının kenarından bana bakarak.

"Ey? Nasıl yani?"

"Huysuz. Personelle takılmak. Bunu nadiren yapar. Onu neyin kızdırmış olabileceğini merak ediyorum."

"Stresli bir iş kolunda." Omuz silkiyorum, masumiyetin bir resmi.

"Evet, öyle olmalı," dedi gelişigüzel bir şekilde ama dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana nasıl baktığını görüyorum.

"Bir sürücüye ihtiyacım olacak," diyorum. "Büyükbabam kendini iyi hissetmiyor. Uğrayıp onu kontrol etmek istiyorum."

"Emin olmak. Ama güvenlik ekibin olarak kimi atayacağını görmek için Luca'nın geri gelmesini beklememiz gerekecek.

"Bugün bir korumaya ihtiyacım olmayacak. Doğruca hocanın evine gidip döneceğim, başka bir yerde durmayı ya da yol boyunca arabayı bırakmayı düşünmüyorum."

"Bölgeden tek başına ayrılman Luca'nın hoşuna gitmeyecek, Isabella."

Rosa gülerek, "Son sözü her zaman babam söyler, Isa," diye araya girdi.

Bunu bildiğim iyi oldu.

Bir hizmetçi, taze pişmiş hamur işlerinden oluşan büyük bir sepet getirir ve masanın ortasına koyar. Rosa ayağa fırlayıp iki kruvasan kaptı ama onları tabağına koymadan önce yan yan bana baktı.

"Bir sorun mu var Rosa?" Kendime biraz hamur işi almak için soruyorum ve uzanıyorum.

"Gerçekten açım," diye mırıldandı.

"Öyleyse soğumadan onları yemelisin." Hâlâ elinde tuttuğu kruvasanlara başımı salladım.

"Her ikisi de?"

"Aç olduğunu söyledin."

"Ama ben şişmanlayacağım."

Başım çatlıyor. Ah, tatlım, şişmanlamayacaksın. Bu fikre nereden kapıldın?"

Rosa başını eğiyor ve omuz silkiyor. "Simona, metam yüzünden ne kadar yediğime dikkat etmem gerektiğini söyledi. . . hm, metalizm."

Tanrı aşkına. O kadında ciddi bir sorun var. Avuçlarımı masaya dayadım ve Rosa'ya doğru eğildim. Damian, sanki ne yapacağımı görmek için bekliyormuş gibi, yorum yapmadan durumu gözlemlemeye devam ediyor.

"Metabolizma demek istiyorsun, tatlım. sen bir çocuksun Çocukların hala büyümekte oldukları için iyi bir kahvaltı yapmaları gerekiyor." Uzanıyorum ve kruvasanları elinden alıp tabağına koyuyorum. "En az on yıl boyunca metabolizmanız için endişelenmenize gerek yok. Tamam?"

Rosa'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve hemen ardından kahvaltısına daldı. Sandalyemde geriye yaslandığımda Luca'nın erkek kardeşinin beni izlediğini fark ettim ve ona tek kaşımı kaldırdım. Damian sırtır ve kahvesine geri döner.

LUCA

Adamlarımın dün gece gelen kasaları boşalttığı depoya giriyorum. Donato birkaç adım arkamdan geliyor. Bogdan ve iki adamı daha kamyonun yanında durmuş tartışıyorlar.

"Gönderime ne oldu?" Kamyonda bırakılan kasaları başımla işaret ediyorum.

Bogdan, "Gavril bazı kapların model numaralarını değiştirdi," diyor ve sağındaki uzun boylu adama dönüyor. "Sana her şeyi iki kez kontrol etmeni söylemiştim!"

"Kaç kasa?" Soruyorum.

"On iki. İki hafta içinde doğru cephaneye sahip olacağım. Üç, en kötü senaryoda."

Donato'ya dönüp bakıyorum. "Bunları ne zaman teslim edeceğimize söz verdik?"

"Pazartesi gününde."

Bogdan'a dönüyorum. "Pazar günü doğru cephaneye ihtiyacım var."

"Önümüzdeki on gün içinde hiçbir şey alamam Luca. Tüm kamyonlarım zaten yüklü ve rotaları planlanmış durumda. Bir sonraki hafta sonuna ne dersin?"

Ne şanssızlık. Kamyonun yanında sıralanmış açık kasalara doğru yürüdüm, bir Beretta çıkardım ve bitişikteki kutudan şarjöre uzandım. "Anlaşmamızı ciddiye almadığını hissediyorum, Bogdan." Şarjörü silahın içine dolduruyorum. "Anlatıyı değiştirelim."

"Ah, hadi ama. Nasıl olduğunu biliyorsun. Hatalar olur."

"Aslında." Silahın horozunu kaldırdım. "Mesele şu ki, Bogdan, son zamanlarda çok kötü bir ruh halindeyim. Bugün buna ihtiyacım yoktu."

Silahı kaldırdım ve görünüşe göre bu saçmalığa neden olan pisliği alınının tam ortasından vurarak vurdum.

"Ne oluyor!" diye bağılıyor Bogdan, şimdi ayaklarının dibindeki ölü adama bakarak.

"Görüyorsun, az önce Gavril'i seninle karıştırdım. Hatalar olur," diyorum ve Bogdan'ın diğer adamını vuruyorum. Vücudu ilkinin yanına düşer. "Devam edeyim mi? Sadece sen kaldın. Üçüncü kez hata yapmayacağımdan oldukça eminim."

Bogdan'ın gözleri şişkin, ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyor.

Pazar günü cephanemi burada istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başını sallıyor.

"İyi. Anlamayı kolaylaştıran bir dil bulduğumuza sevindim." Silahı kasaya geri atıyorum. "Etrafına sor ve bana bir tank bulabilecek misin bir bak."

Silah tedarikçim öylece bana bakıyor.

"Yapabilir misin?" tekrar soruyorum

"Bir tank . . . de olduğu gibi . . . gerçek bir tank mı?"

"Hayali olanları da satıyor musunuz?" Başımı sallıyorum. Tanıştığımızda Belov ilgilenmiş gibiydi. Bir arkadaş istediğini söylüyor."

"Bu Rusların hepsi deli," diye mırıldandı.

"Ne öğrendiğini bana bildir."

Direksiyona geçerken telefonum çalıyor ve Isabella'nın adını gösteriyor. Ona asla teklif etmediğim için muhtemelen Damian'dan numaramı istemiştir. Ama onunkine sahip olduğumdan kesinlikle emin oldum. Bu boktan bir hareket biliyorum ama şimdiden karımı gereğinden fazla düşünüyorum. Beni aramasına ihtiyacım yok, özellikle de şimdi tek düşünebildiğim dün akşam çıkardığı seslerken.

Telefonu çaldırıp yolcu koltuğuna fırlattım. Belki ondan uzak durursam, dün gece ne kadar yenilebilir görüldüğünü unutabilirim. Eve geldiğim an ona o lanet odadan çıkmasını emrediyorum.

ISABELLA

Saat zaten öğleden sonra beş ve Luca hala dönmedi. Onu birkaç kez aramaya çalıştım ama her arama cevapsız kaldı. Sonunda onu beklemenin bittiğine karar verdim ve zemin kata inip ön kapıda duran güvenlik görevlisine yaklaştım.

"Bana bir araba ve bir şoför ayarlar mısın lütfen?"

"Elbette Bayan Rossi. Bay Rossi onayladı mı?"

"Kocamın benim için herhangi bir şeyi onaylamasına ihtiyacım yok. Lütfen bana bir araba bul."

Kıpır kıpır, ne yapacağından gözle görülür bir şekilde emin değil ve karar vermesine yardım etmem gerekecek gibi görünüyor.

"Doğrudan isteğime karşı mı geliyorsun, Emilio?"

Hayır, elbette hayır, Bayan Rossi. Sana hemen bir araba ayarlayacağım." Hızla telefonunu çıkarır.

Personelle rütbe çekmeyi sevmiyorum ama bazen gerekli. Mafya çevrelerinde kadın olmak kolay değil. Aile yemeklerinde "erkek sohbetlerine" katılmaya çalıştığında annemin görmezden gelmesine çok kez şahit oldum. İktisat mezunu olmasına rağmen, dedem dışında kimse ona fikrini sormadı. Mafya dünyasını erkekler yönetiyor ve kadınlar genellikle daha az önemli ve zayıf olarak algılanıyor. Eşit muamele görmek istiyorsam, pozisyonumu en başından açıkça belirtmem zorunludur. Dedemin evinde otoriteyle hiç sorun yaşamadım. Burada ise bir capo karısı olmama rağmen hala on dokuz yaşında bir kız görüyorlar ve bu ne Luca'nın ne de benim karşılayabileceğimiz bir şey. Beni istememiş olabilir ama beni aldı ve sonunda bir yük ya da ganimet eşi olmayacağım.

Uzun zaman önce bir capo'nun karısı olmaya razı oldum. On yaşımdan beri bunun için yetiştirildim. Benim yaşımdaki diğer kızlar oyun randevuları yaparken ve en son ünlü aşklarını takıntı haline getirirken, bir konuşma beni ölümüne sıktığında bile ilgimi nasıl çekeceğimi öğreniyordum. Nasıl gülümseyeceğimi ve insanların normalde paylaşmayacakları bilgileri açıp dökmelerini sağlamak için ne söyleyeceğimi öğrendim. Durum gerektiriyorsa kendimi nasıl biraz aptal göstereceğimin yanı sıra. İstediğim tek şey odama gidip yalnız kalmakken bile nasıl harika vakit geçiriyormuş gibi davranacağıma dair önemli dersler vardı. Ama aldığım en önemli eğitim asla zayıflık göstermemektir. Biri gördüğünde asla ağlama ve sözlerinin seni incittiğini asla belli etme. Köpekbalıklarıyla dolu bir tankta kanamama izin veremem, yoksa beni canlı canlı yerlerdi.

Arkadaşlarım Facebook ve Instagram'da sevimli erkekleri takip ederken, annemle sosyal etkinliklerde oturup onu dinleyerek ve dünyamızda kimin kim olduğunu ve Aile içindeki rollerini açıklarken öğrenerek saatler geçirdim. Ama en önemlisi, herkesin kirli çamaşırlarını keşfettim ve bir sürü vardı. Hatırladıkça içten içe gülümsüyorum. Annemin sadece bir başka güzel, zararsız yüz olduğuna inanan tüm o erkeklerin yüzlerini görmeyi ne kadar çok isterdim. Onun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Ailedekilerin yarısından çoğuyla resmi olarak tanışmadım ama annem sayesinde kimin kiminle ilişkisi olduğunu, kimin kumarı biraz fazla sevdiğini, kimin birkaç atış yapınca dilinin çözüleceğini biliyordum. Bunlar önemsiz şeyler gibi gelebilir ama Cosa Nostra'da bilgi güç demektir. Ve güç, mafya dünyasındaki tüm oyunların ana para birimidir.

Renkli camları olan gümüş renkli bir sedan taş basamakların önüne kadar yanaşıyor. Şoför indi, arka kapıyı açtı ve bana başını salladı. "Bayan. Rossi."

"Teşekkürler, Emilio." Güvenlik görevlisine gülümsedim ve merdivenlerden inerek arabaya yöneldim. "Babanın evine, Renato."

Soför şaşkınlıkla bana bakıyor ama çenesini tutup kapıyı arkamdan kapatıyor. İnsanlara isimleriyle hitap ettiğimde yüzlerindeki şoktan oldukça keyif alıyorum. Annemin bana öğrettiği ilk ders, tanıştığım her insanın adını hatırlamaktı.

LUCA

Cevap alamayınca Isabella'nın odasının kapısını çaldım.

Bugün beni birkaç kez daha aradı. Yine de dün gece için kendime çok kızgındım, bu yüzden onu görmezden gelmeye devam ettim. Sanki onunla konuşmamak, önümde mastürbasyon yaparken sırtını kamburlaştırması ya da odasından çıkar çıkmaz uzun, soğuk bir duş almam gerektiği gerçeğini bir şekilde silecekmiş gibi.

Tekrar çaldım. Hiç bir şey.

Isabella mı? Kapıyı açtım ve odasının boş olduğunu gördüm.

Zemin kattaki oturma odasını ve kütüphaneyi çoktan kontrol ettim ama orada değildi. Belki de Rosa'yla birlikte. Koridorda yürüyorum ve Rosa'nın kapısını açıyorum. Kızım yatağına sırtüstü yayılmış, yine telefonunda saçma sapan şeyler izliyor.

"Baba?" Bana baktı. "Kaşımı deldirebilir miyim?"

"Ne? Hayır, hiçbir şeyini delemesin. Yine o TıkTık'i izliyor musun?" O saçmalığı telefonundan kaldıracığım. Bu kötü bir etki.

"Bu TıkTok, baba." Kıkırdıyor. Peki ya dövmele?

"Yedi yaşındasın. Önümüzdeki on beş yıl boyunca dövmele ve piercingleri unut, Rosa."

"Dövmelelerini ne zaman aldın?"

Yirmi yıl önce. Ama bunu ona söylememin hiçbir yolu yok. Otuz yaşımıdayken. Seninkini otuz yaşına geldiğinde de alabilirsin."

"Hayır!"

Ona kaşlarımı kaldırarak "Evet. Isabella'yı gördün mü?"

"Öğle yemeği için aşağıdaydı. Ama ondan sonra onu görmedim." Omuz silkiyor ve tekrar telefonuna bakıyor.

Mükemmel. O kadın nerede? Damian'ın odalarının olduğu ikinci kata iniyorum. Yatak odası boş, bu yüzden sonra ofisine gideceğim.

Isabella nerede? Kapı aralığından soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Damian gözlerini dizüstü bilgisayar ekranından ayırmadan. "Emlak fiyatları yeniden yükseldi. Kullanmadığımız bazı mülkleri satmalıyız."

"Odasında veya evin herhangi bir yerinde değil."

"O halde muhtemelen hâlâ babanın evindedir. Şehir merkezinde sahip olduğumuz daireleri satıyorum. Onları kiralamama izin vermediğin için sadece parayı yiyorlar ve eğer biz..."

"Ne!"

Bana baktı. "Onları satmak istemiyor musun?"

"Don's'ta ne işi var? Onunla kim gitti? Elbette, bir güvenlik detayı olmadan ayrılacak kadar pervasız olmazdı.

"Bilmiyorum. Ona numaranı verdim ve bir koruma görevlendirdiğini varsaydım?"

Gözlerimi kapatıp lanet okuyorum. Oraya korumasız gitti ve bu benim hatam.

"Telefonlarına cevap vermedim."

Damian'ın kaşları kalktı. "Neden?"

"Ondan kaçıyordum. Onu Agostini malikanesine kim götürdü?"

"İnsanlardan kaçmıyorsun. Bir şey mi oldu?"

"Lanet soruma cevap verecek misin?"

Sandalyesine yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirerek gülümsedi. "Neden birdenbire bu kadar endişelendin? Simona sana haber vermeden bir yere gittiğinde hiç umursamadın."

Çünkü Simona'ya bir şey olması umurumda değildi. Ancak, Isabella'nın korumasız olarak evden ayrılması fikri, göğsümde bir panik dalgasının oluşmasına neden oluyor.

İçeri bir adım atıp bakışlarımla onu sabitledim. Damian.

"Tanrı aşkına. Renato'nun vardiyasıydı."

Dışlerimi gıcırdattım. "Korumasız olarak araziye terk etmesine kimin izin verdiğini bulun ve bunun bir daha olması durumunda sonuçlarının olacağını onlara bildirin. Sonra Renato'yu ara ve eğer hala don'dalarsa, ben oraya gelene kadar yerinde kalmasını söyle.

"Neden güvenlik adamlarından birini göndermiyorsun?"

"Yap şunu," diye çıkıştım ve kapıyı arkamdan kapattığım anda Damian'ın güldüğünü duyarak odadan çıktım.

Agostini malikanesine gitmem otuz dakikamı alıyor, düzensiz davranışımı analiz etmek ve sıfır sonuca varmak için fazlasıyla yeterli. Don'un eviyle benim evim arasında Isabella'nın başına bir şey gelme ihtimali neredeyse yok ve yine de manyak gibi gaza basıp duruyorum. Marco'yu gelip onu geri getirmesi için gönderebilirdim. Onu zaten Isabella'nın koruması olarak atamayı planlamıştım ama onun iyi olduğundan emin olmak gibi garip bir dürtüm vardı.

Ve onun başka bir erkekle yalnız vakit geçirmesi fikri bana pek uymuyor. Belki de çok genç olduğu için aşırı korumacı hissediyorum. Evet, işte bu olmalı. Başka bir açıklama yok.

Kapıdaki görevliler durmadan geçmeme izin verdiler. Eve vardığımda gümüş renkli bir sedanın yanına park ediyorum. Anında benimkilerden biri olduğunu anlıyorum. Ve bu, kaputa yaslanan pisliği görmeden önce.

Arabamdan iner inmez Renato'ya, "Eve dön," diye havlıyorum. "Ve bir daha güvenlik detayı olmadan karımı alandan çıkarırsan, ölürsün."

"Evet, Bay Rossi." Doğruldu, başını salladı ve araca binmek için koşturdu.

Köşkün etrafından dolaşıp, don'u ziyaret ettiğimde hep Isabella'yı gördüğüm uzak taraftaki bahçeye doğru yürüyorum ve çardağa yöneliyorum. Isabella sırtı bana dönük beyaz demir bir sandalyede oturuyor ve kız kardeşi de onun karşısına oturuyor. Andrea beni önce görüyor ve Isabella'ya bir şeyler söylüyor, muhtemelen onu benim varlığım konusunda uyarıyor. Genç karımın şaşkınlıkla gerilmesini veya dönmesini bekliyorum. Korumasız gitmemesi gerektiğini çok iyi bildiği için belki biraz korkabilir. Bunun yerine, başını çevirdiğinde tamamen sakın görünüyor.

Sandalyenin kolunu tuttum ve sandalyenin ayaklarının taşa çarparak çıkardığı cırtlak seslere aldırış etmeden, içinde Isabella varken sandalyeyi çevirdim.

Luca. Bana masumca göz kırpmıyor. "Seni burada beklemiyordum. İçecek bir şeyler ister misin?"

Diğer sandalye kolunu tuttum ve yüz yüze gelene kadar eğildim, onun kocaman gözlerine bakıyorum. "Neden bana haber vermeden evden çıktın?"

"Ey? Günlük programımı seninle paylaşmak zorunda mıyım?"

Koltuğu tutuşum sıkılaştı. Evet, günlük programını benimle paylaşmasını istiyorum. Ne yaptığını ve nereye gittiğini bilmek istiyorum. Ve bu kesinlikle aptalca.

"Hayır," diyorum kendime. "Ama koruma olmadan evden çıkamazsın."

"Pekala, aramalarımın herhangi birine cevap verseydin, bunu seninle tartışırdım." Omuz silkıyor. "Ama seni üzüyorsa, bir daha yapmayacağım."

"İyi."

"Bu, bundan sonra aradığımda cevap vereceğin anlamına mı geliyor?"

Oh, benim düğmelerime basmayı gerçekten seviyor. Beni sinirlendiriyor. Ve aynı zamanda beni cehenneme çeviriyor. Merak ediyorum, aletim içine gömülüyken, altımda yataırken de aynı alıngan olur muydu? Sadece bunu düşünmek beni anında zorlaştırıyor.

"Belki," diye ısırıyorum.

Isabella başını hafifçe yukarı kaldırıyor ve dudaklarında zar zor fark edilen bir kıvrım var. "Benim için çalışıyor."

"Ziyaretiniz bitti mi?"

"Evet," diyor ve dudaklarının kenarları biraz daha kıvrılıyor. Sandalyeyi yanımıza alıyor muyuz?

Sandalyeyi bırakıp kenara çekildim. Isabella, tüm bu çile boyunca sessizce bize bakıp yanağına bir veda öpücüğü veren kız kardeşine doğru yürürken bana sırtıyıyor.

"Cumartesi görüşürüz," diyor Andrea ve bana doğru hızlı bir bakış atıyor.

Gözlerimi kışından uzak tutmak için elimden gelenin en iyisini yaparak bahçeden garaj yoluna doğru ilerlerken Isabella'nın iki adım gerisini takip ettim. Bugün beyaz kot pantolon

giymiş, ipeksi lacivert bir gömlek ve aynı renk yüksek topuklu sandaletlerle eşleştirilmiş. Karıma ters ters bakarken sol ayakkabısının topuğu çimenlerde bir şeye takıldı ve hafifçe sendeledi. Aniden öne atıldım ve onu belinden kavrayarak sabitledim. Isabella'nın vücudu elimin altında geriliyor ama bu sadece bir saniye kadar sürüyor.

"Teşekkür ederim," diyor, elim ondan uzaklaşırken dengesini yeniden sağlıyor ve yürümeye devam ediyor.

Engibeli zemine, sonra da en az on beş santim yüksekliğindeki topuklarına bakıyorum. O şeylerde bacağını kıracak. İki hızlı adım atıp bir kolumu beline doladım. Diğerini dizlerinin arkasına koyarak onu kaldırdım. Şaşkınlıktan zar zor duyulabilen bir nefes sesi geldi ama onun dışında kolunu boynuma dolarken tek kelime etmedi. Göz temasından kaçındım ve onu evin önüne doğru götürürken dişlerimi sıktım.

"Renato nerede?" onu arabamın yanına koyduktan sonra soruyor.

Yolcu kapısını açıyorum. "Onu geri gönderdim."

Isabella tek kaşını kaldırdı, ardından aracın içine girdi ve ön camdan dümdüz ileri baktı.

Geri giderken "Cumartesi günü ne var?" diye soruyorum.

"Arkadaşımızın doğum günü partisi var."

"Gidiyorsun?"

"Evet. Bu bir problem mi?"

"Hayır," diyorum ve direksiyonu sıkıyorum. "İki koruma alacaksın."

"Tabii ki."

Bir süre sessizlik içinde araba sürdük ama ben o partiyi düşünmeye devam ediyorum. Muhtemelen arkadaşının evinde olacak. Abur cubur yiyecekler ve film izleyecekler. Ve dedikodu.

"Nerede?" Soruyorum.

"Ne nerede?"

"Parti. Arkadaşının evinde mi?"

Isabella bana bakıyor ve gülüyor. "On iki değiliz. Kızlar ve ben bir kulübe gidiyoruz."

Direksiyonu sıkıca kavradığım için parmak boğumlarım bembeyaz oldu. "Hangisi?"

"Ural."

"Orası Bratva'nın kulübü."

"Doğru." Sırıtıyor.

"Gitmiyorsun."

"Elbette öyleyim. Büyükbabam anlaşmayı onlarla imzaladı, yani artık Ruslarla dostuz. Tamamen güvenli" diyor. "Milene Scardoni de geliyor ve kız kardeşini de getirdiğine göre endişelenmeye gerek yok. Bianca'nın kocası oradayken kimse bize yaklaşmaya cesaret edemez. İstersen sen de gelebilirsin."

"Gençlerin doğum günü partisine gitmiyorum."

"Eh, bunu yapmanı beklediğimi söyleyemem. Zaten uyum sağlayamazsın."

"Nasıl yani?"

"Çok yaşlısın, Luca."

Dişlerimi gıcırdattım ve gaz pedalına zemine basarak önümdeki yola odaklandım.

ISABELLA

Şifonyerin üst çekmecesini açıp seksi iç çamaşırları ve dantelli gecelik koleksiyonuma bakıyorum.

Çoğunu Nonno'nun bana Luca ile evleneceğimi söylediği gün satın aldım. O kadar heyecanlıydım ki, bulabildiğim tüm iç çamaşırları almak için Andrea'yı alışveriş merkezine sürükledim. Her sette denediğimde, Luca'nın her birini vücudumdan kopardığını hayal ettim. Eve döndüğümüzde, ağzına kadar ipek ve dantelle dolu iki büyük çantam vardı.

Beyaz babydoll geceliklerden birini kaldırıp düşündüm ama fikrimi değiştirip çekmeceye geri koydum. Beyaz yapmaz. Fazla masum Bugün siyahla gidelim. Kısa siyah bir gecelik ve ona uygun bir külot giydim, lambayı söndürdüm ve yatağa girdim. Şov zamanı.

Tıpkı önceki gece olduğu gibi, başladıktan bir dakika sonra bile, odamı Luca'nın kine bağlayan kapı açıldı ve arkasındaki yumuşak ışıktaki çerçevelenmiş iri vücudu ortaya çıktı. Eşikte duruyor, elleri iki yanında kapı çerçevesini tutuyor. Yüzünü göremiyorum, sadece vücudunun ıııklı şekli ama bana baktığını biliyorum.

Elimin daha da aşıağıya inmesine izin verdim ve nefes nefese bir parmağıımı amımın içine kaydurdım. Luca hafifçe öne eğildi ama sonra içeri girip girmemek konusunda kendi kendisiyle savaş halindeymiş gibi kapı çerçevesini daha da sıkı kavradı. O sert mi? Bacaklarımı biraz daha açıp diğel elimle klitorisimi kızdırıyorum, parmağıım yerine onun aletini içimde hayal ediyorum. Hareketlerim hızlanırken ağzımdan çıkan nefes tıkanıyor ve kısa süre sonra vücudumu titremeler sarsmaya başlıyor.

Alt dudağıımı ısırdım ve gözlerimi Luca'dan ayırmadan bir parmağıımı daha içeri kaydurdım. Neredeyse tam bir dakika boyunca dalgayı sürerken orgazm olurken bir nefesim kesildi. Yüksekten indiğimde elimi yavaşça külotumdan çıkardım ve parmak uçlarımı yalayarak ağzıma göturdüm. Kapının yönünden garip bir hırıltı sesi geliyor. Luca'nın kapıda beliren silüetini izleyerek başımı yana eğdim ve sessiz bir davetle bacaklarımı daha da fazla açtım. Yerinden kıınıldamıyor, çerçeveyi kavrayarak öylece öylece duruyor. Beni izliyor. Boğuk bir İtalyan laneti var ve sonra arkasını dönüp odasına girerek kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

LUCA

Isabella'nın koridora açılan kapısının açıldığını duydum ve onu durdurmak için dışarı fırlamaktan zar zor kendimi tuttum. O kulübe gitmesini yasaklamalı, odasına kilitlemeli ve anahtarı atmalıydım.

Nereye gittiği umrumda değil. Yanında Marco ve Nicolas olacak, böylece zarar görmekten tamamen güvende olacak. Ve ona yaklaşmaya cesaret edebilecek her erkeği caydıracaklarını bildiklerinden emin oldum. Yine de, ekranda sayıları görmeden dizüstü bilgisayara bakmaya devam ediyorum. Isabella kapının önünden geçerken yüksek topukluların parke üzerinde çıkardığı sese fazlasıyla odaklanmışım.

Beş dakika geçer. Garaj yolundan ayrılan bir arabanın gümbürtüsü pencereden bana ulaşıyor. Sürekli ekrana bakıyorum. Yedi gün. Karım olalı bu kadar uzun zaman oldu ve o zamandan beri beynimle dalga geçiyor. Kendini tatmin ederken yakaladığım ilk gece başladı. O ana kadar, onun hala bir çocuk olduğuna ve onun hakkında başka bir şekilde düşünmenin hasta olacağına kendimi ikna etmişim. Ondan sonra onu bir ergen olarak düşünemedim, ne kadar denesem de, çünkü her gece amıyla oynuyor. Ve hasta bir bok gibi, her seferinde izlemeye gelirim.

Gündüzleri ne pahasına olursa olsun ondan kaçınıyorum, kendimi işle meşgul ediyorum ama geceleri uzak kalamıyorum. İlk iniltisini duyduğum an, o lanet kapıya çekildim. Sonra kapıyı açtım ve bir psikopat gibi eşikte dikilip Isabella'nın eli bacaklarının arasında vücudunu bükmesini izledim. İlk birkaç gece pijama giymişti ama sonra kısa ipeksi geceliklere geçti, görüşümü engelleyen tek şey dantelli külotuydu. Dün gece pembeydiler ve o yatağa koşup vücudundaki dantelli kumaşı yırtıp *elimi* amının üzerinde kullanmaktan zar zor kendimi alıkoyabildim. Ya da daha iyisi, ağzım.

İki dakika daha geçer. laptopu kapatıyorum Beni izlerken gördü. Sadece bu da değil, kapı eşliğinde pusuya yattığımı fark ettiğinde de durmuyor. Bakışlarımı yakaladı ve sanki onun tutsağıymışım gibi bakışlarını tuttu, o gelmeden önce vücudunu titremelerin kapladığı o son ana kadar gözlerini bir saniye bile kaçırmadı. Her seferinde izlediğimi biliyor ve bu gerçek beni daha da zorlaştırıyor. Duşta, sikimi kavrayarak ve elimi her yerinde patlayana kadar onun içinde olduğumu hayal ettikten sonra, kendimi serbest bırakmak zorunda kaldım. Otuz beş yaşında bir adam, on dokuz yaşında bir kızın hayalini kurarken, duşta sikini pompalıyor. Kahretsin.

Isabella'nın çok daha yaşlı biri gibi davranması durumu daha iyi yapmaz. Ertesi sabah hiçbir şey olmamış gibi davranmaz. Kahvaltı için aşağı iniyor, her şey mükemmelmış gibi muhteşem ve sakın -kusursuz tavırlar ve sakın yüz-.

Bir dakika daha akıp gidiyor. Ondan sonra o partiye gitmemin hiçbir yolu yok. Diğer erkeklerle dolu bir kulübe. Daha genç erkekler. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Kahretsin.

Masamdan fırlayarak, kılıfımı ve ceketimi sandalyeden aldım, tekrar küfrederek odadan çıktım.

* * *

Kulüpte çoğu dar kısa elbiseler giyen en az yüz kadın daha var. Ve en sıkı ve en kısa olan kim? Karım. Ve bu yeterince kötü değilmiş gibi, beyaz, neon ışıkların altında lanet olası bir deniz feneri gibi parlıyor.

Bardan bir bardak seltzer alıp elimde sıkıyorum. Alkol kullanmam ama karanlık köşedeki yerimden Isabella'yı izlerken ciddi ciddi başlamak için can atıyorum. Sağında kız kardeşi, solunda ise Milene Scardoni ve tanımadığım iki kızla uzun, yuvarlak bir masanın başında duruyor. Nicolas ve Marco onun birkaç adım arkasında kalabalığa bakıyorlar. Bianca Scardoni'nin barın sonuna tünemiş, Rus kocasını boynuna dolamış ve kulağına bir şeyler fısıldarken gülümsediğini fark ettim. Bir gece kulübünde Mihail Orlov. Başımı sallıyorum. Şimdi her şeyi gördüm.

Isabella'nın yanındaki masada bir grup adam var. İçeri girdiğim anda onları fark ettim. Özellikle onlardan biri. Yirmili yaşlarının başında, sarışın ve dar siyah bir tişört giyiyor. Dirseklerini cılız görünen pazılarını gösterecek şekilde masaya yaslıyor. Elimdeki bardağı tutuşum sıkılaştı. Milene ve diğer iki kız ona doğru bakıp kıkırdıyorlar ama o, karıma, daha doğrusu göğüs dekoltesine odaklanmış durumda. Isabella ona bakmıyor. Bianca Scardoni ve kocasıyla ilgileniyor gibi görünüyor. Ben izlerken sarışın çocuk garsonu çağırıyor, kulağına bir şeyler söylüyor ve eliyle Isabella'yı işaret ediyor. Garson başını sallıyor ve ayrılır. O küçük pislik karıma içki göndermeye cüret etti mi?

Elimdeki bardak kırılıyor.

ISABELLA

Gözlerimi Milene'nin kardeşinden ve kocasından alamıyorum. Geldiğimizden beri bardalar ve kalabalığa rağmen etraflarında olup bitenlerden habersiz görünüyorlar. Bir erkeğin bir kadına Bianca'nın kocasının ona baktığı gibi baktığını hiç hatırlamıyorum. Sanki tüm evrendeki en önemli tek varlıkmiş gibi. Bunu istiyorum. Luca'nın bana o şekilde bakmasını, onun güneşi, gökyüzü ve aradaki her şey olmasını isterdim.

Düğünlerindeydim. Herkes oldu. Bratva ve Cosa Nostra'nın bu şekilde ittifak yapmaya karar vermeleri pek sık rastlanan bir durum değil. Bianca Scardoni'nin kiminle evleneceği netleştğinde topluca nefesinin kesildiğini hâlâ hatırlıyorum. Herkes sarışın, kendini beğenmiş adam Kostya olacağını düşündü. Ama iri yarı, koyu renk saçlı, yüzü çok kötü yara bere içinde olan ve göz bandı olan adam nikah memurunun önüne çıktığında, diğer herkesle birlikte ben de şoktaydım. Bianca, kocasının mahvolmuş yüzünü ya da bir gözünün eksikliğini umursamıyor gibi görünüyor çünkü ona dünyanın en güzel erkeğiymiş gibi bakıyor.

Bir garson yaklaşarak çifti görmemi engelliyor ve önümdeki masaya bir şişe beyaz şarap koyuyor.

"Hanımefendi," diyor, "bu masadaki beyefendi size bunu gönderdi."

Reddetme şansım olmadı çünkü arkamdan bir el uzanıp şişeyi kavradı ve kafası karışmış garsonun göğsüne geri soktu.

" Bayan Rossi ilgilenmiyor," diye havlıyor Luca'nın kalın sesi başımın üstünden.

Derin bir nefes alıyorum. Geldi. Mutluluktan cıyıklamak gibi aptalca bir ihtiyaç duydum ama bunu içime attım ve omzumun üzerinden ona bakarak yüz hatlarımı düzelttim. "Mahallede miydin?"

"Evet," dedi, gözleri bizimkilerin yanındaki masaya odaklanmıştı.

Evet, doğru. İçimi çekip portakal suyumdan bir yudum alıyorum.

Hayatımda sadece bir kez, on sekizinci yaş günümün gecesinde neredeyse iki kadeh şaraptan sarhoş oldum. Misafirler gittikten sonra mutfaktan bir şişe çaldım ve kişisel acıma partimde bana eşlik etmesi için Andrea'yı odama sürükledim. Ondan başka tanık olmadığı için şanslıydım, çünkü sabah Andrea'nın bana anlattıklarına göre, önce deli gibi kıkırdadım, iki saat Luca hakkında konuştum, sonra ağladım ve geri kalanında tuvalette kustum. gece. Hatırladığım tek şey, Bonnie Tyler'ın "Total Eclipse of the Heart" şarkısını söylemesi ve Andrea'nın saçlarımı tutması ve ben midemi dışarı atmasıydı. O zamandan beri alkole dokunmadım. Buna karşı olduğum için değil, Luca'yla ilgili herhangi bir şeyi etrafta başka biriyle ağızımdan kaçırma riskini almak istemediğim için.

Meyve suyumu yudumlayıp kalabalığı izlerken acaba bir şey yapacak mı, sohbet başlatacak mı, yoksa bana dokunacak mı diye merak ediyorum. O yapmaz. Bunun yerine tam arkamda duruyor, hareketsiz ve sessiz, bir çirkin yaratık gibi beliriyor. Yakındaki gruptaki adam bana doğru bir bakış attı ve bir an sonra Luca'nın kolları iki yanımda belirdi, elleri masanın kenarını kavradı. Bir an için gözlerimi kapatıp içimdeki çalkantıyı yatıştırmaya çalıştım. Vücudunun neredeyse dört bir yanıla çevrili olması, kolonyasını içime çekmesi ve ona dokunmaya cesaret edememesi beni deli ediyor. Dönüp ellerimi boynuna dolasam ve öpmek için başını eğsem ne yapardı? Yüce Tanrım, uzun zamandır Luca tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu hayal ediyordum ama çok erken. Yaş farklarımızla ilgili sorunlarını aşması için zamana ihtiyacı var. Daha fazla uzaklaşma riskini almayacağım. Kendime rahatlamak için birkaç saniye daha verdim, sonra gözlerimi açtım.

"Eline ne oldu?" Sol avcunun etrafına sarılı, mutfak havlusuna benzeyen bir bez parçasına bakarak soruyorum.

"Kırık camla kendimi kestim," diye cevap geldi başımın üstünden.

Tanrı aşkına, kırık camı nereden bulmuş? "Hala kanıyor. Eve gitmeli ve kesiği temizletmelisin.

"İyiyim."

O iyi. gözlerimi deviriyorum.

Önündeki bir şeyle ilgileniyormuş gibi yapan Andrea'ya dönüyorum ama beni dinlediğini biliyorum. "Eve gidiyorum. Kalmak istiyormusun?"

"Evet, Milene ile geri döneceğim."

Luca, "Marco ve Nicolas kız kardeşinle kalacak," diyor.

"Eve gidebilirler. Gino onun yanında." Arkada duvara yaslanan kız kardeşimin korumasına doğru başımla işaret edip Andrea'ya bir öpücük verdim. "Seni yarın ararım."

Diğer kızlara veda ettikten sonra, Luca'nın hemen arkamda, benim sessiz, yükselen gölgemle arkamı dönüp oradan ayrıldım. Az önce beni süzen adam ve üç arkadaşı önümüzü kestiğinde neredeyse çıkışa gelmiştik. Rusça bir şeyler söylüyor ve gülümseyerek bana doğru başını sallıyor. Bir sonraki an, tüm arkadaşları Luca'ya saldırır.

İçlerinden biri yumruğunu Luca'nın kafasına sallarken, donakalmış bir şekilde bakıyorum. Luca eğilip adamın omuzlarını tutuyor, ardından dizini adamın karnına indiriyor. Kalan iki adamdan biri Luca'yı arkadan tutuyor ve diğeri Luca'nın yan tarafına yumruğunu geçiriyor. Bir el kolumun üst kısmına dolandı ve beni toplanan kalabalığa geri çekti.

Çılgılık atıp kaçmaya çalıştım, kurtulmayı başaran ve saldırganın suratını pelte yapmakta olan Luca'dan gözlerimi ayırmadan. Beni tutan kişi tekrar kolumu çekiştiriyor ve bana içeceği gönderen adamı görmek için dönüyorum. Tüm gücümle piçin taşaklarına diz çöktüm. Çılgılık atıyor ve kasıklarını tutarak iki büküm oluyor.

Luca'nın daha önce olduğu yere dönüp baktığımda, kavga bitmiş gibi görünüyor. Saldırganlardan biri baygın halde yan yatıyor. Luca, diğer adamın yüzünü yere bastırmasını ve adamın kolunu arkasından bükerek tutmasını sağlar. Bianca'nın kocasının kocaman çerçevesi görüşümü engellediği için son pisliği hemen göremiyorum. Mikhail elini adamın boğazına dolayıp onu duvara bastırdı. Adamın ayakları yerden bir ayak yukarıda sallanıyor. Luca ayağa kalkar ve adamını, onu çıkışa doğru sürükleyen güvenlik görevlilerine doğru iter.

Beni aramak için döndüğünde Luca'ya doğru koştum. Yaklaştığımda kolu fırladı, beni belimden kavradı ve vücuduna çekti. Boştaki eliyle çenemi tutuyor ve başımı yukarı kaldırıyor.

"O sana zarar verdi mi?" alçak sesle soruyor.

"Hayır," diye mırıldandım.

Luca başını sallayıp nefes verdi, burun delikleri açıldı. "O elbiseyi bir daha giymeyeceksin."

"Tamam." Ona göz kırptım. Beni öpecek mi? Yüzlerimiz çok yakın ve bana bakışına bakılırsa öyle görünüyor. Nefes almayı bırakıyorum ve bekliyorum.

"Kardeşini ve arkadaşlarını alalım," dedi ve çenemi bıraktı. "Hiçbirinizi bir daha Rus kulübünde görmek istemiyorum."

Sonuçta o öpücüğü alamayacağım gibi görünüyor. Andrea ve kızları almak için masaya doğru yürürken, hayal kırıklığı içinde çılgılık atma ihtiyacımı zar zor bastırıyorum.

* * *

Luca eve giden otuz dakikalık yol boyunca hiçbir şey söylemedi ve ben de penceremden sokağı seyretmeye dalmış gibi yaptım. Eve vardığımızda benim için kapımı açtı ve beni

içeriye kadar takip etti ve ardından yatak odalarımıza ulaşana kadar iki kat merdiven çıktı. Görünüşe göre soğukkanlılığa ve sessiz muameleye geri döndük.

"Duş alacağım ve sonra elini kontrol etmeye geleceğim." dedim ve odama girdim.

Durum farklı olsaydı, başka bir şey yapmadan önce onun kesimini hallederdim ama kayıtsız davranmaya devam etmeden önce aşırı duygusal yükü üzerimden atmak için zamana ihtiyacım var. Bunu neden bu kadar zorlaştırıyor, kahretsin?

Duşumu bitirdikten sonra dekoltemi ortaya çıkaran ipeksi kısa geceliklerden birini giyip odalarımızı birbirine bağlayan kapıdan içeri giriyorum. Bunu onun için kolaylaştırmaya hiç niyetim yok.

Luca'yı yatak odasının hiçbir yerinde göremiyorum ama banyonun kapısı açık olduğu için o tarafa dönüp eşikte duruyorum. Üzerinde bol siyah bir eşofman dışında hiçbir şey olmadan lavabonun yanında duruyor ve bir an için sonraki nefesimi almakta zorlanıyorum. Luca'yı hiç gömleksiz görmedim ve vücudunun mükemmelliğinden gözlerimi alamıyorum.

Tahmin ettiğimden daha kaslı. O gömlekler çok fazla gizliyor. Yapısı dışında mürekkebi de sakladılar. Sağ kolunun etrafında bir kol oluşturan siyah geometrik bir desen varken, sol omzunda ve pazısında başka bir siyah ve gri tasarım var. Gövdesinin ön tarafı mürekkepsiz ama sırtının üst kısmında uçmakta olan kocaman bir kuşa benzeyen bir şey olduğunu görebiliyorum. Ancak en çok dikkatimi çeken saçları. Islak ve gevşekçe sallanıyor, kürek kemiklerine ulaşıyor. Saçını çözdüğüm tek zaman on üç yıl önceydi ve şimdi böyle görmek beni göğsümden vuruyor. Şu an bir şekilde samimi geliyor.

Elini lavabonun üzerinde su spreyi altında tutuyor. Halini gördükçe içim gidiyor. "Aman Tanrım."

Avucunun ortasında derin bir yarık var ve oradan hâlâ kan sızıyor. Tam olarak ne kadar olduğunu belirleyemiyorum çünkü hızla yıkanıyor.

Luca bana baktı, gözleri geceliğimin derin V yakasında birkaç saniye durdu, sonra bakışlarını hızla başka yöne çevirdi ve suyu kapattı.

"Olduğundan daha kötü görünüyor," dedi bana bir kez daha bakmadan.

"Dikiş gerekecek."

"Damian eve geldiğinde beni iyileştirecek."

Bir havlu alıp avucunun etrafına sardı ve lavabonun yanındaki ilk yardım çantasına uzandı. Banyoya girip yanında duruyorum, elinden ilk yardım çantasını alıyorum ve kompres ve bandajları çıkarmaya başlıyorum. En büyük pansuman paketini seçerek ambalajı yırtıp gazlı bezi birkaç kez katlıyorum.

"Havluyu çıkar," diyorum, midemin çalkalanmasını kesmesini isteyerek. Kanla aramın pek iyi olmadığını söylemek hafif kalır.

Luca dediğimi yaptı ve katlanmış gazlı bezi hızla yaraya bastırdım. Sol elimle yerinde tutarak, kendinden yapışkanlı bandajı avucuna sarıyorum.

"Daha sıkı."

Başımı salladım, ruloyu geri aldım ve düzensiz nefesimi kontrol etmeye çalışarak bandajı biraz daha çektim. O kadar yakındı ki, biraz öne eğilsem alnım göğsüne değecekti.

Daha sıkı Isabella, dedi Luca kulağımın yanında.

Parmaklarım hafifçe titremeye başladı ve eminim bunu fark etti ama hiçbir şey söylemedi. İşim bittiğinde bandajı sıkıp derin bir nefes aldım ve beni izlediğini görmek için gözlerimi kaldırdım. Yüzü sert çizgilerle çevrili, çenesi gergin. *Bir şey yap, kahretsin! En azından bana dokun*, ona bağırarak istiyorum. Bunun yerine, o arkasını dönüp banyodan çıkarken sadece bakıyorum.

Çılgılık atmak istiyorum. Peşinden koşmamak için var gücümle savaşmalı ve tüm gücümle göğsüne vurmalıydım. Belki o zaman bana her sırtını döndüğünde içimi parçalayan acının ufak bir miktarını bile hissedirdi. Kollarına atlamak, ellerimi saçlarına gömmek ve onu çılgınlar gibi öpmek istiyorum. Her yer. Ama bunların hiçbirini yapmıyorum, sadece odama dönüyorum.

Tekrar izlemeye gelebilmesi için akşam programıma başlamamı mı bekleyecek? Gözlemlemek sorun değil ama dokunmak değil mi? Bende veba mı var ? Siktir et onu. Bütün gece bekleyebilir.

Odamdan çıkıyorum, iki kat merdiven inip sola mutfığa dönüyorum. Neredeyse sabahın biri ve etrafta kimse yok, bu yüzden bir şarap zulası bulana kadar dolapları birer birer açmaya başladım. İlk gördüğüm şişeyi alıyorum, çıkarken şişe açacağını ve bir bardağı alıyorum ve odama çıkmak için merdivenleri çıkıyorum.

Şarap kadehini neredeyse ağzına kadar dolduruyorum ve şişeyi komodinin üzerine bırakıyorum. Yatakta sırtımı başlığa dayadım, bir elimde bardak, şarap şişesinin yanından telefonumu aldım. Kendimi kötü hissettiğimde dinlediğim rock baladlarından oluşan bir çalma listem var, o yüzden onu açtım. Yalnız içip Bon Jovi'ye mırıldanmak. Acınası. Orada yeni bir şey yok.

Odalarımız arasındaki kapı açıldığında üçüncü bardağımı içiyorum. Başımı telefonumdan kaldırdığımda, Luca'yı kapı eşiğinde durmuş, bana hançerlerle bakarken buldum.

"Bu gece gösteri yok," diyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Birkaç saniye sadece sessizlik oldu ve sonra zeminde bana doğru yürüyen çıplak ayakların boşuk sesini duydum.

"Alkol içmek için çok gençsin, Isabella."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Ne ikiyüzlü. gözlerimi açıyorum Yatağımın yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırmış. Saçları tekrar toplanmıştır. Ne ayıp.

"Yani, bunu atmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım ve elimdeki bardağı işaret ettim.

"Evet."

"Tamam." omuz silkiyorum Gülümsemek. Ve sonra bardağın içindekileri yüzüne sıçratın. "Başka bir isteğin var mı koca?"

Luca bir anlığına gözlerini kapıyor ama açtığında bana öyle öfke dolu bir bakış atıyor ki, sarhoş olmasaydım muhtemelen benim de işlememe neden olurdu. Ayrıca boynunun yanında her zaman inanılmaz derecede seksi bulduğum bir damar var ve şu anda nabız gibi atıyor. O gerçekten kızgın. Aniden eli beni boynumun arkasından tutmak için öne doğru eğildi ve neredeyse burunlarımız birbirine değecek şekilde öne doğru eğildi. Dişlerini gıcırdatması, yakında durmazsa onları parçalayacağından korkmama neden oluyor.

"Bana dokunman için bunun gerekli olduğunu bana söylemeliydin." Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Bilseydim, bunu ilk gece yapardım."

Elini hemen boynumdan çekti. "Sen bir gençsin," diye havlıyor. "Sana hiçbir şekilde dokunmayı düşünmüyorum."

"Eğer durum buysa, başka birini aramam gerekecek. İhtiyaçlarımı *karşılacak* biri."

"Dene," diye fısıldıyor. "Olacaklardan hoşlanmayacaksın." Gözlerinin parıldaması beni geriyor ama kendimi geri çekmiyorum.

"On dokuz yaşında olabilirim Luca ama ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Geceleri beni buraya getirmekten daha fazlasını istiyorum." yüzüne eğiliyorum. "Eğer ilgilenmiyorsanız, ilgilenecek birini bulacağım. Ve benim sorunumla ilgili hiçbir şey yapmadığın belli olduğuna göre, bunu benden esirgeme hakkın yok."

Luca şişkin gözlerle bana bakıyor, nefesi hızlanıyor ve burun delikleri açılıyor, sonra başını yana çeviriyor. Yumruğuyla yatak başlığına vururken yüksek bir gümbürtü sesi geliyor.

Sıkılı dişlerinin arasından, İyi, dedi ve odasının kapısına doğru döndü. "İyi eğlenceler."

Kapıya doğru yürüyor ve en azından o odadan çıkana kadar gözyaşlarını tutmaya çalışıyorum. Başka birini becermeme izin verdiğine inanamıyorum. Kapıya vardığında, iki eliyle kapı aralığını kavrayarak durur. Başını eğiyor ve bir süre bu pozisyonda kalıyor.

Mırıldanılan bir lanet. Avucuyla çerçeveye vururken başka bir *BAM odada yankılanıyor*. Birkaç küfür daha ettikten sonra arkasını dönüp bana doğru yürüdü.

İki uzun adımda yatağa ulaştı ve uzun bir an ayakucunda öylece durup bana baktı. Bir nefes aldım ve tuttum, bekliyorum. Kalbim atmayı bırakmış gibi hissediyorum. Aniden öne doğru eğildi ve ellerini ayak bileklerime doladı. Ani bir hareketle beni kendine doğru çekti. Tuttuğum bardak elimden kaydı ve yatağın yanındaki kalın halının üzerine düştü.

Eğilip geceliğimin kenarını yumruklarının arasına alırken Luca'nın çenesinde bir kene vardı ve kaşları çatıldı. Tek bir hızlı çekişte geceliğimi yırtarken, kollarının ön kısmı kordonlu kaslarının esnemesiyle dalgalanıyor. O kızgın. Çene kaslarını sıkıttığı her hareketinden belli oluyor. umurumda değil Bunu çok uzun zamandır bekliyordum ve onu alabildiğim her şekilde alacağım ve her anını seveceğim.

Yere diz çöküp bacaklarımı omuzlarının üzerine koyduğunda nefesim kesildi. Yüzünü bacaklarımın arasına gömdü ve nefes aldı. Alt dudağımı ısırdım, ıslaklığımın amım ve onun ağzı arasındaki tek engel olan dantelli külotumdan sızdığını hissettim. Ama onları kaldırmıyor. Bunun yerine, dudaklarını göbek bölgemin hemen üzerindeki dantele bastırdı ve nefes verdi. Yatak örtüsüne tutunuyorum ve neredeyse onun ılık nefesini hissetmekten geliyormuş gibi sırtımı büküyorum. Ellerini belime doğru kaydırıp parmaklarını külotumun

beline kaydırırken avuçlarının pürüzlü derisi kalçalarımaya değiyordu. Kolları tekrar esnedi ve bir yırtılma sesi daha geldi. Bir zamanlar külotum olan kumaş parçasını çıkardı ve bir an sonra dilini hissettim.

İlk yalama yavaştır. Alay. Vücudumdan titremeler geçerken yatak örtüsünü daha sıkı sıktım. Beni tekrar yalıyor, sonra klitorisimi emmeye başlamadan önce dilini bir anlığına ağzımın içine soktu. Nefes nefese kalmıştım ama parmağını ekledikçe baskının giderek arttığını hissediyorum. İkinci bir parmak içime giriyor ve sızlanarak gözlerimi kapatıyorum. Saçındaki tokayı çıkarıyorum ve ellerimi saçlarından geçiriyorum. Parmaklarımın arasındaki his hayal edebileceğimden çok daha fazla. Ya düşundan ya da ona fırlattığım şaraptan dolayı hâlâ ıslak. Dili klitorisimde daireler çiziyor, sonra onu emiyor ve aynı zamanda parmağıyla içimde bir şeyler yapıyor. Tüm vücudum titremeye başladığında yüksek sesle inledim. Havada uçuyormuşum gibi ağırlıksız hissediyorum. Başparmağını dilinin yanındaki klitorisime yerleştirip biraz baskı uyguladığında pathıyorum.

Bacaklarımı omuzlarından indirdiğinde hâlâ titriyordu ve vücudumun hiçbir yerini hareket ettirecek enerjim kalmamıştı. Luca ayağa kalkıp kollarını sırtımın ve dizlerimin altından kaydırıldı ve beni yatağın ortasına doğru kaydırıldı.

Üzerime bir battaniye örttü ve eğilip kulağıma fısıldadı, "Sana dokunan başka birini görürsem ölür. Çok tatsız bir ölüm olacak." Omuzlarımdaki battaniyeyi düzeltiyor. "Ve artık kendi amcığını tatmin etmeyeceksin. Senin dediğin sorunun çözülmesine ihtiyacın olduğunda, bana gel. Anladın mı tesoro?"

"Evet," diye tısladım.

Başını salladı ve odasına geri döndü, beni tok ve kesinlikle şok içinde bıraktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

ISABELLA

Dün gece olanlardan sonra Luca'nın soğuk muamelesinin sona ereceğini sansaydım, ciddi şekilde yanılmış olurdum. Kahvaltı için aşağı indiğimde Rosa ve Damian'la birlikte oradaydı bile. Rosa ağzındaki son birkaç lokmayı da atıp annesiyle geçireceği gün için eşyalarını toplamak üzere odasına koşuyor. Luca, yapması gereken işleri olduğunu söyleyerek ondan kısa bir süre sonra ayağa kalktı ve Damian ile beni masada bırakarak ortadan kayboldu.

"İkinizin arasında neler oluyor?" Damian, Luca gözden kaybolduğu anda sorar.

"Hiç bir şey." Meyve suyumdan bir yudum alıyorum. "Neden soruyorsun?"

Sandalyesinde geriye yaslanıp kollarını kavuşturuyor ve gülümsüyor. Damian hakkında fark ettiğim bir şey de hiçbir şeyin dikkatinden kaçmadığı. Soğukkanlı görünebilir, her zaman gülümser ve şakalaşır ama gözleri onu ele verir. Orada saf akıl ve hesap gizlidir. Kaygısız küçük erkek kardeş rolünü oldukça iyi oynuyor. Kendim gibi davranma konusunda bu kadar yetenekli olmasaydım, bunu kaçırabilirdim.

"Kardeşime aşkınsın," diyor.

Evet, kesinlikle düşündüğümden daha dikkatli.

"Ne olmuş?" diye soruyorum ve yemeye devam ediyorum. İnkâr etmenin bir anlamı yok.

Damian gülüyor ve başını sallıyor. "Ne zamandan beri?"

"Yıllar." omuz silkiyorum "Beni ele veren ne?"

"Kimsenin izlemediğini düşündüğünde ona bakışın. O biliyor mu?"

"Hayır. Ve ona söylemeyeceksin.

Bunu kastetmemiştim. Senin ilişkin benim sorunum değil. Ama neden ona söylemiyorsun?

Açıklamalı mıyım açıklamamalı mıyım diye tartışıyorum. Luca'ya aşık olduğumu zaten biliyor. Belki ağabeyinin aptalca davranışı hakkında biraz fikir sahibi olur.

"Çünkü bana vebahymışım gibi davranıyor," diyorum. "Yaş farkımızın üstesinden gelemez. Beni çocuk olarak görüyor."

Daha bir dakika önce görmeme rağmen Damian kahvesini kaşıkla karıştırmaya başladı.

"Evet, bunun onun için nasıl bir sorun olabileceğini anlıyorum," dedi sonunda ve bana baktı. Luca ve ben üvey kardeşiz. Luca daha bebekken annesi kendini öldürdü."

göz kırpıyorum. Bunu bilmiyordum ve Damian ile Luca'nın aynı ebeveynlere sahip olduğundan emindim. Bunu neden hiç duymadım? "Tamam. Bu benim durumuma nasıl yansıyor?"

Luca'nın annesi, babamızla evlendiğinde on sekiz yaşındaydı. Görücü usulü bir evlilikti." Damian diyor. "Babam kırk yaşındaydı."

gözlerimi kapatıyorum Bok.

"Bildiğim kadarıyla Luca'nın annesinin akli dengesi yerinde değildi," diye devam ediyor. "Bir capo'nun karısı olmanın ya da ondan çok daha yaşlı biriyle evli olmanın getirdiği yükümlülüklerle baş edemedim. Babamız sert bir adamdı. Gençti ve korunaklıydı. Sonunda, baskı altında parçalandı.

"Peki, ağabeyin benimle evlenmeyi kabul ettiğinde ne bekliyordu? Statümü bir eşe yükseltecek ve benimle seks yapacak kadar yaşlı olduğumu düşünene kadar oda arkadaşı gibi yaşayacağımızı mı?

Damian siniyor. "Muhtemelen."

"Ah, o zaman onu bir sürpriz bekliyor."

"Onu fazla zorlama. Zaten onun kafasını oldukça iyi karıştırmayı başardın. Luca, tedirgin olduğunda başa çıkmak için cehennemdir."

"Hiçbir şeyi mahvettiğimi düşünmüyorum. Hala beni umursamıyor."

Damian kahvesinden ağır ağır bir yudum alıyor ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Ağabeyim Simona'yı korumasıyla yatakta bulduğunda ne yaptı biliyor musun?

suyumu yudumluyorum. "Onu aldattı mı?" Akli başında kim Luca'yı aldatır ki?

Luca, korumayı kafasından vurdu ve gecenin bir yarısı Simona'yı çırlıçıplak dışarı attı. Hizmetçi bana neler olduğunu anlattığında, iyi olup olmadığına bakmak için odamdan çıktım." Başını sallıyor. "Luca personele ortalığı toplamasını söyledi, yanımdaki kızı selamladı, sonra üçüncü kata çıktı ve yatmaya gitti. Ertesi sabah, yıllardır bu kadar iyi uyumadığını söyledi."

"Böyle?"

"Dün gece onu öfkeyle evden dışarı çıkarken gördüğümde ne kadar şaşırdığımı hayal edin. Neler olduğunu sordum ve dedi ki, alıntı yapıyorum, 'Lanet bir kulübe gitti', sonra arabasına bindi ve saniyeler içinde gitti. Damian kahkahayı patlatır ve masadan kalkar. "Ağabeyimin bir kadının peşinden koştuğu bir günü görecektim kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim."

Haklı olup olmadığını merak ederek Damian'ı gözlerimle takip ettim. Luca kıskanç mı? Benden dolayı?

LUCA

"Ürünü denemeden hiçbir şey almam Bogdan," diyorum telefona ve masamdaki kağıtları karıştırıyorum. Bütün sabahı şehir merkezindeki ofisimde emlak işimizin nakit akışını gözden geçirerek geçirdim.

"Yirmi inçlik bir namlusu ve tüfek uzunluğunda bir gaz sistemi var. Bir şeker, inan bana" diyor.

"Ne kadar?"

Tanesi yedi yüz dolardan alıyorlar, diyor, ama beş yüzden fazla alırsanız her biri için altı elli alacağım.

"Parça başına altı yüz dolara dört yüz alacağım."

"Olmaz Luca. Geçen yılın modelini bu fiyata satıyorum."

"Tamam. O zaman Dushku ile kontrol edeceğim. Belki o fiyatla çalışabilir."

"Arnavutlara gitmiyorsun!" havlıyor. "Münhasırlık konusunda iki yıl önce anlaşmıştık."

"Sipariş ettiğim malları senin teslim edeceğin konusunda da anlaşmıştık," diyorum.

"Bir kerelik bir hataydı ve hoşnutsuzluğunu açıkça belli ettin."

"Bunu duyduğuma sevindim." Sayfayı çevirip sıradaki numaralara göz gezdiriyorum. Tanesi altı yüz dolardan dört yüz parça alacağım. Ya da Dushku'ya giderim.

"Siktir git Luca," dedi ve ardından Rumence bir şeyler mırıldandı. "Tamam. Başka bir şey?"

"Önce denemem için bir örnek. Eğer beğenirsem, gideriz. Bana on sandık daha el bombası gönder. Ve Bogdan, yine yanlış malları alırsam, işin biter. Bu konuda net miyiz?"

Rumence daha fazla mırıldanma var ve ardından, "Çok. Sevkiyat detaylarını teyit etmek için önümüzdeki hafta seni arayacağım." Bogdan ısıırır ve aramayı keser.

Ofisimin kapısı alındı ve Donato içeri girdi. Luca. Neler oluyor?"

"Bir sorunumuz var, Donato. Oturun." Masanın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret edip kağıt destesini önüne koydum. "Bu, emlak işinden elde edilen nakit akış tablosu."

Çıktıyı alır ve sayılara bakmaya başlar. "Bu iyi görünüyor."

"Kendi başına iyidir, ancak silah satışlarından elde edilen geliri karşılayamadığı zaman değil." Silah anlaşmalarından hesapladığım beklenen kârın yazılı olduğu kağıdı alıp baktığı kağıdın üzerine koydum. Damian'ın tüm parayı aklayabilmesi için emlak rakamlarının ikiye katlanmasına ihtiyacımız var. Adam'la otur ve bana önemli yatırımlar gerektiren bazı mülkler bul. Damian, yenileme giderlerinden ayda en az beş milyon kazanabileceğini söylüyor.

"Tamam." Başını salladı ve yan yan bana baktı.

"O nedir?"

Genelde kötü haberler verirken yaptığı gibi sandalyesinde kıpırdanıyor. İkimiz de hiyerarşide aynı yere sahip olsak da kimse onu ciddi bir oyuncu olarak görmüyor. Hâlâ capo rolünü üstleniyor olmasının tek nedeni, kendisinin ve don'un çocukluk arkadaşı olması. Donato gerçek bir iş yapamayacak kadar yaşlı ve pasif, bu yüzden çoğunu ben yapıyorum ve o sadece infazı denetliyor.

"Barbini dün bana ulaştı" diyor.

Peki Lorenzo ne istiyordu?

"Görevi devraldığında yapacağın planları soruyordu."

Bu onu uzun sürmedi. Lorenzo'nun bir hamle yapmasını bekliyordum ama Giuseppe istifa edene kadar bekleyeceğini de varsaydım. "Tam olarak ne için planlar?" Soruyorum.

"Aile işi."

"Zamanı geldiğinde Aileye haber vereceğim. Şimdilik donun istediği gibi çalışıyoruz."

"Ey. Tamam. Bunu ona söyleyeceğim." Başıyla onaylar ve hızla ofisten çıkar.

Telefonumu alıp bu sabahki cevapsız aramalar arasında gezinmeye başladım, Isabella'nın adına gelince durdum. Beni iki kez aradı, ilki saat on civarında ve yine iki saat önce. İki kere de çalmasına izin verdim. Sandalyede geriye yaslanıp başımı eğip tavana bakıyorum ve onunla ne yapacağımı merak ediyorum.

Dün gece bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama bunu bir daha yapmamın hiçbir yolu yok. Ve yirmi bir yaşına gelene kadar onunla seks yapmıyorum. Saçma gelebilir ama on dokuz yaşındaki birini beceme fikrini sindiremiyorum. Elleri bacaklarının arasında, yatağa yayılmış haldeyken karanlıktaki biri gibi görünmeyebilir. Ama sonra onu sabah ışığında görüyorum, daha da genç görünüyor, gözleri uykusuzluktan şişmiş ve kendimi bok gibi hissediyorum. Bu çılgınlık artık sona eriyor. Odasında ne yaptığı onu ilgilendirir. Ona "sorununun" halledilmesi gerektiğinde bana gelmesini söylememi sağlayan çılgınlık ne olursa olsun artık yok. Odalarımız arasındaki o kapıyı bir daha açmayacağım. Sikişmek istiyorsa, beklemesi ya da başka birini bulması gerekecek. Umrumda değil.

Masamdaki telefon çalışıyor.

"Evet?"

"Bay. Rossi," diyor sekreterim diğer taraftan. "Eşiniz burada."

Burada ne işi var? "İçeri gönder," dedim dişlerimi sıkarak ve kapıya doğru yürüdüm. Dışarıya kısa bir bakış attığımda, tüm çalışanlarımın Isabella'ya bakmak için yaptıklarını bırakmış olduklarını görüyorum. Muhtemelen Magda'nın onu anons ettiğini duymuşlardır.

"İşinin başına dön!" Isabella'nın topuklarını mermer zeminde çıtırdatarak yaklaşmasını izlerken onlara çıkıştım. Göğsünü saran ve belden aşağı doğru genişleyerek dizlerine ulaşan beyaz kolsuz bir elbise giyiyor. Saçları uzun, düz bir atkuyruğu şeklinde ensesinde toplanmış ve büyük boy güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor.

Önümde duruyor, perdeleri kaldırıyor ve başını kaldırıyor. "İyi günler, kocam."

"İçeri almak." Kenara çekilip geçmesine izin verdim ve kapıyı kapattım. "Koruman nerede?"

"Bana henüz bir tane atamadın. Seni aramaya çalıştım ama aramalarımın cevap vermedin." Ofisimin köşesindeki kanepeye oturuyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. Bir anlaşmamız vardı. Aramalarımı cevapla. Korumanı alıyorum."

"Seni buraya Renato mu getirdi?" O ölü bir adam.

"Hayır. Beni koruması olmadan hiçbir yere götüremeyeceğini söyledi."

"Peki buraya nasıl geldin?"

"Taksi."

"Aklını mı kaçırdın?"

Arkasına yaslanıp gülümsüyor. "Anlaşmamız nedeniyle buradayım."

"Ne anlaşması?"

"Dün geceki," diyor ve kışını kaldırıp elbisesinin eteğini yukarı çekip bej bir tanga çıkarırken ona bakıyorum. "Bir problemim var. Ve bunu çözmek için sana ihtiyacım var."

Tangayı masamın üzerine düştüğü odanın karşısına fırlattı.

"Fikrimi değiştirdim." Masamı çevirip oturuyorum. Dantelli iç çamaşırını alıp ona geri fırlattım. "Elinizi kullanmanıza izin var. Eve git. Güvenlik görevlilerinden biri seni bırakacak."

Bana göz kırptı, tangayı aldı ve çantasına yerleştirdi. "Eh, dün gecedan sonra, kendi elimin yetmeyeceğine karar verdim."

Kapıya doğru yürümesini, yol boyunca telefonunda gezinmesini ve ardından telefonu kulağına götürmesini izledim. "Akşam yemeğinde görüşürüz," diye seslendi omzunun üzerinden.

"Kimi arıyorsun?"

"Sorun çözücü," diyor ve kapıyı açıyor. Selam Angelo. Bu öğleden sonra için bir planın var mı? Mükemmel, buluşalım..." Kapı kapanarak konuşmasının geri kalanını kapattı.

Kapıya baktım ve kendimi sakinleştirmek için ona kadar saymaya başladım. Bir. Gitmesine izin ver. 2. Senin problemin değil. Üç. Sandalyemden fırladım, neredeyse kapıyı menteşelerinden koparıırken dışarı fırladım ve bir kez daha yaptıkları her şeyi bırakmış olan çalışanları görmezden gelerek ilerideki açık zemin alanından dümdüz geçtim. Isabella'ya ulaştığımda kollarımı beline dolayıp onu kaldırdım. Arkamı dönüp onu ofisime doğru götürüyorum. Sırtı göğsüme sıvalı ve ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanırken, kışını her saniye daha da sertleşen aletime bastırıyor.

"Angelo, görünüşe göre bir şey çıktı, bugün gelemeyeceğim." Hala garip bir şey olmamış gibi telefonla konuşuyor. "Evet, arayacağım. Söz."

Keskinlikle onu bir daha asla aramayacak. Bundan emin olacağım. Ofise girerken ayağımla kapıyı kapattım ve topukları yere değene kadar vücudumdan aşağı kaymasına izin verdim. Yüzünü bana çevirmeye başladı ama ben kollarımı ona dolayıp vücudunu benimkine çektim.

"Telefonu at," diye fısıldadım kulağına ve avuçlarımı aşağı ve kalçalarının üzerinden kaydırdım.

Telefonun elinden düşmesine izin vermeden önce keskin bir nefes aldığını duydum.

"Çanta ve bardaklar," diyorum ellerimi aşağı indirmeye devam ederken.

Çantası yere çarpıyor ve onu güneş gözlükleri takip ediyor. Ellerimi elbisesinin eteğine ulaştığımda, kumaşı kalçaları boyunca çekerek onları tekrar yukarı çekmeye başladım. "Bakalım benim elim seninkinden daha iyi iş çıkarabilecek mi, hmm?"

"Bundan şüpheliyim," dedi ve parmağım içine girerken inledi.

Sağ elimi klitorisine koydum ve yavaş, yuvarlak daireler çizerek masaj yapmaya başladım. Bu sırada sol elimi merkezine doğru hareket ettiriyorum ve bir parmağımı ıslak

amına sokuyorum. Muhteşem kıcının bana baskı yapmasıyla, yükümü uçurmaya hazırım. Kontrolü yeniden kazanmak için savaşırken inlememi güçlkle bastırıyorum.

Sol elimi daha da aşağı kaydırarak parmağımı kaldırdım ve hayal kırıklığıyla tısladığını duydum. Onu tekrar içeri itiyorum, sonra dikkatlice bir tane daha ekliyorum . Tanrım, o sıkı. Yavaşça parmaklarımı kıvırdım ve klitorisinde hareketlerimi hızlandırdım. Isabella nefes nefese kalmaya başladı ve baskıyı artırmak için ellerini benimkilerin üzerine koyarak ellerini indirdi. Etrafımda duvarlarının kasıldığını hissettim, bu yüzden klitorisine daha hızlı masaj yaptım ve birkaç saniye sonra elimin her yerine geldiğinde miyavlamasının tadını çıkardım.

Dudaklarım neredeyse çıplak omzuna değene kadar başımı eğdim ve kokusunu içime çektim. Vanilya gibi kokuyor.

"Yürüyebiliyor musun tesoro?" Fısıldıyorum.

"Evet."

"Tamam. Haydi banyoya gidelim." Parmağımı çekmeye başladım ama elini elimin üzerinde tuttu ve geri çekilmeme izin vermedi.

"Henüz değil," diyor gıcırtilı bir sesle, elime daha çok bastırıyor ve neredeyse onu anında becermeme neden oluyor.

"Tamam."

Boşta olan kolumu beline sarıp onu kaldırdım ve parmağımı içine gömerek soldaki banyoya doğru taşdım. Nefesi sığ ve her adımda biraz aksıyor. Banyoya ulaştık ve küçük bir lavabonun önünde durduk. Başımı kaldırıyorum, bakışlarımız aynada buluşuyor ve neyin daha çok hoşuma gittiğine karar veremiyorum - yüzündeki telaşlı ifade, bana baktığında alev alev yanan kocaman gözleri mi, yoksa elimi amının üzerinde görmem mi? bedenim onun üzerinde belirirken.

Havluya uzanıyorum ve onu bacaklarının arasına koyarak yavaşça parmağımı çekiyorum, nefes alıp gözlerini kapatmasını izliyorum. Onu temizledikten sonra havluyu lavaboya attım ve tezgâhın kenarlarını iki yanından kavrayarak çenemi omzuna yaslayana kadar başımı eğdim.

"Peki, sorununuzu çözdüm mü?" diye sordum, aynada gözlerimi onunkilere sabitleyerek.

"Evet. Teşekkür ederim."

"İyi. Bir daha küçük Scardoni'yi aradığını görürsem, onun bacaklarını kırarım. Ve elleri. Anlaşıldı mı?"

Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrılıyor ama cevap vermiyor. Bana meydan okumayı gerçekten seviyor.

Elimi tekrar bacaklarının arasına göturdüm ve hâlâ hassas olan kedisine hafifçe bastırarak nefesini tuttum. "Anlaşıldı mı, Isabella?"

"Evet." Nefes veriyor.

"Mükemmel." Elim kaldırıp doğruluyorum. "Güvenliği arayacağım. Adamlardan ikisi seni eve geri götürecektir."

Banyodan çıkıyorum, masama oturuyorum ve güvenliği aramak için telefonu alıyorum. Isabella iki dakika sonra dışarı çıkıyor, elbisesi düzelmiş ve saçları artık dağınık değil. Yerden eşyalarını almak için eğildi, bana çıplak kıcını gösterdi, sonra güneş gözlüğünü taktı ve kapıya yöneldi.

Omzunun üzerinden, "Ellerinin ve ağzının üzerimde verdiği his hoşuma gidiyor," diyor. "Ama bunun yeterli olmadığını biliyorsun. Değil mi Luca?"

Cevabımı beklemiyor, beni geçip gittiği kapıya bakmam ve on dokuz yaşındaki bir kızın nasıl olup da asil bir şekilde kafamı mahvetmeyi başardığını merak etmem için bırakıyor.

* * *

Telefonumun çalması beni uyandırıyor. Gözlerimi açıp tavana baktım ve tamamen ereksiyon halindeki aletimdeki ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım - her gece beni rahatsız eden rüyanın sonucu. Ben, Isabella'yı vücudumla aşağı çekiyorum, aletim onun içine gömülü. Bu öğleden sonra ofiste olanlardan sonra akşam şovunu atlayacağını düşünmüştüm. Yapmadı. Odasından gelen hafif iniltileri duyunca kendimi tutmaya çalıştım. Ve sefil bir şekilde başarısız oldu. İlk iniltiden ancak iki dakika sonra, Isabella'nın yatak odasına fırladım ve yüzüme gelene kadar tatlı amıyla ziyafet çektim.

Çalma durur, sonra yeniden başlar. Ekranda Donato'nun adını görmek için telefonu alıyorum. Köşedeki sayılar sabahın üçü olduğunu gösteriyor.

"Ne oldu?" Aramayı cevapladığım an soruyorum.

"Depodayım. Bir güvenlik görevlisini cepbane çalarken yakaladık."

"Böyle?"

"Onunla ne yapmamı istiyorsun?"

Şakaklarımı başparmağım ve orta parmağım arasında sıkıştırıp başımı sallıyorum. "Öldür onu, Donato."

"Öldürmek? Emin misin?"

İsa. Nasıl oldu da bir capo oldu, asla anlamayacağım. Adamlardan birinin hırsız öldürmesini söyleyip sonra fikrimi değiştiriyorum.

"Bir saate oradayım." dedim ve aramayı sonlandırdım.

Hayal kırıklığını üzerimden atacak bir şeye ihtiyacım var.

Dušta, su üzerime dökülürken, ağrıyan aletimi kavradım ve kıcını tam önümde, arkadan Isabella'ya vurduğumu hayal ettim. Kurtuluşumu bulmam hiç zaman almıyor. Mastürbasyon yapmama rağmen, giyinip dışarı çıkarken hala gerginim.

Silahları sakladığımız depoya vardığımda sağ köşede oturan adama yöneliyorum. Donato yanında başka bir muhafızımla birlikte duruyor, her ikisi de ona doğrultulmuş silahları tutuyor. Donato'nun silahı nasıl tutacağını bilmesine şaşırdım.

"Hırsız bu mu?" Soruyorum.

"Evet." Donato başını salladı. "Gianni onu yakaladı..."

Bitirmesini beklemiyorum, silahımı kılıfından çekip hırsızın göğsüne doğrultup dört el ateş etmem yeterli. Donato nefesini tutup geriye doğru tökezledi ve adamın gömleğinin ön tarafını sıırıslıklam eden kana baktı. Arkamı döndüm ve arabama geri döndüm, hala kızgın ve cinsel olarak hüsrana uğramış haldeydim. lanet olsun o kadına Lanet olsun ona.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

ISABELLA

Masanın ortasındaki su sürahisine uzanıp göz ucuyla Luca'yı izliyorum. Son birkaç gündür morali bozuk ama bu sabah doruk noktasına ulaştı. Kahvaltıya geldiğinden beri tek kelime etmemişti.

Neredeyse üç haftadır bu statükodayız. Damian ve Rosa ile kahvaltı yapıyoruz ve sonra o işe gidiyor. Her gün saat ikide ofisine gidiyorum, beni parmaklarıyla parça parça en iyi şekilde mahvediyor ve akşam odama giriyor ve usta diliyle beni yutuyor. Beni o kadar iyi doyuruyor ki sonrasında yapabildiğim tek şey derin bir uykuya dalmak oluyor.

Ancak, başka hiçbir şey değişmedi. Hala gün boyunca varlığımı çoğunlukla görmezden geliyor. "Sorunlarımı çözmediği" ve sabrım yavaş yavaş tükendiği sürece bana hiçbir şekilde dokunmadı.

"Şehir merkezindeki ofisiniz sadece bir paravan mı yoksa gerçek bir işletme mi?" Bardağımı suyla doldururken soruyorum.

"Gerçek," dedi başını kaldırmadan, dikkatle önündeki yemek tabağına odaklandı. "Gayrimenkul işi, büyük miktarlarda parayı aklamanın en iyi yolu," diye ekliyor başka bir ısırdıktan sonra.

"Peki bundan kim sorumlu?"

Ah, bu ben olurdum, dedi Damian muzip bir gülümsemeyle.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Henüz yirmi üç yaşında ve biz milyonları aklamaktan bahsediyoruz. Luca, kardeşinin yeteneklerine çok güveniyor olmalı.

"Silah ticaretine de mi bulaşıyorsun, yoksa sadece mali kısmıyla mı ilgileniyorsun?" Soruyorum.

Luca'nın kafası karışır. "Silah ticareti işimizi nereden biliyorsun?"

"Lütfen." burnumu çekiyorum "Hayatım boyunca nerede yaşadığımı sanıyorsun? Bir kayanın altında mı?"

"Sen Don'un torunusun. Günlerini dergilere göz atarak, alışveriş yaparak ve kaplıcalara giderek geçirmeliydin."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Kaplıcalar hiçbir zaman benim tarzım olmadı." omuz silkiyorum "Ve Don'un torunu olduğum için on yaşımdan beri rolüm için hazırlandım."

"Peki bu nasıl bir rol olurdu?"

"Bir caponun karısı," diyorum ve sepetten bir kruvasan alıyorum.

"Alışverişe gitmek, kaplıcalara gitmek ve dergilere göz atmak dışında kim hiçbir şey yapmamalı."

"Eh, şovenist bir huysuzla evlendirilmeyi beklemiyordum ama olan bu."

Masanın karşısında, Damian kahkahayı patlattığında kahvesini içerken boğuluyor. "Üzgünüm ben sadece. . " Kıs kıs gülüyor. "Şovenist huysuz." Yine gülüyor.

Başımı çevirdiğimde Luca'nın kısılmış gözlerle beni izlediğini görüyorum. "Bu öğleden sonra odanda kalmanı istiyorum," diyor.

"Neden?"

Simona, Rosa'yı almaya geliyor ve katılmam gereken bir toplantım var. Özellikle ben burada yokken ikinizin karşı karşıya gelmenizi istemiyorum."

Süte uzanıp bardağı Rosa'ya dolduruyorum. Daha önce onu görmeye gittiğimde kendini iyi hissetmediğini söyledi ve odasında kalmaya karar verdi. "Eski sevgilini ısıracığımdan falan mı korkuyorsun?"

"Ne yapabileceğin beni ilgilendirmiyor , Isabella."

Ey. Büyük, kötü eski sevgilisinin narin genç karısına ne yapacağı konusunda endişeli. Ne kadar tatlı. Keşke tekrar sarhoş olsaydım da yüzüne başka bir şey fırlatmama izin verebilseydim.

"Rosa'ya kahvaltısını ben götüreceğim, sonra da eski karın geldiğinde odama sağ salım kilitleneceğimden emin olacağım." Rosa için hazırladığım tabağı alıyorum, topuklarım üzerinde dönüyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum.

Damian'ın kahkahası arkamda çınlıyor.

* * *

"Sana çay falan getirmemi ister misin?" Rosa'ya soruyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor yastığına.

"Belki de bir doktor çağırmalıyız." Avucumu alnına koydum ama ateşi varmış gibi hissetmiyor. "Dün garip bir şey yedin mi?"

"Hayır."

"İshal? Kusacak gibi misin?"

"Hayır sadece karnım ağrıyor. İyiyim."

Yatağının kenarına oturup omzunu hafifçe sıktım. "Yani bunun annenin gelmesiyle bir ilgisi yok, öyle mi?"

"Ona Simona dememi istiyor," diyor. "Ve ben onunla gitmek istemiyorum. Beni her zaman bir alışveriş merkezine götürür. Bu sıkıcı."

"Ondan seni parka götürmesini isteyebilir misin? Ya da biraz film izlemek için? Peki ya bu?"

"Kirlendiğim için parklardan nefret ediyor. Ve gözleri ağrıdığı için filmleri sevmediğini söylüyor. Burada kalmak istiyorum."

"Burada da sıkılırsın."

"Yapmayacağım. Clara'yı arayabilirim. Bir dahaki gelişinde Tomas'ı getireceğini söyledi."

"Tomas kim?"

"Onun kedisi. Küçük bir tasmaı var, böylece onu bahçede gezdirebiliriz. Ve Grace bize sandviç yapacak.

Babana Simona ile gitmek istemediğini söyledin mi?

"Hayır. Anlamazdı."

"Elbette yapardı. Yukarı çıkması için onu aramamı ister misin?

"Evet."

Başımı salladım, telefonumu aldım ve Luca'yı aradım.

"Ne?" havlıyor.

Bir nezaket resmi. "Lütfen yukarı gelin. Rosa seninle konuşmak istiyor."

"Sadece arabama biniyorum."

"Pekala , ayrıl ve kızınla konuş . Bu önemli."

Aramayı kestim ve Rosa'nın sırtını sıvazladım. "O geliyor. İçinden bir şey yapmak gelmiyorsa, her zaman babana söylemelisin. Tamam?"

"Tamam."

"Odamda olacağım. Bana ihtiyacın olursa gelip beni al. İstersen daha sonra aşağıda bir şeyler izleriz. Ya da arkadaşını arayabiliriz. Anlaştık mı?"

"Tamam."

Omzunu tekrar sıkıyorum ve odasından çıkıyorum.

LUCA

"O senin annen, piccola." Avucumun arkasını Rosa'nın yanağına değdiriyorum. "Onunla biraz zaman geçirmelisin."

"İstemiyorum," diye ısırdı, bana bakarak. Gözyaşlarını uzak tutmak için çok uğraşıyor ama burnunun nasıl biraz buruştuğunu ve başıboş bir gözyaşının yanağından aşağı süzıldüğünü görüyorum. "Lütfen beni onunla gitmeye zorlama."

Sana istemediğin hiçbir şeyi yaptırmayacağım Rosa, dedim ve onu kollarıma aldım. Rosa burnunu çekti, sonra kollarını boynuma dolayıp yüzünü boynumun girintisine gömdü. Bebekken bile bunu yapmayı her zaman sevmiştir.

"Söz?" diye fısıldıyor.

Çenesini başparmağı ve parmakları arasına alıp gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdım. "Söz veriyorum."

Simona, beni alıp onunla yaşamamı sağlayacak bir tür servise yazacağını söyledi. Onunla yaşamak istemiyorum baba."

Elimi yumruk haline getiriyorum. "Bunu sana o söyledi, ha?"

"Evet."

"Bu doğru değil Rosa. Kimse seni benden alamaz. O sadece seni manipüle etmeye çalışıyor."

"Neden onunla herhangi bir yere gitmemi istiyor? Beni sevmiyor. Neden sadece . . . çekip gitmek?"

Bazen keşke Simona'yı öldürüp bu işi bitirebilseydim diyorum ama bunu Rosa'ya yapamam. Simona hala onun annesi. Kızımın yüzünü göğsüme bastırıp kolumu sırtına doladım. Seni kendine göre seviyor Rosa. Bunu nasıl göstereceğini bilmiyor."

Simona'nın kendinden başka birini sevebileceğinden emin değilim. Bazen eski sevgilimle evlenmeden Rosa'yı almalı mıyım diye düşünüyorum ama çocuğumun benim gibi annesiz büyümesini istemedim. Simona'nın değişeceğini düşündüm, bu yüzden Rosa'nın hatırı için onunla kaldım. Yapmadı.

"Clara'yı gelmesi için arayabilir miyim?" Rosa göğsüme soruyor. "Grace'den bize ton balıklı sandviç yapmasını isteyebiliriz. Ve tarçınlı zencefilli kurabiyeler."

"Sadece benim için biraz bırakırsan. Sen ve Clara geçen sefer her şeyi yediniz."

"Damian Amca onları yedi! Sana biraz bırakmasını söyledik ama o şeker seviyesinin düşük olduğunu ve onlara senden daha çok ihtiyacı olduğunu söyledi."

Güldüm. Ben niye şaşırmadım?

Rosa, "İsa benimle bir film izleyeceğini söyledi," diye ekledi ve gözlerime bakmak için arkasına yaslandı. "İsa'yı gerçekten seviyorum, baba."

"Siz yapıyorsunuz?" Baş parmağımı yanağına değdirip gözyaşlarını siliyorum.

"Evet. Dün tatilde bitirmemiz gereken bazı matematik problemleri üzerinde çalışıyordum ve ondan bana yardım etmesini istedim. Bütün sabah benimle çalıştı. İsa süper zeki."

"Evet o." Başımınla onayladım.

Gerçek bu. Genç karım son derece zeki bir kadın. Her gün, geri adım atmadan veya duruşunu bozmadan benimle oynama şekline hayran olmamak elde değil. Ve her geçen gün direnmeye devam etmek zorlaşıyor. Bazen kendimi onu izlerken buluyorum, "kahretsin" desem mi diye tartışıyor, onu yakalayıp ağzımı onun ağzına bastırıyorum. Daha önce bir kadın için bu kadar deli olduğum bir zamanı hatırlamıyorum. Sanki derimin altına sızmış ve evini oraya yapmış gibi ve her geçen gün katlanarak daha da kötüleşiyor. Her inatçı bakışı, her zekice sözü, çenesinin her küstahça eğimi - bunların hepsi, beni daha da derinden etkilemesine katkıda bulunuyor.

Hızla başımı salladım ve Rosa'nın başına bir öpücük kondurdum. "İşe gitmem gerekiyor ama ihtiyacın olursa beni ara, hemen geri geleceğim. Tamam mı, pikola?"

"Evet." başını sallıyor.

Rosa'nın odasından çıktığımda, Isabella'yı aşağıda hizmetçilerden biriyle konuşurken buldum. Geldiğimi fark etti ve bakışlarımı ona sabitleyemeden gözleri anında kaçtı. Sanki

benim varlığım onun için bir fark yaratmıyormuş gibi, sohbetini hiç kaçırmadan sürdürüyor.

"Ziyaretini yeniden ayarlamak için Simona'yı arayacağım," diyorum geçerken.

"Ne güzel. Bu, bu öğleden sonra evde dolaşmanın benim için güvenli olduğu anlamına mı geliyor?"

Onun kibirli sözlerini görmezden gelmeye karar verdim ve ön kapıya yöneldim. Isabella'nın Simona'ya karşı koyabileceğinden emin değilim, özellikle de eski sevgilim onun havasındaysa ve ben orada olmazsam onların buluşma riskini almayacağım. Simona tam bir orospu ve onun Isabella'yı incitebilecek bir şey söylemesi bile midemde bir öfke kabarmasına neden oluyor.

ISABELLA

Gelecek dönem müfredatımdaki derslerden biri olan dünya ekonomisi kitabını kapatıp çekmeceye koyuyorum. Buralarda yapacak bir şeyim olmadığı için, zamanı ana konuların üzerinden geçmek ve dersler yeniden başladığında kendimi hazırlamak için kullanmaya karar verdim. Kocamın üniversiteye çevrimiçi bir öğrenci olarak gittiğini bildiğinden şüpheliyim ve aslında gün içinde ne yaptığımı hiç sormadığından, bu bilgiyi asla teklif etmedim.

Luca'nın ofisine gitmeden önce duş almak ve üzerimi değiştirmek için banyoya giderken telefonum çaldı. Ekran, kapı korumasından gelen numarayı gösterir. Garip. Kimseyi davet ettiğimi hatırlamıyorum.

"Bayan. Rossi," diyor aramayı cevapladığımda. "Burada Bayan Albano var. İçeri alınmak için ısrar ediyor."

Luca'nın eski sevgilisinin burada ne işi var? Ziyaretini yeniden planladıklarını söyledi.

"Luca'yı aradın mı?" Soruyorum.

"İki defa. Cevap vermiyor."

Tipik. "Bırak onu Tony," dedim, odamdan çıktım ve aşağı indim.

İkinci katın sahanlığında büyük aynanın yanından geçerken yansıma bakıp inliyorum. Simona'nın geleceğini bilseydim, başka bir şey giyerdim, belki bir kot pantolon ve beyaz bir bluz. Ve topuklu ayakkabılar. Haliyle, kocamın ilk karısıyla pastel mavi eşofman ve uyumlu bir tişört giymiş, göğsümün her yerine Hello Kitty yüzü yapıştırılmış olarak buluşacağım. Yalınayak. ne güzel

Diğer taraftan tiz bağırışlar duyduğumda ön kapının yolunu yarılamıştım. Ön kapı açılıyor ve uzun boylu, sarışın bir kadın topuklarını yere vurarak içeri koşuyor. Güvenlik görevlimiz peşinden koşuyor.

"Ona dışarıda beklemesini söyledim Bayan Rossi," diyor. "Dinlemedi."

"Sorun yok, Emilio." Başımı salladım ve bakışlarımı *eski adı* Rossi olan Simona Albano'ya çevirdim.

Onu farklı sosyal toplantılarda defalarca gördüm. Onu özlemek imkansızdı. Her seferinde midemin ortasında bu delici acıyı hissettim. Onu çok kıskandım. Onu en son altı ay önce görmüştüm ve o zamandan beri dudakları iki katına çıktı, göğüsleri büyüdü ve en az on kilo verdi. Pahalı, siyah puantiyeli bej elbisesi için bir elbise askısına benziyor.

Eli kalçasında durup bana yukarıdan aşağıya baktı, göğsümdeki Hello Kitty resminde birkaç saniye durdu ve kahkahayı patlattı.

"Tanrım, senin genç olduğunu biliyordum ama Luca'yı bir çocukla evlendirdiklerinden haberim yoktu." Bana küçümseyici bir gülümseme sunuyor.

"Ne istiyorsun Simona?"

"Bayan Albano size."

"Evime davetsiz geldin," diyorum. "Seni ne istersem onu arayacağım."

Simona gözlerini kırptırıyor, biraz şaşkın görünüyor. Bu süreçte benimle alay etmeye çalışıyor ama sonunda yaptığı tek şey Botoks uygulanmış dudaklarını çıtlatmak oluyor. "Rosa'yı almaya geldim."

"Rosa gitmek istemiyor. Luca bana seni aradığını ve yeniden planladığını söyledi.

"Fikrimi değiştirdim. kızım nerede Onu alışverişe götürüyorum."

"Luca ile işi hallettin mi?"

"Onunla hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmak zorunda değilim," diye çıkıştı.

"Tabii ki. Tüm ebeveynlik haklarını ona devrettiniz. Rosa, babası söylemedikçe gitmiyor."

Simona'nın gözlerinde öfke parlıyor. Tam önümde durana kadar iki adım attı ve dudakları, yüzünü güzelden grotesk bir şeye dönüştüren bir alaycı ifadeyle gerildi. "Kızım bulun bana! Şimdi!"

"İyi günler Simona." Kapıda duran Emilio'ya döndüm. "Lütfen onu arabasına kadar götürün ve araziye terk ettiğinden emin olun. Ve Tony'ye, Luca geçmediği sürece kapıdan tekrar girmesine izin verilmediğini açıkla.

Bir elin kolumu tuttuğunu hissettiğimde gitmek için döndüm. "Beni kapı dışarı etmeye nasıl cüret edersin? Burası benim evimdi!"

"öyleydi . Geçmiş zaman." Önce eline, sonra tekrar gözlerine baktım. Çek elini üzerimden.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun, seni küçük sürtük?" diye çıkıştı ve beni sallamaya başladı.

Ben şiddet yanlısı biri değilim. Sorunları tartışarak çözmeye inanırım ama kimsenin beni ezmesine izin vermem. Özellikle kocamın eski karısı. Aşağı baktım, bakışlarımı bantlı sandaletlerinin arasından görünen ayak parmaklarına odakladım, sonra sağ topuğumu tüm gücümle onlara çarptım. Simona çığlık atıyor ve kolumu bırakıyor. Fırsatını kullanarak saçından bir tutam alıp başını geriye çekti. Tekrar çığlık attı ve yüzümü kaşımaya çalıştı ama ben onun arkasında durmak için hareket ettim ve saçını daha da aşağı çekerek sırtını kavis yapmasına neden oldum.

"Bana bir daha dokunmaya cüret etme!" Havladım ve onu ağzı açık Emilio'nun durduğu kapıya doğru sürükledim. "Çıkar onu." Simona'nın saçını bıraktım, topuğumun üzerinde döndüm ve mutfığa yöneldim. Biraz şekere ihtiyacım var çünkü yüksek adrenalinden iniyorum ve bacaklarım titremeye başlıyor. Merdivenlerden geçerken bir kıkırdama duydum ve başımı kaldırdım. Damian telefonu önünde, tırabzanın yanında duruyor.

"Bunu herhangi bir yere göndermeyi aklından bile geçirme. Ciddiyim, Damian.

"Benim özel kız kavgası videoları koleksiyonum için." Gülümseyip koridorda gözden kayboluyor.

LUCA

Telefonum çalıyor ve ekranda Damian'ın adı yanıp sönüyor. Masamın üzerinde durduğu yerde çalmasına izin verdim ve kontrol ettiğim emlak listesini okumaya devam ettim. Haklıydı. O daireleri satmak iyi bir karardı. Bekleseydik yüzde 10 kaybetmiş olacaktık. Muhtemelen "Ben demiştim" demek için arıyordur. Modumda değilim. Saat neredeyse iki buçuk ve Isabella hala gelmedi. Ya Scardoni yavrusunu aramaya karar verirse? Zil sesi durur, yalnızca birkaç saniye sonra yeniden başlar.

Küfür edip telefonu alıyorum. "Meşgulüm, Damian."

Simona buradaydı.

"Ne? Ne zaman?"

"O yeni ayrıldı."

"Ziyaretini gelecek haftaya erteleme konusunda anlaştık." Avucumla masaya vurdum. "Ve ben orada olmadıkça evime gelmemesi gerektiğini biliyor."

"Evet, şey, Simona'yı tanıyorsun."

"Ne oldu? Rosa'yı aldı mı?"

"Hayır. Isabella ona izin vermedi. Simona'ya senin iznin olmadan Rosa'yı hiçbir yere götüremeyeceğini söyledi."

"Tanrı aşkına. Onlar bir araya geldi?"

"Evet. Güzel değildi.

Telefonu elime alıp sandalyeden kalktım. Simona ona ne yaptı?

"Sakin ol. Her şey yolunda."

"Bana sakın olmamı söyleme." Masadan cüzdanımı ve araba anahtarlarımı alıp hızla ofisten çıktım. "Yoldayım."

"İsa iyi. Rosa ile *Elbiseye Evet Deyin*'i izliyor."

"Bana yalan söyleme, Damian. Simona orada olmadığını biliyordu ve bir amaçla geldi. Eski sevgilimi çok iyi tanıyorum."

"Bütün çileyi kaydettim. Sana bir video gönderiyorum."

"Kaydettin mi? Bunun yerine neden o kaltağı dışarı atmadın?"

"İsa'nın yardımına ihtiyacı yok gibiydi." Güler. "Kendisi dışarı attı."

"Ne?" Arabama yaklaşırken uzaktan kumandamdaki düğmeye bastım. Tam kapı koluna uzanacağım sırada kapılar tıkırdıyor.

"Sadece izle, Luca." Damian aramayı keser.

Arabama atlıyorum ve Damian'ın gönderdiği videoyu oynatıyorum. Simona'nın Isabella'nın kolunu tuttuğu kısma geldiğimde direksiyonu kavradım ve aşağı uzanıp arabayı çalıştırdım, ancak iki saniye sonra stop ettim. Küçük karımın, benden bir baş daha uzun olan eski sevgilimi yakalayıp Simona'yı saçından ön kapıya doğru çekmesini artan bir şaşkınlıkla izliyorum. Video, koridorda gelişigüzel bir şekilde yürümesiyle sona eriyor.

Videoyu tekrar oynatıyorum ve sonra bir kez daha. Gülümseyerek koltuğa yaslandım ve başımı salladım. Küçük cehennem. Arabadan indim, ziyareti hakkında ne düşündüğümü anlatmak için Simona'yı aramak niyetiyle telefonum tekrar çaldığında. Ekranda Francesco'nun adı gösterilir. Isabella'nın babasından sık sık telefon almıyorum.

Francesco mu? Neler oluyor?"

"Don az önce hastaneye kaldırıldı," diyor. "Yine bir kalp krizi."

"Kahretsin. Kötü bir şey mi?"

"Evet. İsa'yı oraya getirebilir misin? Ona henüz söylemedim. Tek başına gelmesinden korktum."

"Emin olmak."

Bana adresi verince direksiyona atlayıp yere seriyorum.

* * *

Isabella'yı tam Damian'ın dediği gibi kütüphanede Rosa'yla televizyon izlerken buldum. Sol kolu kanepenin arkasında yatıyor ve yaklaştığımda dirseğinin üzerinde kırmızı bir morluk fark ettim. Bir daha karımın beş yarda yakınına yaklaşmaya cüret ederse Simona'yı öldüreceğim. Hiç düşünmeden uzandım ve elimi tersiyle cildini okşadım. Isabella'nın gözlerinde şaşkınlıkla başını kaldırdı ve hemen elimi çektim.

Git çantanı al, dedim ve Rosa'nın başına bir öpücük kondurdum. "Seni arabada bekleyeceğim. Gitmek zorundayız."

"Nereye?"

"Hastaneye. Büyükbaban bir kalp krizi daha geçirdi."

Bir an bana baktı, sonra kanepeden fırladı ve koşarak kütüphaneden çıktı. Üstünü değiştirmesini ya da biraz makyaj yapmasını bekliyorum ama ben ön kapıya ulaşmadan önce çantası ve ayakkabılarıyla merdivenlerden aşağı koşuyor.

"O nasıl?" Isabella arabaya binerken soruyor.

"Bilmiyorum. Baban bana adresi verdi ve telefonu kapattı. Oraya vardığımızda sorarız."

Başını sallayıp koltuğa yaslandı ve çantasını kucağına aldı.

Hastaneye varmamız otuz dakika, park yeri bulmamız da beş dakikamızı alıyor. Arabayı park eder etmez, Isabella inip girişe doğru koşuyor. Peşinden koştum ve ona ulaştığımda elini ellerimin arasına aldım. "Bana yakın kal."

Isabella birleşik ellerimize baktı, başını salladı ve onu içeri götürmeme izin verdi. Lobiye girerken bekleme odasındaki insanlara göz gezdirdim. Şüpheli bir şey fark etmediğimde bizi danışma masasına yönlendiriyor ve yol tarifi soruyorum.

Hemşirenin işaret ettiği hastane birimine yaklaştıkça Isabella'nın elimi tutuşu güçleniyor. Köşeyi dönüyoruz ve koridorun sonundaki kapının önünde iki adam ve karşılarında bir sandalyede oturan Isabella'nın babasını görüyoruz. Isabella hemen elimi bırakıyor ve ona doğru koşuyor.

Kulağına konuşurken babasına sarılıyor, muhtemelen büyükbabasının durumu hakkında ona bilgi veriyor ve her an yıkılıp ağlamaya başlamasını bekliyorum. Bunun yerine başını salladı, Francesco'nun yanındaki sandalyeye oturdu ve önündeki kapıya baktı. Dışarıdan ne kadar toplanmış görünmesi beni şaşırtıyor çünkü içeriden çıldırdığını biliyorum. Hastaneye giderken gözlerindeki korkuyu gizleyemedi. Benim yerim orası, onun yanında oturmak ve elini tutmak ama bu doğru gelmiyor. Eminim bunu hoş karşılamaz. Ona verdiğim soğukkanlılıktan sonra olmaz. Gerçekten bir bok parçası gibi davranıyorum.

Isabella, kendisinden on yaş büyük olan Simona'dan daha olgun davranıyor gibi görünüyor. Damian bana ikisinin bugün buluştuğunu söylediğinde, eve geldiğimde Isabella'yı odasında ağlarken bulacağımı sandım. Yerinde duracağını asla hayal edemezdim. Damian'ın videosu beni haksız çıkardı ve oldukça iyi idare ettiğini gösterdi. Genç karımın oldukça sürpriz olduğu ortaya çıktı ve onu kol mesafesinde tutmaya devam etmekte zorlanıyorum.

Gerçek şu ki, ondan etkilendim ve sadece fiziksel olarak kastetmiyorum. Her seferinde bana karşı durma şeklini seviyorum - asla geri çekilmiyor ve benimle orta yerde buluşmuyor. Her gün benim başlattığım kayıtsızlık oyununu oynamaya devam etmesi, onun için beni daha da deli ediyor. Belki de kendime hakim olmayı bırakıp onu anlamsızca becermeye başlamalıyım. Tecrübesi yokmuş gibi değil. Oyunculuğundan bu anlaşıyor. Ve bu farkındalık beni öfkeliyor. Daha önce seks yapmış olması neden umurumda? Ve ona dokunan her erkeği bulup boğmaya yönelik bu aptalca dürtüyle ne halt edeceğim? Belki de beynimi kurcalayan onun öngörülemez davranışlarıdır. Beni bir an sikim patlayacak kadar sinirlendiriyor, sonra bir buz kraliçesi oluyor, "küçük problemini" çözecek bir sonraki salak için beni bir kenara atmaya hazır.

Doktor odasının kapısı açılıyor ve Isabella'nın annesi ve kız kardeşi dışarı çıkıyor. Birkaç kelime konuştular, sonra Isabella içeri girdi ama önce bana doğru hızlıca baktı.

ISABELLA

Tanrım, çok yaşlı görünüyor.

Odaya girip dedemin yatağın üzerindeki kırılğan bedenini gördüğümde aklımdan geçen ilk şey bu. Onun bu imajını, onu çocukluğumdan hatırladığım şekliyle bağdaştıramıyorum -

iri yarı, uzun boylu, derin bir sesi ve buyurgan duruşu olan bir adam. Kalbi onu hayal kırıklığına uğratmaya başlayana kadar her zaman çok güçlü görünüyordu.

"Isi, buraya gel, stella mia," diyor.

Yatağın yanındaki koltuğa oturup elini ellerimin arasına aldım. Çok hafif ve kırılabılır bir his veriyor. Bir şey söylemek istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum.

"Bana büyükannenini ne kadar hatırlattığını söylemiş miydin sana hiç?" Zayıfça gülümsüyor. "Aynı iri gözler. Bu kadar küçük bir insan için çok büyük görünen aynı kırılmaz ruh."

Sesi veda ediyormuş gibi geliyor ve ben gözyaşlarına hakim olmakta zorlanıyorum. Bu yüzden düşmelerine izin verdim.

"Ağlama, Isi. İyi bir hayatım vardı ve artık devam etme zamanı. Şimdi güçlü olmalısın stella mia çünkü ben gittiğimde kıyamet kopacak. Luca'nın sana ihtiyacı olacak. Özellikle de Bruno Scardoni'nin yarattığı karmaşayla."

Başımı sallayıp iç çekiyorum. "Luca'nın kimseye ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum, Nonno. Kendi başına oldukça iyi idare ediyor."

"Erkekler bazen inatçı olabiliyor. Ve senin kocan şimdiye kadar karşılaştığım en inatçı kişi." Elini kaldırıp yanağımı okşuyor. "Bir itirafta bulunmam gerekiyor, Isi. Umarım sana daha önce söylemediğim için bana kızmazsın."

"Sana asla kızamam, Nonno. Bunu biliyorsun."

Koyu renk, hafif buğulu gözleriyle bana bakıyor, sonra gülümsüyor. "Biliyordum, Isi," diyor. "Yıllardır biliyordum."

"Neyi biliyor muydun?"

"Luca'ya aşık olduğunu. Görebildiğim kadarıyla hala öyle."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama parmağını dudaklarımın üzerine koydu. "O korumaya para ödedim. Luca'nın Simona ile yatakta yakaladığı. Sanki daha önce onu aldatmıyordu ama yakalanmamak için dikkatliydi."

"Hayır hayır!"

Luca iyi bir adam. Ve onu senin için istedim. O gülüyor. "Yani, ona sahip olduğundan emin oldum, stella mia."

ağlayarak çıktım.

"Barbini onunla yüzleşecek, Isi. Lorenzo önümde bir şey söylemedi ama yüzünde gördüm. Luca'ya dikkatli olmasını söyle."

"Yapacağım," diyorum gözyaşlarımın arasından. "Ama iyi olacaksın, Nonno. Babam seni ameliyata alacaklarını ve doktorların kalbini iyileştireceğini söyledi. Henüz hiçbir yere gitmiyorsun."

"Seni seviyorum stella mia."

Arkamdaki kapı açılıyor ve iki hemşire içeri giriyor. Dedemin elini sıkıyorum ve yanağından öpüyorum.

"Ben de seni seviyorum." dedim ve gözyaşlarımı sildim. "Ameliyattan çıkınca dışarıda bekliyor olacağız. Tamam?"

"Tamam."

Odadan çıkıp annemin omzunda sızlanan Andrea'nın yanına oturdum. Babam bizden birkaç adım uzakta duruyor, sessizce doktorla konuşuyor. Başımı sağa çevirdiğimde Luca'nın uzun koridorun diğer ucunda omzunu duvara yaslamış durduğunu görüyorum. Gidip onunla konuşmalıyım ama titreyen bacaklarımla o mesafeyi kaldıracabileceğimi sanmıyorum. Telefonu çantamdan çıkarıp numarasına basıyorum ve aramayı cevaplamasını izliyorum.

"Ameliyat birkaç saat sürecektir. Kalmana gerek yok," diyorum. "Yapacak işlerin olduğunu biliyorum."

"Kalıyorum Isabella."

Telefonu yerine koydu ve konumunu koruyarak bana baktı. İç çekerek başımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım.

LUCA

Asansör yönünden telaşlı ayak sesleri duyuyorum ve başımı kaldırdığımda Lorenzo ile Orlando Lombardi'nin yaklaştığını görüyorum. Don hastaneden çıkana kadar bekleyemezler miydi? piçler. Duvardan uzaklaştım ve onlara doğru yöneldim.

"Ne istiyorsun?" Önlerinde durup yollarını kesiyorum.

Lorenzo, "Donu görmeye geldik," diyor.

Giuseppe ameliyatta. Haber aldığımızda seni arayacağım."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Lorenzo yüzüme doğru havlıyor. "Onu görmemizi engelleyemezsin." Sanki geçmesine izin verecekmişim gibi öne çıktı.

Elimi kolunun üst kısmına dolayıp onu durdurdum ve yüzüne vurdum.

"Bu kişisel bir mesele, Lorenzo. Şu anda ne senin ne de başka birinin Giuseppe'nin ailesine girmesine izin vermeyeceğim. Ayrılmak."

"Don'u yönlendiriyor musun, Luca?" tükürür. Role atlamak için sabırsızlanıyordunuz, değil mi? Bırak beni!"

Tanrım, Lorenzo. Başımı sallayıp Orlando'ya döndüm. "Onu hastaneden çıkarın yoksa ben yaparım. Ve gerçekten olay çıkarmak istemiyorum."

"Luca?" Isabella'nın sesi arkamdan bana ulaşıyor. "Neler oluyor?"

"Dışarı. İkiniz de," dedim dişlerimi sıkarak ve Lorenzo'nun kolunu bıraktım. "Tam şimdi."

Lorenzo ve Orlando asansörde gözden kaybolana kadar izledim, sonra birkaç adım arkamda kollarını sıkıca beline dolamış duran Isabella'ya döndüm.

"Bağırdığını duydum. Bir sorun mu var?" o soruyor.

"Hayır. Giuseppe'nin nasıl olduğunu görmek için uğradılar. Merak etme."

Başını sallıyor ama hareket etmiyor. Çok küçük ve çok genç görünüyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı ona dolayıp onu vücuduma bastırdım.

"O iyi olacak, tesoro," diyorum saçına doğru.

"Korkuyorum," diye fısıldadı göğsüme doğru.

"Biliyorum."

"Anne çıldırıyor. Geri dönsem iyi olur," diyor ama gitmeme izin vermiyor.

Onu biraz daha sıkıyorum. "Kimsenin seni rahatsız etmeye gelmediğinden emin olmak için burada kalacağım. Tamam?"

Isabella başını salladı ve geri çekilerek bana baktı. Gözleri kırmızı ama gözyaşı yok. Bu kadar genç birinin nasıl bu kadar kendini kontrol edebildiğini bilmiyorum. Gözyaşlarını büyük bir iradeyle tuttuğuna eminim.

Teşekkür ederim, diye fısıldadı ve ailesinin yanına döndü.

* * *

Akşam saat on bir civarında doktor çıkar ve Isabella'nın ailesi onun etrafında toplanır. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, şansları pek iyi değil ama Don hâlâ yaşıyor. Sandalyelerine dönüyorlar ve bir süre sonra Andrea ve Isabella'nın ebeveynleri ayağa kalkıp koridorda bana doğru yürümeye başlıyorlar.

"O nasıl?" Francesco'ya soruyorum.

"Yoğun bakımda. İyi görünmüyor. Önümüzdeki yirmi dört saati yaşarsa, hayatta kalma şansı var." Kolunu karısının sırtına doluyor. "Yiyecek bir şeyler alacağız. Isa ile kalabilir misin?"

"Emin olmak. Onun için de bir şeyler getir."

"Yiyemeyeceğini söyledi."

"Sadece getir. Onu yediğinden emin olacağım."

Onlar gittikten sonra koridorda Isabella'nın oturduğu yere doğru yürüdüm ve önünde çömeldim. Bir an sandalyede uyuyakaldığını sandım ama sonra gözlerini açıp bana baktı.

"Nasıl dayanıyorsun?" Soruyorum.

Cevap vermiyor, sadece omuz silkiyor ve tekrar gözlerini kapatıyor. Onu böyle görmeye dayanamıyorum. Dövmek. Uyuşuk. Gözlerinde boş bir bakışla. Uzanıp avucumla yanağını kavradım ve gözleri birden açıldı. İşte burada. Aradığım kıvılcım. Baş parmağımla tenini okşadım ve ne kadar yumuşak olduğunu fark ettim. Yavaşça elini kaldırdı ve birkaç saniyelik bir tereddütten sonra tıpkı benim ona yaptığım gibi yanağımı avuçladı. İç çekti ve öne doğru eğilerek alnını benimkine dayadı.

"Seninle ne yapacağım Luca?" diye fısıldıyor.

Yaklaşan adımların sesi yandan bir yerden bana geliyor ve geri dönenlerin annesiyle babası ve Andrea olduğunu tahmin ediyorum, ama ayağa kalktığımda az önceki doktoru birkaç adım ötemde buluyorum.

"Bayan. Rossi," diyor doktor, yüzünde bir pişmanlık ifadesi var.

"Hayır." Isabella yanımda ayağa kalktı.

Doktor, "Kalbi stabil durumda değildi," diye devam ediyor. "Anesteziden uyanırken durdu. Onu geri getiremedik."

"Hayır." Isabella elimi tutuyor ve sıkıyor. "Lütfen hayır."

"Çok üzgünüm Bayan Rossi. Büyükbaban vefat etti."

Isabella tökezledi. Onu belinden yakalayıp kendime doğru çeviriyorum, elimi saçlarına gömüp yüzünü göğsüme bastırıyorum. Anne babası ve kız kardeşi köşeyi döndüler ve bize doğru koştular. Doktor onları yarı yolda karşılar ve onlara haberi verir. Isabella'nın annesi elini ağzına bastırır ve ağlamaya başlar. Küçük elleriyle gömleğimi tutan Isabella'ya baktım, sessiz gözyaşları bir balyoz gibi göğsüme saplandı. Acısını dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden onu daha da sıkı tutuyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

LUCA

Mezarlıktan çıkarken yağmur başlıyor. Cenaze törenine iki yüzden fazla kişi katıldı ve çiseleyen yağmur sağanak yağmura dönüştüğünde korunmak için arabalarına doğru koştular. Isabella temposunu değiştirmiyor ve bunun yerine başı öne eğik, yanımda yürümeye devam ediyor. Takım elbisemin ceketini çıkarıp omuzlarına atıyorum. Adımları bir an sendeledi ve durup bana baktı. Büyük boy bir güneş gözlüğü taktığı için gözlerini göremiyorum ama yanaklarının yağmurdan dolayı ıslak olmadığından oldukça eminim. Görünüşe göre sonunda ağlamasına izin vermiş, ama sadece etrafta kimse yokken.

Arabanın kapısını açtım ve Isabella'nın sessizce arka koltuğa oturmasını izledim. İçeri girince diğer uca geçer ve başını pencereye yaslar. Bu sabahtan beri tek kelime etmemişti. Arabaya bindim, eğildim ve kolumu beline doladım, sonra onu kucağıma çektim. Dudaklarından şaşkın bir havlama döküldü ama itiraz etmedi, sadece yanağını göğsüme dayadı ve vücuduma sokuldu. Atkuyruğu gevşemişti, bu yüzden saç tokasını çıkardım ve parmaklarımı yumuşak saçlarına gömerek saç derisine masaj yaptım.

Araba evin önünde durduğunda indim, Isabella'yı kucağıma aldım ve onu içeriye ve odasına doğru merdivenlerden yukarı taşıdım. Üzerini değiştirmesini bekleyerek onu yatağın yanına koydum ama ceketimi, güneş gözlüklerini ve örtünün altındaki terlikleri çıkardı. Bu çaresizlik duygusundan, durumu onun için biraz olsun kolaylaştıramamaktan nefret ediyorum. Bu yüzden elimden gelen tek şeyi yaptım - dikkatlice topuklarını çıkardım, örtüleri omuzlarına yerleştirdim ve arkasından yatağa tırmandım. Kolumu onun toplanmış bedenine dolayıp onu bedenime çektim ve düzenli bir şekilde nefes aldığını duyana ve sonunda uykuya dalana kadar bu şekilde kaldım.

Pencereden dışarı bakıp batan güneşe bakarken, kafamın içinde bir farkındalık oluşuyor. Karıma aşık mı oluyorum?

O on dokuz yaşında ! Beynim bağılıyor.

Kolumu hızla Isabella'nın beline sardım, ayağa kalktım ve kendimi bu saçma fikri unutmaya zorlayarak odadan çıktım.

ISABELLA

Son iki günü pek hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey, hastaneden çıkarken Luca'nın beni arabaya taşıdığı ve benim onu yere indirmeye çabaladığım ama başarılı olamamam. O ilk gece odamda pencerenin altındaki kanepede yattı. Cenaze günü aklımda tam bir bulanıklık. Yağmuru ve Luca'nın beni arabanın içinde tutması ve tamamen giyinik olarak yatağa girmesi gibi bazı rastgele anları hatırlıyorum, ama başka pek bir şey değil. Eminim dün gece de kanepede uyumuştur ama görünüşe göre ben hala uyurken gitmiş.

Bir çim biçme makinesinin sesi açık pencereden düşüncelerimi işgal etti ve gümbürtüsü beynimi delip geçiyormuş gibi geliyor. Kalkıp pencereyi kapatmalıyım ama kendimi

hareket ettiremiyorum. Bunun yerine yatağımda uzanıp tavana bakıyorum. Benim nono'm gitti. Ben bu gerçeği kavrayamıyorum. Bu sabah uyandığımda telefonuma uzandım, onu arayıp nasıl hissettiğini sormak istiyordum. Her sabah yaptığım gibi. Ancak bu sefer hatırladığımda elim telefona giderken yarı yolda kaldı.

Etrafta kimse yok, bu yüzden kendimi toparladım ve sonraki saati gözlerim dolu dolu ağlayarak geçirdim.

Nonno şimdi beni şiş yüzüm ve kırmızı gözlerimle görse çok kızardı. Her zaman hayatın sana fırlattığı her şeye, başın dik ve omurgan çelik bir şekilde göğüs germek konusunda ısrar etti. Duvardaki büyük saate bakıyorum. Saat akşam yedi ve büyükbabamın Lorenzo ile ilgili uyarısından Luca'ya henüz bahsetmedim.

Yataktan kalktım ve yüzüme biraz su çarpmak için banyoya yöneldim. Umarım, biraz daha iyi hissetmemi sağlar. Beş dakika sonra odamdan çıktım ve Damian'ı ofisinde yakalamayı umarak ikinci kata çıktım.

"İsa?" Damian dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim teşekkür ederim. Luca ne zaman dönüyor? Onunla konuşmam gerek."

"Fikrim yok. Cuma günü capo'larla bir toplantısı var, bu yüzden yarım kalan işleri halletmeye çalışıyor."

"Dört gün içinde ona biat mı ediyorlar? Bu hızlı."

"Lorenzo sorun çıkarmaya başladı" diyor. "Acele etmemiz gerekiyordu."

Luca ile bu konuda konuşmak istiyordum. Dedem onu uyarmamı söyledi. Başka kim?"

"Ne demek istiyorsun?"

Damian'ın masasına doğru yürüdüm ve karşısına oturdum. "Başka kim Luca'nın don olmasına karşı çıkıyor? Kim kararsız?"

Damian ilgiyle beni izliyor, masadan bir kalem alıyor ve parmaklarının arasında yuvarlamaya başlıyor. "Yanlış anlama ama neden soruyorsun?"

Gülüyorum. "Eğlendir beni."

Orlando Lombardi karşı çıkıyor. Lorenzo'nun yanında yer aldı ve Ailenin silahları ve kumar anlaşmalarını bırakması ve tüm çabalarını uyuşturucuya aktarması konusunda ısrar etti. Luca hayır dedi.

"Uyuşturucu ticaretinin çoğu Bratva'da," diyorum. "Özellikle Bruno Scardoni Bianca'nın kocasını neredeyse öldürecekken araya girmek akıllıca olmaz." Damian'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Evet, beni ilk hafife alan o olmazdı. "Orlando Lombardi'yi aramanız gerekiyor. Ona, Lorenzo'nun her cumartesi sabahı ne yaptığını öğrenmesinin çok talihsiz olacağını söyle."

"Ve bu ne olurdu?"

"Lorenzo'nun karısına güya her zamanki manikür randevusundayken becermek," diyorum. "Başka kim?"

Damian kollarını göğsünde kavuşturdu ve gülümseyerek arkasına yaslandı. "Santino D'Angelo kararsız."

"Pekala, Santino hizmetçisi dışında kimseyle yatmıyor ve karısı da bunu biliyor. Yazık," diyorum. "Ama en büyük oğlu Dario borca batmış durumda. Arnavutlarla."

"Kumar?"

"Evet. Sahip olduğum son bilgi, üç yüz bine yakın olduğu, ama bu geçen aydı. Muhtemelen şimdi daha fazladır. Dario'nun babası üzerinde büyük etkisi var."

"Borcunu satın alırsak, belki de Santino'yu doğru yöne yönlendirebilir?"

"Çok büyük ihtimalle." Başımı onayladım. "Başka sorun var mı?"

"Şimdilik yok." Öne eğilip dirseklerini masasına dayadı. "Bu bilgiyi nereden aldın?"

"Kesinlikle kaplıcalardan veya moda dergilerinden değil." sırtıyorum "Don'un konumu sadece işini iyi yapmakla ilgili değil. Sizi sırtınızdan bıçaklamak isteyenlerin yakından izlenmesini gerektirir ve insanları istenilen yöne yönlendirmek için bolca şantaj içerir. Büyükbabamın maaş bordrosunda Orlando Lombardi'nin şoförü ve Santino D'Angelo için çalışan iki hizmetçi vardı. Her capo'nun evinde en az bir kişi vardı ve ona yararlı olabilecek herhangi bir şey hakkında bilgi vermeleri için onlara maaşlarının üç katını ödedi.

Sözlerim üzerine Damian'ın vücudu kaskatı kesildi. "Burada da biri mi vardı?"

"Önceki bahçıvanınız."

"Domenico mu? Zamanının yarısını Grace'in eteğinin altına girmeye çalışarak geçiren yaşlı adam mı?"

"Şey, buradayken kimin eteğine girmeye çalıştığını bilmiyorum ama oldukça güzel bilgiler veriyordu. Artık Franco Conti için çalışıyor."

"Ben lanetleneceğim." Başını sallıyor. "Giuseppe'nin kendi küçük casus yuvası vardı."

"Evet. Son iki yıldır dedem hastalandığından beri annem ve ben onlarla ilgileniyoruz. Bunu yapmaya devam edebiliriz, ancak Luca'nın fonu devralması gerekecek."

"Onunla konuşacağım."

"Ayrıca, don pozisyonunu resmen devraldıktan sonra, Ailedeki tüm önemli kişileri de çağırması gerekiyor. Bundan bir veya iki ay sonra iyi çalışırdı.

"Ağabeyim partileri pek sevmez."

"Zaten bir tane atmak zorunda kalacak. Bu bekleniyor."

"Luca'ya her türden bir sürü silah verebilirsin ve o bir saat içinde bir alıcı bulur. Ama bir partinin nasıl organize edileceği hakkında hiçbir fikri yok."

İyi ki bana sahip o zaman. Gülümseyip gitmek için ayağa kalktım. "Elli bine ihtiyacım olacak."

"Bir parti için elli bin mi?"

"Yetmiş beşe yakın olabilir ama şimdilik elli ile başlayalım."

LUCA

Tarlanın diğerk ucundaki hedefe bir mermi daha ateşledim, ağırlığı ve dürbünün doğruluğunu test ettim, sonra tüfeği önümde eğreti masaya koydum.

"İşe yarar," diyorum ve Bogdan'a dönüyorum. "Daha önce kararlaştırıldığı gibi dört yüz alıyoruz."

"Depozitoyu normal hesaba havale yapabilirsiniz."

"Sonraki üç sevkiyat için depozito yok."

"Ne? Yüzde 20 peşinat vermeden sipariş almıyorum."

"Artık biliyorsun." Telefonumu çıkarıp arabama doğru yürümeye başladım. "Gelecekte konteynırların karıştırılmayacağına ikna olana kadar. *Ben* böyle çalışıyorum."

"O zaman kahrolası silahları unutabilirsin," diye bağırdı arkamdan. "Paramı görmeden hiçbir şey yüklemem."

"Seninle iş yapmak bir zevkti, Bogdan," dedim arabama binip Damian'ı tuşlarken. "İsabella nasıl?"

"Daha iyi. Bugün erken saatlerde onunla son derece ilginç bir konuşma yaptım.

"Hakkında?" Camıma vuran Bogdan'ı görmezden gelerek kontağı açtım.

"Görünüşe göre küçük karın yararlı bir varlık olabilir."

"Ne şekilde?"

"Senin büyük partini organize etmeyi kendine görev edindi. Bunun için yetmiş beş bin dolar harcamayı planladığı için oldukça büyük bir olay olacak."

"Parti vermiyorum, Damian."

"İsa yapacağını söylüyor." Güler. "Ayrıca üç yüz yirmi bin dolar harcamamı sağladı."

"Sen deli misin? Ne üzerine? Bir saniye bekle." Bogdan'ın bir dakikadan fazla bir süredir çarptığı camı indirip bakışlarımı ona diktim. "Evet?"

"Yalnızca sonraki üç sevkiyat, Luca." Parmağıyla beni işaret ediyor. Bundan sonra yüzde 20 ön ödemeye geri dönüyoruz."

"Tamam. El bombalarımı unutma." Camı açıp Damian'ı hoparlöre alıyorum ve arabayı geri geri sürüyorum. "Parayı ne yaptın, Damian?"

"Dario D'Angelo'nun Arnavutlara olan kumar borcunu ödedim."

Santino'nun oğlunun kumar sorunlarının bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum. Neden biz ödüyoruz ki? . . ? Ey. lanetleneneğim "Bu, Santino'nun desteğini alacağımız anlamına mı geliyor?"

"Evet. Ve Lombardi de artık sorun olmayacak."

"Onun borcunu da mı satın aldın?"

"Hayır. Ona 'evet' cevabını beklediğimizi bildirmek için Orlando'yu aradım, yoksa gelecekte belli bir 'manikür randevusunu' değiştirmek isteyebilir."

"Orlando manikür yaptırmaz. Elleri kasaplara ait gibi görünüyor."

"Hayır. Ama Lorenzo'nun karısı biliyor. Isa'ya göre, her iki cumartesi. Orlando, kim bilir ne zamandır Lorenzo'nun karısını burnunun dibinde beceriyor." Güler. "Karınız ve annesi, Aile içinde kahrolası bir casus ağı kuruyorlar. Her capo'nun evinde birileri vardır. Domenico bizimkindeydi."

"Bütün gün mutfakta dolaşıp duran şu yaşlı pislik?"

"Evet. Kadının tehlikeli, Luca.

Aslında. Ve düşündüğümde daha fazla şekilde.

* * *

Eve varır varmaz merdivenlerden yukarı koşup doğruca Isabella'nın odasına gittim, ona bir ders vermeye niyetlendim. Ancak girdiğimde, orada değil. Arkamı döndüm, Rosa'nın odasında onu aramaya çıkmak üzereydim ki, duşun açıldığını duydum.

Isabella. Banyo kapısını yumrukluyorum. "Konuşmamız gerek."

"Duş alıyorum. Bekleyebilir."

"Daha sonra duş alabilirsin." Kapıyı tekrar çalıyorum. Damian'la konuştum. Şu andan itibaren casusluk hobini bırakıyorsun."

"Rica ederim Luca," diye bağılıyor akan su sesinin arasından. "Yardım etmekten mutludurum."

"Bu lanet olası bir oyun değil! Biri senin ve annenin ne yaptığınızdan şüphelenirse, sonu iyi olmaz!"

"Bu evde bağırma izin vermediğini söylemiştin."

"Yeni kurallar." Açık avucumu kapıya vurdum. "Kapıyı aç yoksa kırarım."

Su kapanır ve birkaç saniye sonra kilit döner. Kollarımı göğsümde kavuşturup devam etmeden önce kapının açılmasını bekledim. Olduğunda, yapabileceğim tek şey bakmak.

ISABELLA

"Dinliyorum," dedim ve omzumu kapı çerçevesine yaslayarak Luca'nın çıplak vücudunda gezinirken beni yiyen gözlerinin tadını çıkarıyorum.

"Örtün kendini." Sözlerini ısırarak söylerken çenesindeki bir kas seğiriyor.

"Bir duşun ortasındaydım ve sen tiradını bitirdikten sonra devam etmeyi planlıyorum."

"Tirad?" Öne doğru bir adım atıyor ve bana bakıyor. "Bu bir tirad değil, Isabella. Bu bir emirdir. Takip etmeniz daha iyi olur.

Yüzüme odaklanmak için gerçekten çok uğraşıyor ama gözleri birkaç saniyede bir aşağı doğru kayıyor.

"Yoksa?" Soruyorum.

Avuçlarını iki yanımdaki kapı pervazına dayadı ve kulağıma fısıldamak için başını eğdi. "Beni kışkırtma İsa."

İsa mı? Ah, ağzından kaçırdıysa gerçekten çok kızmış olmalı. Başımı yukarı kaldırdım, böylece dudaklarım neredeyse kulak memesine değecekti. Ama bunu yapmaktan zevk alıyorum, diye fısıldadım ve dilimin ucuyla kulağının dış kabuğunu yaladım. "Çok fazla."

Derin bir nefes alıyor. Solumdan tuhaf bir çıtırtı sesi geliyor ama hareket etmiyorum, onun bu kadar yakınımda olmasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Ona yaslanma, yanağımı onunkine bastırma ve parmaklarımı saçlarına gömme ihtiyacı beni diri diri yiyor ama bununla savaşıyorum. Bana kendi isteğiyle gelmesine ihtiyacım var - çünkü o istiyor, onu çılgın bir şehvetin eşiğine getirdiğim için değil. Zaten çizgiyi olduğu gibi takip ediyorum.

Karşısında çıplak durmak bir kumardı. Biraz boyun eğmesini bekliyordum ama hala direniyor. İnatçı, inatçı adam. *Beni görmen için ne yapmalıyım Luca? Seni evlendirdikleri kız değil, sana çok uzun zamandır âşık olan kadın* . Artık cephanem kalmadı. Onu baştan çıkarmak için yaptığım onca şeyden sonra beni istemiyorsa, denemeye devam etmenin bir anlamı var mı?

Başı hafifçe yana doğru eğildi ve burnunun ucunun boynumun yan tarafına değdiğini hissediyorum. Nefes alışını dinlerken kalbim göğsümde güm güm atmaya başlarken bedenim hareketsiz kaldı. Vücudunun benimkinin üzerinde belirmesi ve ona dokunmaya cesaret edememesi, bende hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istememe neden oluyor. *Bir şey yap, seni lanet olası!*

"Duşuna geri dön, Isabella," diyor ve başka bir şey söylemeden kapıdan geçip odasına giriyor.

Odalarımızı birleştiren, şimdi kapalı olan kapıya bakıyorum ve bir armatürden bu kadar tutkuyla nefret etmenin nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Ah, o kapıdan ve onun temsil ettiği her şeyden ne kadar nefret ediyorum. İç çekerek sırtımı kapının pervazına yasladım ve ancak o zaman fark ettim. Diğer taraftaki süsleme eğri olup, üst kısmı duvardan ayrılmıştır. Hasarı incelemek için yaklaştım ve parmak uçlarımla tahtanın yüzeyinin izini sürdüm, sonra yüzümde geniş bir gülümsemeyle duşuma geri döndüm.

OceanofPDF.com

10. Bölüm

LUCA

Önümdeki tezgahı tuttum ve lavabonun üzerindeki aynadaki yansımama baktım. Bende bir sorun var. Tek açıklama bu.

Bu gece, Isabella'yı odasında çıplak bıraktıktan sonra, ne kadar sert olduğu için aletim patlamanın eşiğindeyken arabama bindim ve şehir merkezine gittim. Bir eskort çağırıp bu işi bitirmeyi planladım. Sadece eve dönmek ve duşta kendi elimin nezaketini bulmak için iki saat araba sürdüm. Tekrar. Yan odadaki on dokuz yaşındaki çocuğu düşünüyorum.

Damian mantıksız davrandığını söylüyor ama korkumu anlamıyor. Ben hassas bir adam değilim ve seks söz konusu olduğunda zevklerim on dokuz yaşındaki bir kızın hoşlanacağı şeyler değil. Kendimi bırakırsam, Isabella muhtemelen korkar.

Simona'ya karşı hep kendimi tutmak zorunda kaldım. Bir keresinde ayağım kaydığında iki hafta benden uzak durdu. Evin içinde birbirimizin yanından geçtiğimizde, bana korkmuş bir ceylan ve civata bakışıyla bakardı.

Aynı korkuyu Isabella'nın gözlerinde görmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Beni bu kıza mıknatıs gibi çeken bir şey var ama ne olduğunu tam olarak belirleyemiyorum. Her erkeğin ıslak rüyası olan sadece vücudu değil - ince beli ve gördüğüm en muhteşem kıcıyla küçük. Sadece peri yüzü de değil - keskin hatlar ve kocaman gözler. anlayamıyorum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama nedense onu düşünmeden edemiyorum. Kendimi bu çılgınlığın geçeceğine inandırmaya çalışıyorum ama her geçen gün daha da kötüye gidiyor.

Sonra, benim hastalıklı kıskançlığım var. Marco'yu koruması olarak iki nedenden dolayı atadım. Birincisi, çünkü o sahip olduğum en güvenilir kişi ve onun için bir kurşunun önüne geçmekten çekinmeyecek. İkincisi, çünkü o elli iki yaşında. Yine de, onunla herhangi bir yere yalnız gitmesine izin vermek her geçen gün daha da zorlaşıyor. Birkaç gün önce Donato ile buluşmak için dışarı çıkarken Isabella ve Marco'nun ayrıldığını gördüm. Lanet arabama binip hemen uzaklaşmak zorunda kaldım, yoksa Donato'yu arayıp iptal ederdim, böylece onu Andrea'yı bizzat görmeye götürebilirdim.

Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ne zaman bokumu kaybetmeye başladım?

Yüzümü yıkadıktan sonra yatağa giriyorum ama uyuyamıyorum. Kendimi diğer odadaki küçük casus şefiyle ne yapacağımı düşünürken karanlığa bakarken buluyorum.

Bir kapı açılışının hafif sesini duyduğumda gecenin geç saatleri. Vücudumu sabit tutarak ve uyuyormuş gibi yaparak gözlerimi biraz araladım. Isabella, boynundan ayak parmaklarına kadar bir battaniyeyle sarılmış, bağlantılı odalarımızın eşiğinde duruyor. Birkaç dakika orada kaldı, sonra parmak uçlarında yatağıma doğru gitti. Dikkatle yukarı tırmanıyor ve sırtı bana dönük olacak şekilde boş tarafını kıvrarak yavaşça yere uzanıyor.

ISABELLA

Acaba Luca uyanıp beni yatağında bulunca kızacak mı? Muhtemelen yapacak, ama şu anda umurumda değil. Uyumaya çalışarak saatlerce dönüp durdum ama gözlerim son birkaç gecedir Luca'nın uyuduğu kanepeye kaydı. İlk geldiğinde hiçbir şey söylemedi, sadece kanepenin ucuna bir yastık fırlattı ve uzandı. Soyunmadı bile. Kanepe onun için çok küçüktü ve rahat olamazdı ama bütün gece orada kaldı. Sabah uyandığımda gitmişti. Ben de aynısını yapabilirdim, burada biraz uyuyabilir ve o beni fark etmeden odama geri dönebilirdim.

Şilte arkamda eğiliyor ve gözlerim aniden açılıyor ama kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Uyuduğumu düşünürse, belki beni dışarı atmaz. Bir kol belime dolandı ve Luca'nın sert göğsüne yaslanana kadar beni geri çekti. Bir bacağını benimkinin üzerine attı ve tutuşunu sıkılaştırarak kocaman vücuduyla beni kaşdı. Beklenmedik hareketi karşısında çok şok olduğum için zar zor nefes alabiliyorum. Battaniye, bedenlerimizi ayıran tek şey ama yine de onun sıcaklığının yanı sıra sert aletinin arka tarafıma baskı yaptığını hissedebiliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece arkamda yatıyor. Yavaşça uzanıp elini tuttum ve kalçamdan battaniyenin kıvrımlarının içine, bacaklarımın arasına gelene kadar hareket ettirdim. Parmakları, külotumun dantelli kumaşından göbeğime dokundu ve derin bir nefes aldım.

Kulağımın yanında, "Bu gece olmaz, tesoro," diye fısıldıyor. "Özdenetim neredeyse pamuk ipliğine bağlı."

Elini çekmeye başladı ama ben onu tuttum ve amcığıma daha çok bastırdım, bacaklarımı sıktım ve yerine sabitledim. Kendini kontrol etmen hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin, Luca?

İsa. . "

"Cehenneme gidebilir." Kıcımlı sert aletinin üzerinde eziyorum ve homurdandığını duyuyorum.

"Sen" - eli külotumu çekiştirip aşağı kaydırıyor - "ateşle oynuyorsun, tesoro."

Parmağı içime girerken Luca aletini arkama bastırıyor. Nefesim kesiliyor, ona doğru eğiliyorum.

Bana doğru eğilip parmağını çekti. "Son şans İsa."

Seninle yanmaktan keyif alacağım Luca, diye tısladım, külotuma ayak bileklerimden tekme atarak.

Battaniyesini fırlatır. Bana sarıp sarmaladığımı çekiştirirken odanın diğer tarafında bir yere düşüyor ve aynı şeyi yapıyor. Dudakları omzuma bastırdı, sonra boynumun yan tarafını sıyırdı. Ona doğru dönmeye başladım ama kolları beni sardı, elleri bacaklarımın arasından aşağı kaydı.

"Kaç adam, İsa?" diye bağılıyor, baş parmağıyla klitorisimle dalga geçiyor.

"Ne?"

"Şimdiye kadar kaç kişiyle yattın?"

Parmağı tekrar içime girdi ve tırnaklarım koluna girerken parmağına bindim. "Önemli mi?"

"Hayır." Omzumda bir ısırık, sonra bir yalama. "Ama yine de bana söylemeni istiyorum." Başka bir ısırık. "İsimler de."

"Sana söylemeyeceğim."

"İsimler, Isa."

Klitorisime uyguladığı baskı inlememe neden oldu ve sonra parmağını içimde kıvırdı. Titremeler bedenimi kasıp kavururken nefes nefese kalıyorum, bacaklarım titriyor.

"Hepsini boğacağım," dedi ve ağzını boynuma götürerek oradaki hassas cildi ısırdı.

Yüksek sesle inleyerek geliyorum ama amcığım masaj yapmaya devam ediyor. Vücudum ateşim varmış gibi titremeye devam ediyor. Luca ikinci parmağını bana uzatınca nefesim kesildi. Çekirdeğime sıkıca bastırmaya ve parmaklarını içeri ve dışarı pompalamaya devam ediyor. Daha fazlasını kaldıramayacağımı düşündüğümde klitorisimi çimdikliyor ve ben yine geliyorum. Boxer külotunu çıkarıp omzuma bir öpücük kondururken hâlâ titriyordum. Beni sırt üstü çevirdi, vücudumu onunkiyle kapladı ve aletini girişime yerleştirdi. Bir saniyeliğine tamamen hareketsiz kalıyorum. Elimde değil. Sonra beklenti ve korkunun birleşimi beni tüketirken bedenimi gevşemeye zorluyorum.

Luca'nın başı eğiliyor, dudakları benimkilere değiyor. Sevgili Tanrım, onu uzun süre öpmeyi hayal ettim, nasıl hissettireceğini hayal ettim. O kadar ki bu bir saplantı haline geldi. Nedense, aklımda, her zaman başımı hafifçe eğip dudaklarımı dikkatlice tattığı yavaş, şefkatli bir öpücük olarak sona erdi. Çıktığım birkaç erkekle yaptığım gibi neredeyse iffetli bir öpücük. Çok yanılmışım çünkü bu öpücükte iffetli hiçbir şey yok. Adamın kendisi gibi sert ve ham. Luca'nın öpücüğü, onun hak iddia etmesidir. Ellerimi yüzümün iki yanına düşen saçlarına geçirip parmaklarımı ipeksi tutamların arasından geçirdim ve dudaklarıyla beni ele geçirmesine izin verdim.

Luca'nın ellerinden biri bacaklarımın arasında hareket etti, onları daha da genişletti ve aletinin ucu yavaşça içime girdi. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum, vücudum kaskatı kesilmiş. *Rahatla*, diyorum kendi kendime. İşe yaramıyor Luca duruyor, klitorisime masaj yapmaya başlıyor, sonra yeniden deniyor. Bu sefer *vücudu* katılıyor.

Isabella mı? diyor ağzıma. "Bana söylemen gereken bir şey var mı?"

Dudağımı ısırıp başımı sallıyorum. "Hayır."

"Bana bak."

Yapıyorum ve onu çenesi sert bir çizgide bana bakarken buluyorum. "Daha önce seks yaptın mı?"

Bu andan çok korkuyordum. Yaşlarımız arasındaki farka olan takıntısı yüzünden buralara kadar gelmek zordu, bu yüzden bakire olduğumu öğrenirse asla boyun eğmeyeceğinden korktum. Fark etmemesini umuyordum.

"Hayır," dedim ve uzaklaşmasını engellemek için ellerimi saçlarına koydum. "Lütfen, durma."

Beni izliyor, sonra başını sallıyor. Gözlerini kapatarak alnını benimkine bastırıyor. Tanrı aşkına, tesoro.

Lütfen, Luca, diye fısıldadım. "Lütfen, durma."

"Sana zarar verebilirdim Isa. Bana nasıl hissettireceği hakkında bir fikrin var mı? Bunu hiç düşündün mü?"

Bacaklarımı beline dolayıp kendimi ona daha da açtım ve ellerimi sırtından aşağı kaydurdım. "Yap." Tırnaklarımı derisine geçiriyorum. "Ya da senin için yapacak başka birini bulurum."

Gözlerimin içine bakarken Luca'nın burun delikleri açıldı. Acıya hazırlanmak için nefes alıyorum, kendisini kabzasına kadar içime sokmasını bekliyorum. Bunun yerine eli bedenlerimizin arasında kayar ve siki girişimde kalırken parmağıyla klitorisimde daireler çizmeye başlar.

İçimde baskı oluşmaya başladı, parmağı benimle dalga geçmeye devam ederken nefesim daha hızlı geliyordu. Yakında, onu içimde hissetme ihtiyacıyla o kadar deliriyorum ki endişemi ve korkumu unutuyorum. Aleti içime giriyor - inanılmaz derecede yavaş - ve hafif bir acı var ama bu sadece birkaç saniye sürüyor. Sonra, bana doğru sallanırken, beni esnetirken, beni doldururken ritminin hissine kapıldım. Başta biraz rahatsız edici gelse de kısa sürede tüm varlığımı tüketen bir zevke dönüşüyor.

Beni titreten sadece onun içimde olması değil. Vücudunu benimkine bastırdı ve elleri yanaklarımı okşuyordu. Luca'nın delici ve tehlikeli gözleri, sürekli bakışlarımı tutuyor ve saçlarının uçları omuzlarımı ve yüzümü gıdıklıyor. Beni incitme korkusuyla kendini tuttuğu için dişlerini gıcırdatması. Bunu ondan hiç beklemezdim. Ona ilk seferim olduğunu söylemediği için kızgın olsa da yine de beni incitmemeye çalışıyordu. Ve bu gerçek, kalbimi mutlulukla şişiriyor.

Nefesi yüzümü yelpazelerken, Luca vücudunu sallamaya devam ediyor. İçinde. Dışarı. tekrar içeri. Duvarlarım geriliyor, her itişte onu daha çok içine çekiyor. Eli vücudumda yukarı doğru hareket etti, boynumun arkasını tuttu ve sıktı.

"İstediyin bu muydu, Isabella?" diye soruyor, sonra omzumu ısırtıyor.

"Evet," diye mırıldandım, "Ama şimdi daha fazlasını istiyorum."

Luca aletini dışarı kaydırды, sonra sertçe bana çarptı ve karnımda kasılmalar başlarken nefesim kesildi. Garip bir tatmin beni ele geçiriyor ve bir sonraki an beynim tam içime girdiği anda güzel bir hiçliğe dönüşüyor.

Luca kendini çekip ayağa kalktığı anda, Luca'nın vücudunun benimkinin üzerinde olduğu hissiyle yıkıyorum. Bir an odanın diğer ucundaki banyoya girip elinde bir havluyla geri döndü. Yatağın kenarına oturarak beni temizledi. İşini bitirdiğinde dirseklerini dizlerine dayadı ve neredeyse hareketsiz kaldı, bakışlarını kanıma bulanmış havluya odakladı. Bir süre sonra tek kelime etmeden yerden battaniyeyi aldı ve çıplak vücudumu örttü. Dokunuşu nazik ama eşofmanını ve tişörtünü giymeye başladığında geri çekildiğini hissedebiliyorum.

Soğuk bir sesle, "Beni bir daha manipüle etmeye kalkma, Isabella," dedi. Bana bir daha bakmadan kapıya doğru yürüdü ve odadan çıktı.

Birkaç dakika o lanet kapıya baktım -yine arkasından çarptığı bir bariyer daha- sonra yüzümü yastığa gömüp ağladım.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

LUCA

"Yani, Luca Rossi'nin Aileyi devralma kararına hepimiz katılıyoruz, öyle mi?" diye soruyor.

Giuseppe'nin yönetimi altında, Isabella'nın babası Don'un danışmanıydı. Onu danışmanım olarak tutmayı planlıyorum.

Masanın etrafında oturan adamlar bana döndü. Önce Donato başını salladı. Önce Franco Conti, ardından Angelo Scardoni. Sırada Orlando Lombardi ve Santino D'Angelo var. Görünüşe göre Isabella haklıymış. Francesco, Lorenzo Barbini'ye döner. Lorenzo bana baktı, görünüşte rahat görünüyordu ama çenesini nasıl sıkıldığını fark ettim. Giuseppe'nin ölümünden önce ona ve Don'a rapor veriyordum. Bu noktadan sonra, o benim astım olacak. Bir capo'nun Aileyi ele geçirmesi pek sık olmaz. Giuseppe beni halefi olarak atayarak, temel olarak patronunu bu role uygun bulmadığını beyan etmiş oldu. Yutması zor bir hap olmalı, ancak diğer beş kapo ile aynı fikirde olan Lorenzo'nun başka seçeneği yok. Başını sallıyor.

Francesco gelip önümde duruyor ve eğilip elimin üzerine bir öpücük konduruyor. Bir danışman olarak sadakat yemini eden ilk kişidir.

"Giymek." Başıyla onaylıyor ve koltuğuna geri dönüyor.

Bir underboss olarak sırada Lorenzo var. Omurgası kaskatı kesilmiş ve yüzü sert çizgilerle yaklaşıyor ama eğilip elimi öpüyor. Kapolar birer birer takip eder. Herkes tekrar yerine oturduğunda, sandalyeme yaslandım ve onlara baktım.

"Uyuşturucu işine girmeyeyle ilgili bazı tartışmalar olduğunu duydum," dedim ve bakışlarımı Lorenzo'ya diktim. "Olmayacak. Giuseppe döneminde sahip olduğumuz düzeni koruyoruz. Donato ve ben silah ticaretini halletmeye ve emlak yoluyla kara para aklamaya devam edeceğiz. Lorenzo, Orlando ve Santino kumar işinde kalıyorlar ve Franco gelirlerini akılıyor. Herkes Lorenzo'ya rapor verecek, orada da bir değişiklik yok."

Genç Scardoni'ye dönüyorum. Henüz yirmi beş yaşında ve babasının ölümünün ardından daha yeni capo oldu. Angelo, Franco ile birlikte çalışacak ve kara para aklamak için kullanabileceğimiz daha fazla iş kuracaksın. Franco ve Damian'ın işleyebilecekleri sınıra yaklaşıyoruz."

Başını sallıyor.

"Bir daha Meksika'ya ayak bastığını duyarsam," diye devam ediyorum, "veya Mendoza'nın adamlarıyla buluştuğunu duyarsam, ölürsün."

"Evet patron."

Bakışlarımı masanın etrafındaki diğer adamlara çevirdim. "Ruslarla daha fazla sorun istemiyorum. Gelecek hafta, Bratva'nın Giuseppe ile vardığı ateşkesi sürdüreceğimize dair güvence vermek için Roman Petrov'la buluşacağım. Petrov, Scardoni'nin anlaşmasının resmi kanalların dışında olduğunu bildiği için Bruno'nun yarattığı saçmalığın kaymasına

izin verdi. Ama bir daha yapmaz." Francesco'ya bakıyorum. "Bu yılın başlarında Ruslarla yaptığımız üç aylık savaşta ne kadar para kaybettik?"

"Hasar görmüş veya kaybolmuş altyapıyı da dahil edersek, yedi milyonun biraz üzerinde" diyor.

lanet ediyorum. "Artık Ruslarla tartışmak yok. Kızlarından ya da kız kardeşlerinden birinin Bratva'yla evlendiğini görmek istemiyorsan tabii."

Herkes başını salladıktan sonra masadan kalktım. "Bu kadar."

ISABELLA

Telefonumdaki notlar uygulamasını açıp Damian'a baktım. "Ziyafet için özel güvenlik tutmamı mı istersin yoksa kendi adamlarını mı hazırlarsın?"

"Kapıda ve evin içinde adamlarımız olacak. Her ihtimale karşı arazide devriye gezmesi için on kişi tut."

Ajandama not alıyorum. "Bugün pastayı seçmek ve menüye karar vermek için ikram ekibiyle buluşacağım. Şarap tercihin var mı?"

"Hayır. Menüde en çok işe yarayacağını düşündükleri şeyi al," diyor ve başını dizüstü bilgisayarından kaldırıyor. "Luca güvenlik detayını yükseltti. Bundan sonra iki koruman olacak. Marco ve Sandro."

"Bunu bana kendisi söyleseydi iyi olurdu," diye mırıldandım.

Üç gün. Odasına gizlice girdiğimden beri üç gündür benden kaçıyor. Onu zar zor görüyorum. Bunu yaparsam, genellikle sadece kahvaltı sırasında olur. Dışarı çıkar ve gece yarısından epey sonra döner. Kendi işine ek olarak, Don olarak devraldığından beri halletmesi gereken çok şey olmalı, ama yine de. Ofisine günlük ziyaretlerime devam etmeyi düşündüm ama birkaç gün daha beklemeye karar verdim.

O meşgul, dedi Damian.

"Tabikide o."

"Ve son derece heyecanlı. Sen ve Luca arasında neler olduğunu paylaşmak ister misin?"

"Neden benimle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun?"

"Lütfen. Ben kardeşimi onun kendini tanıdığından daha iyi tanıyorum. Onu bu kadar kızdıran tek kişi sensin." Kalemimin ucunu çiğnemeye başlar. "Bunu nasıl yaptığını merak ediyorum. Luca bokunu o kadar kolay kaybetmez."

"Benimle yatmak istemezse yatacak birini bulacağımı söyledim." omuz silkiyorum

"İlginç. Yani, siz ikiniz seviştiniz, sanırım?"

"Evet. Şimdi benden kaçıyor."

"Sana onu zorlamamanı söylemiştim."

Organizatörü kucağıma koyup kollarımı kavuşturdum. "Bu evlilikte çiçek aranjmanı muamelesi görmekten bıktım Damian."

"Bana narin bir çiçek gibi görünmüyorsun Isa."

"Çünkü değilim. Ve kardeşinin bunu fark etmesinin zamanı geldi." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve notlarıma baktım. Peki ya müzik?

"Caz dışında her şey. Luca bundan nefret ediyor."

"Ne şanssızlık." Gülüyorum.

"Çok kötüsün." Damian gülüyor. "Asla senin kötü tarafına geçmemem gerektiğini bana hatırlat."

"Genelde kötü bir yanımdır, Damian. Görünüşe göre, sadece kardeşin etraftayken ortaya çıkıyor."

"Biliyor musun, bazen ikinizi ve tüm bu dramayı anlamıyorum. Bu kedi fare oyununda birbirinizin etrafında dönmek yerine neden olgun insanlar gibi davranıp normal bir ilişki kuramıyorsunuz ? Onsuz başa çıkmak için gereğinden fazla bok var."

"Daha fazlasını kabul edemedim. Umarım Luca notu alır." ayağa kalktım "Ben izinliyim. Şarap konusunda fikrini değiştirirsen beni ara."

Damian'ın ofisinden çıktım ve tam Luca ön kapıdan girerken Marco'yu aramak için aşağı indim. Antreden geçerken bana tepeden tırnağa bakıyor, gözleri arkama odaklanıyor. Bu beyaz skinny kot pantolonun içine zar zor sığmayı başardım. Kıcımın malzemeyi zorlama şekliyle, bir iş toplantısı için uygun olmayabilirler. Umurumda değil. Günlerdir kendimi bok gibi hissediyorum ve süslenmek istiyordum. Onlar benim favori çiftim ve bej rengi bluzum ve ten rengi topuklu ayakkabılarım ile inanılmaz derecede iyi gidiyorlar. Luca ile olan onca şeyden sonra morale ihtiyacım vardı.

"Nereye gidiyorsun?" O sorar.

"Yemek şirketiyle görüşmem var," dedim ve mutfığa yöneldim. "Marco ve Sandro'yu gördünüz mü?"

Sessizlik birkaç kalp atışı boyunca uzadı ve ardından "Seni alıyorum" diye havladı.

Durup arkamı dönüyorum. "Meşgul olduğumu sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsün. Yukarı çık ve üstünü değiştir."

"Neden?"

"İnsanların önünde bunları giymeyeceksin." Tam önümde durana kadar ağır adımlarla yürüdü ve dar kot pantolonuma başını salladı.

"Daha spesifik olabilir misin? Yabancılar gibi insanlar veya . . ."

Benden başka herkes. Bu senin için yeterince spesifik mi?

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Onlar kot pantolon."

"Son derece dar kot pantolon. Büyük beden bir gömlek bul ve onu giy. Ya da pantolonu değiştir. Her neyse."

"Neden?"

"Erkeklerin kıcını sallamasını istemiyorum."

"Pekala, kıcım oldukça büyük, gözden kaçırmaması zor." Güldüm.

"Kıçın lanet olası bir sanat eseri." Gözleri benimkilerle aynı hizaya gelene kadar başını eğdi. "Ve bakmak sadece benim, Isabella."

Ona göz kırptım. Bir sanat eseri? Ve bakmak için sadece onun mu? "Kıskanç mısın?"

Bana bakarken dudakları gergin bir çizgi halinde kıvrılırken, o damarı boynunda nabız atmaya devam ediyor. "Hayır."

"Mükemmel. O zaman ne giydiğim ve kıcımı kimin diktiği seni rahatsız etmesin," dedim ve arabaya yönelmek niyetiyle ön kapıya doğru döndüm. Luca'nın eli fırladı ve beni belimden kavradı ve beni kendisine çekti.

"Gitmek. Değiştir," diye fısıldadı kulağıma.

Nefesim kesiliyor ve kendimi toparlamaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Sonunda bana biraz tepki göstermeye başladı, bu da bir yere vardığımız anlamına geliyor ama ona bekaretimi verdiğim gecedan beri bana hâlâ yakından dokunmadı. İnatçı katır hala onunla savaşıyor.

"Bu kot pantolonları çıkarmamı istiyorsan, Luca," dedim ve sert aletini sırtımda hissederek, "onları kendin çıkarmalısın."

Luca belimdeki tutuşunu sıkılaştırırken nefesi boynumdaki deriyi dalgalandırdı. "Beni manipüle etmeye çalışman konusunda sana ne demiştin, İsa?"

sık vurup savursam da kalkanından geçmeme izin vermeyen bu inatçı adama baktım. Aramızdaki hep böyle mi olacak merak ediyorum. Sonunda ona karşı beslediğim duyguları saklamayı ne zaman bırakabileceğim? Onları o kadar uzun süre bastırdım ki, göğsümden fırlayıp çıkmak istiyorlar. Uzanıyorum ve parmağımı saç tokasına takıyorum, saçlarını çekip bırakıyorum, böylece aşağı ve yüzünün etrafına dökülüyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor ve ben başımı burnumun ucu onunkine değene kadar kaldırıyorum.

"Çok inatçısın," diye fısıldadım, "ama aramıza koyduğun bu kahrolası duvara toza dönüşene kadar vurmaya devam edeceğim Luca."

Parmakları çenemi tuttu ve dudaklarım neredeyse onunkine değene kadar hafifçe eğdi. "O duvarın arkasında gizlenen şey hoşuna gitmeyebilir, tesoro," dedi nefesi dudaklarımı tırmalayarak.

"Ey? Ama ya yaparsam?"

Luca'nın cebindeki telefon çalıyor. Çıkarıp kulağına götürürken gözlerime bakmayı kesmedi. "Ne?"

Karşı taraftan cevap alamadım ama ciddi bir şey olmalı çünkü Luca aniden doğrulup eli yüzümden çekildi.

"Bir saate ordayım" diyor ve aramayı kesiyor. "Gitmek zorundayım. Yarın için yemek şirketiyle görüşmeyi yeniden planlayın. Seni götüreceğim.

"Tamam." Kelebekler göğsümde uçuşurken başımı salladım.

Birkaç dakika beni izledi ve nefesimi tuttum, gözlerim dudaklarına odaklandı. Beni umduğum gibi öpmek yerine arkasını dönüp ön kapıdan çıktı ve beni fuayenin ortasında saç tokasını elimde tutarak öylece bıraktı.

LUCA

Bitirdim , diyorum kendi kendime otoyolda sürerken. Isabella'yı uzaklaştırmakla, onu her gördüğümde onu yakalamaya, onu kollarıma sarmaya ve yanımdan ayrılmasına asla izin vermemeye yönelik bu çılgınca ihtiyacı bastırmaya çalışmakla *işim bitti* . Eve döner dönmez, onu omzumun üzerinden atıyorum ve yatak odasına girdiğimiz anda onu anlamsız bir şekilde beceriyorum. *Bizim yatak odamız* . Bu gecedan itibaren benim yatağımda uyuyor olacak. *Bizim yatağıımız* . Onun yirmi bir yaşına girmesini bekleme görevime başarısızlık diyorum. Onu artık kol mesafesinde tutamıyorum. Ve lanet olsun istemiyorum. Yeni bir sayfa açıyoruz, geri kalan her şey lanet olsun. Bu gece eve geldiğimde her şey değişecek.

Otoyoldan dar bir yola çıkıyorum ve yokuş yukarı sürüyorum ki dikiz aynamda iki siyah SUV'un aynı dönüşte olduğunu görüyorum. Ağır silahları bulundurduğumuz depoya giden yol genellikle ıssızdır. Birkaç terk edilmiş fabrika dışında kilometrelerce etrafta hiçbir şey yok, bu yüzden beni takip eden iki arabayı görünce hemen kırmızı bayrak çekiyorum. Elim ceketimin içine kayarak tabancamı kılıfından kurtardı. Kontrol paneline koydum, böylece ulaşılabilir ve hızımı koruyabilecektim. Yaklaşık bir mil sonra bir kavşak var ve bekleyip bu yolda mı kalacaklarını görmeye karar verdim. Kavşaktan geçiyorum. SUV'lar arkamda kalıyor ve hızlanmaya başlayarak bana yaklaşıyorlar. Yol yokuş yukarı devam ediyor, solumda bir kaya yüzeyi ve sağımda bir dağ geçidi var. Sahip olduğum tek seçenek ilerlemeye devam etmek. Kilometrelerce başka kavşak yok.

O arama bir aldatmacaydı. Bir kurulum. Gardiyanın dediği gibi bir patlama olmadı. Görünüşe göre biri ölmemi istiyor. Arabayı yere seriyorum.

Birkaç mil mesafemi korumayı başardım ama bundan sonra SUV'lar üzerime gelmeye başladı. Bir silah sesi duyuluyor. Sonra birkaç tane daha. Dikiz aynasına bir bakış atıyorum ve en yakın aracın yolcusunun pencereden dışarı eğilmiş, silahını lastiklerime doğrulttuğunu görüyorum. Bir atış daha yankılanıyor. Karşılık vermeye çalışmak bir seçenek değil, yolda çok fazla viraj var. Yapabileceğim en iyi hareket onları kaybetmeye çalışmak. Birkaç mil daha sonra yol yokuş aşağı inmeye başlayacak ve genişleyecektir. Orada manevra yapmak için daha fazla seçeneğim olacak. Başka bir atış. Araba altımdan savruldu. Kahretsin. Lastiklerimden birine çarptılar.

Arabanın kontrolünü sürdürmek için çabalıyorum ve onu düzeltmeyi başarıyorum ama sonra takip eden araçlardan biri bana arkadan çarparak arabamın öne doğru savrulmasına ve çekişini kaybetmesine neden olarak aracı yana doğru savuruyor. Patlak bir lastikle onlardan kaçmamın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden frene basıp yoldaki başka bir viraja gelmeden hemen önce durmayı başardım ve silahımı kaptım. Diğer SUV arabamın yan tarafına çarptığında, dışarı çıkıp ateş etmeye niyetlenerek elim kapı kolunda. Arabam uçuşuma yuvarlanmadan önce gördüğüm son şey, yıllardır görmediğim bir adamın parıldayan yüzü oldu.

ISABELLA

"Eylülde ziyafeti dışarıda verme riskini alabileceğimizden emin değilim. Çimenliğe birkaç çadır kurulmasını emredeceğim," dedim Damian'a salata kasesini bana uzatması için işaret ederken.

"Çadırlar mı?" Rosa cıyaklıyor. "Yani, bir kamp partisi mi olacak?"

"Hayır." Güldüm. "Bunlar sadece beyaz parti çadırları. Kamp için değiller. Sadece yağmur veya güneşten gölge olması durumunda koruma sağlayacaklar."

"Ey. Yine de gidebilir miyim?"

Damian'a bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Babana sormalısın," diyorum. "Kabul ederse gelebilirsin. Ancak içeride kalmanız gerekse bile pencerenizden her şeyi görebileceksiniz."

"Clara'yı davet edebilir miyim? Beraber izleyebilir miyiz?"

"Ben neden görmüyorum. Kocaman bir pasta olacak." göz kırparım

"Luca nereye gittiğini söyledi mi?" Damian sustu. "Onu aramayı denedim ama cevap vermiyor."

"Hayır. Daha önce biri aradı ve gitmesi gerektiğini söyledi. Kim olduğunu bilmiyorum ama çok acılmış gibi geldi. Belki bir toplantıdadır ve telefonunu kapatmıştır?"

Luca bunu asla yapmaz.

"Bir grup olacak mı?" diye soruyor. "Ya da bir DJ?"

"Bir caz grubu tuttum."

"Ah hayır, bu çok sıkıcı. Ve babam cazdan nefret eder."

"Biliyorum." Damian'ın telefonu çalarken aynı anda güldüm.

Ekrana bakar ve aramayı yanıtlar. Bir süre sonra aniden sandalyesinden kalkıyor. Birkaç saniyeliğine karşı taraftaki kişiyi dinliyor, yüzü hayalet gibi bembeyaz oluyor, sonra başını sallıyor.

"Hemen geliyoruz" diyor ve aramayı kapatıyor. "Rosa, odana git."

"Ama ben..."

"Şimdi!" diye bağırıyor.

Ben Damian'a bakarken Rosa sandalyesinden fırladı ve yukarı fırladı. Sesini yükselttiğini hiç duymadım.

"Gitmeliyiz." Elimi tuttu ve beni giriş holünden ön kapıya doğru çekmeye başladı.

Damian mı? Ne oldu?"

"Bir kaza oldu. Luca'nın arabası yoldan çıkıp bir dağ geçidine girdi," dedi ve kalbimin atması durunca sendeledim.

"O mu . . . canlı?"

"Zar zor."

Sanki biri bana bıçak saplamış gibi göğsümde delici bir ağrı var. Damian'ın arabasına biner binmez gaza basıyor. Nefes almakta zorlanıyorum, bu yüzden kelimeleri oluşturmak için birkaç denemem gerekiyor. "Ne kadar kötü?"

"Kafa travması ve ikinci derece yanıklar."

"Yanıklar mı?"

"Arabası alev aldı. Başka bir şey bilmiyorum."

Çılgılık atma dürtümü kontrol etmeye çalışarak önümüzdeki yolu izliyorum.

* * *

Antiseptik ve tıbbi malzeme kokusu burun deliklerime sızıyor. İnsanlar etrafımızda sessizce konuşuyor. Odalardan birinde biri ağlıyor. Koridorda koşarken topuklarımın karo zeminde çıkardığı ses yankılanıyor. Gördüğüm ve hissettiğim her şey bir duygu karmaşasına karışıyor. Kesin olarak seçebildiğim tek şey, Damian'ın beni arkasına çekerken elinin benimkini sıktığı, uzun bacaklarının mesafeyi benimkinden çok daha hızlı kat ettiği. Beyaz önlüklü bir adam köşeyi dönüp bize doğru geliyor.

"O nasıl?" Ona ulaştığımızda Damian boğuluyor.

"Bay. Rossi, kafasında ciddi bir travma geçirdi. Şişliği kontrol altına almayı başardık ama bilinci yerine gelene kadar kalıcı bir hasar olup olmayacağını bilemeyeceğiz."

Damian'ın kolunu tuttum ve doktora "Ne zaman uyanmasını bekliyorsun?" diye sordum.

İyileşmesi bitene kadar söylemek zor. Sonunda mükemmel bir şekilde iyileşebilir veya uzun vadeli ciddi etkileri olabilir.

* * *

Damian yanımdaki bir sandalyede oturuyor, biriyle telefonda konuşuyor ama tek yapabildiğim önümde duvara bakmak. On iki saattir buradayız. Luca bir saat önce ameliyattan çıktı ama hâlâ uyanma odasında.

Damian, "Luca'nın arabasını incelemeyi bitirdiler," diyor. "Araba paramparça oldu, ancak yan ve arka kısımlardaki çizik ve eziklerin o çarpmadan önce olmuş olabileceğine dair bazı kanıtlar var."

ona bakıyorum. Ön rapor, Luca'nın arabanın kontrolünü kaybettiğini ve yoldan çıkıp iki kez takla atarak vadiye doğru kaydığını söyledi. Bir itfaiye aracının geçerken enkazını ve yangını fark etmesi tamamen şanstı. "O ne demek?"

"Birisi onu yoldan itti demek. Lastik izlerine göre, muhtemelen iki araç. Görünüşe göre biri ona arkadan çarpmış ve yan tarafına başka bir araç çarpmış."

Kalbim vuruşları atlıyor. Birisi kocamı öldürmeye çalıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM İKİ

"Sonrasında"

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Mevcut

ISABELLA

Yavaşça kocamın yattığı, vücuduna çok sayıda kablo bağlanmış ve sağdaki bir makineye bağlı hastane yatağına yaklaşıyorum. Bacaklarımın altımdan düşmesini önlemek için elim yatak tırabzanını kavradı ve neredeyse yakındaki sandalyeye yığılacaktım. Kafasının büyük bir kısmı sargılarla sımsıkı sarılmış, saçlarını kazımış olmalılar. Hıçkırıklarımın kaçmaması için elimi ağzıma bastırdım.

Bu detay beni neden bu kadar etkiledi bilmiyorum. Ameliyattayken ve uyanma odasında geçirdiği saatlerde bir arada tutmayı başardım. Onun hayatı tehlikedeysen, ben metanetli bir maske taktım ve dağılmıyormuşum gibi davrandım. Her nasılsa, gözyaşı dökmeden atlatmayı başardım.

Eline uzanıp parmaklarımızı birbirine doladım ve alınımı şilteye koyarak ağladım. Dakikalar geçer. Belki saatler, emin değilim. Zihnimde her biri bir öncekinden beter farklı senaryolar dönüyor ve tüm vücudum titreyene kadar daha çok ağlıyorum.

Kendi parmağımdaki minik parmak seğirmesini neredeyse özlüyorum. Kafamı kaldırdım ve beni izleyen iki koyu kahverengi gözle karşılaştım.

Ah Luca. . " Boğuluyorum, sonra üzerine eğilip dudaklarına hafif, hızlı bir öpücük konduruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakmaya devam ediyor. Sonunda konuştuğunda, ağzından çıkan kelimeler buz gibi olmama neden oldu.

"Kimsin?"

ona bakıyorum.

Luca, yoğun, hesaplayıcı bakışlarıyla bana bakarak başını yana eğdi.

Ben Isabella, diye fısıldadım. "Senin . . . kadın eş."

Gözlerini kırptırdı, sonra odanın diğer tarafındaki pencereye baktı ve derin bir nefes aldı.

Ee, Isabella, dedi ve bana döndü. "Bana kim olduğumu söylemek ister misin?"

Midemde yükselen paniği bastırmaya çalışarak yavaş ve derin bir nefes alıyorum. Arabada ne kadar baygın kaldığını bilmek zor ve ardından saatlerce ameliyat oldu. Biraz kafasının karışması tamamen normal.

Elimi onunkinin üzerine koydum, parmaklarımın nasıl titrediğini fark ettim. "Ben gidip doktoru bulacağım. Uyanır uyanmaz onu aramamı söyledi. Tamam?"

Başıyla onayladıktan sonra arkamı döndüm ve sakın görünmek için elimden gelenin en iyisini yaparak kapıya doğru yürüdüm. Gerçekte, hemen gelmesi için bağırarak doktoru aramak için koşma dürtümü bastırıyorum. Dr. Jacobs'u bulduğumda, Luca'nın odasına

koşuyor ve benden dışarıda kalmamı istiyor. Koltuğa oturup bekliyorum. Ve bekle. Damian gelip bana katıldığında doktorun ne kadar süredir içeride olduğundan emin değilim.

Sonunda doktor odadan çıktığında ikimiz de sandalyelerimizden atlayıp ona baktık.

Jacobs, "Fiziksel olarak Bay Rossi iyi," diyor. "Geldiği zamanki durumunun ciddiyetini hesaba katarsak, son derece iyi durumda olduğunu söyleyebilirim. Temel bir muayene yaptım ve tüm motor fonksiyonları oldukça iyi çalışıyor gibi görünüyor. Elbette daha ayrıntılı bir inceleme yapacağız ve şişliğin inmeye devam ettiğinden emin olmak için başka bir CT taraması yapacağız, ancak bazı morluklar ve yanıklar dışında iyi görünüyor. Hafıza kaybı dışında."

Damian'ın yanında kaskatı kesildim. "Bu mu . . . kalıcı?"

"Bilmiyorum. Yarın uyanıp eski haline gelebilirdi. Ya da altı ayda olabilir. Ya da hafızası paramparça olabilir."

"Bir şey hatırlıyor mu?" Damian soruyor.

"Nerede olduğunu, hangi ay ve yılda olduğunu biliyor. Başlıca şehirleri listeleyebilir, matematik problemleri çözebilir ve okuyup yazabilir. Ona burada, Chicago'da veya başka bir yerde bazı yer işaretlerini sorduğumda, onlara nasıl ulaşılacağını ayrıntılı olarak anlattı. Ama kişisel hiçbir şey hatırlamıyor. Adını bilmiyor veya herhangi bir aile üyesini hatırlamıyor. Bana çocukluk arkadaşlarının isimlerini söyleyemiyor ve nerede yaşadığını ya da ne iş yaptığını bilmiyor."

Sevgili Tanrı'm.

"Burada iyi psikologlarımız var." Jacobs devam ediyor, "Onu yoğun bakım ünitesinden çıkardıktan sonra, bu sorunla başa çıkmasına yardımcı olabilirler ve ayrıca onu nasıl destekleyeceğiniz konusunda size yönergeler verebilirler."

"Yani hatırlamasına yardımcı olabilir mi?" Soruyorum.

"Hayır. Durumu yönetmesine yardımcı olacaktır. Anılarını geri alıp alamayacağını sadece zaman gösterecek."

Tamam, dedim, sonra Damian'a dönüp kolunu tuttum. "Doktoru kenara çek," diyorum İtalyanca. "Ona, Luca'nın hatırasıyla ilgili bilgileri hiçbir koşulda kimseyle paylaşmayacağını açıklayın. Raporların dışında bırakması gerekiyor. Onu tehdit etmen gerekecek. Bu bilgiyi herhangi biriyle paylaşırsa pişman olacak kadar uzun yaşamayacağını anladığından emin ol."

"Ya reddederse?" Damian İtalyanca da soruyor.

"Eğer reddederse, derhal ilgilenilmesi gerekecek."

Damian beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı. "Ben kimseyi öldürmedim, Isa. Ben mali işler ile ilgilenirim. Sorumlusu Luca'dır. . . geri kalan."

Bir adım atıp gözlerinin içine baktım. "Bu ortaya çıkarsa ne olacağı hakkında bir fikrin var mı? Luca'nın onun için uygun olmadığından şüphelenen varsa... . pozisyon, o ölü kadar iyi. Sen ve benden başka kimse bilemez."

Damian bana ağız açık bakakaldı. Cosa Nostra'da işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyor. Don görevini yapacak durumda değilse istifa etmesi gerekir. Eğer yapmazsa, birkaç gün içinde biri onu öldürecek.

"Rosa'ya söylemeliyiz," diyor.

Bu kararı verdiğim için kendimden nefret ederek derin bir nefes alıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Hayır. Arkadaşlarının önünde kayabilir. Bu çok büyük. Bunu riske atamayız."

"Bunu nasıl gizli tutmayı planlıyorsun, Isa? Luca onun kim olduğunu hatırlamıyor. Aileye nasıl liderlik edecek? İş görüşmeleri var. Her hafta ona rapor vermeye gelen Lorenzo var. Var-"

"Bunu çözeceğiz," dedim ve kolunu sıktım. "Luca'nın hafızası birkaç gün içinde geri gelecek. Git doktorla konuş."

Damian, onunla alçak sesle konuşarak doktoru kenara çeker. Doktor onu asık suratla izler. Umarım Damian onu çenesini kapalı tutmaya ikna edebilir. Alternatif, iyi doktorun ölmesi gerekecek. Kocamı korumak için ne gerekiyorsa yapacağım, yani Damian onu öldüremeyecekse, ben yapmak zorunda kalacağım. Başka bir insanı öldürme düşüncesi aklımın ucundan bile geçmedi ve kanı görünce başım dönüyor. Ama Luca'nın hayatını kurtarmak başka birinin hayatını almam gerektiği anlamına geliyorsa, yapacağım.

LUCA

Hastane yatağımın kenarında oturan, kucağında bir tablet tutan kadına baktım. Ekran, hatırlamadığım bir olaydan bir fotoğraf gösteriyor. Bana doğru çeviriyor, insanları işaret ediyor, bana onların isimlerini, rollerini ve hatta bazen evcil hayvanlarının isimlerini söylüyor.

Isabella. Hiç kimsenin bir bok hatırlamadığımı fark etmemesi için kafama saatlerce bilgi dolduran inanılmaz güzel ve çok kurnaz genç karım.

Her sabah beni görmeye geliyor, beynimdeki boşlukları hayatımdan parçalarla doldurmaya çalışıyor. Ağabeyim Damian her zaman öğlen saatlerinde gelir ve işi devralır, üzerime ticari bilgiler kuser, belirli durumlarda nasıl davrandığımı açıklar ve hem yasal hem de Cosa Nostra anlaşmalarımızda kimin ne yaptığını açıklar. Muhtemelen yapmam gereken işleri halletmek için üç civarında ayrılıyor ve Isabella bana zaten bilmem gerekenleri öğretmeye devam ediyor.

Yeniden eğitimim söz konusu olduğunda, o tamamen iştir. İlk başta, bunu kendi çıkarı için yaptığını düşündüm çünkü belki de birileri öğrenip beni görevden almaya karar verirse don'un karısı statüsünü kaybetmekten korkuyor. Ama küçük bir ayrıntıyı doğru anladığımda, gözlerinin parıldamasına neden olacak şekilde gülümsüyor ve ben artık o kadar emin değilim.

"Tamam, hadi ev personelini tekrar gözden geçirelim," diyor ve esnediğini saklamaya çalışıyor.

Yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına takmak için uzandım ve o hareketsiz kaldı. Yavaşça kafasını kaldırdı ve gözlerinde şaşkınlıkla bana baktı. Fark ettiğim ve başından beri beni şaşırtan bir şey, burada geçirdiği altı gün boyunca bana bir kez olsun dokunmaya çalışmadığı gerçeğiydi. Böyle bir ilişkimiz olmadığı için mi? Bana bizimkinin görücü usulü olduğunu söyledi. Yoksa başka bir şey mi? Nedeni ne olursa olsun, bundan hoşlanmıyorum.

"Bugünlük bu kadar yeter" diyorum. "Eve git ve dinlen."

"Sabah taburcu oluyorsun. Kadroyu bir kez daha gözden geçirmeliyiz."

"Güvenlik, birinci vardiya. Marco, Sandro, Gio, Antonio, Emilio, Luigi, Renato. Sergio ve Tony kapıda. Ev personeli: Mutfakta Grace ve Anna. Hizmetçiler: Martha, Viola . ." Her iki vardiyayı, otuz iki kişiyi kapsayana kadar isimleri listelemeye devam ediyorum. "Biz iyiyiz Isabella."

Gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Tamam. Ben gideyim o zaman."

Gitmek için döndüğünde elimi bileğine doladım ve yüzünü bana dönmesini bekledim. "Her şey yolunda mı?"

Kolunu tutan elime baktı, sonra bakışlarımız buluşana kadar yukarı baktı ve başını salladı. Gözleri başımın yan tarafına kaydı. Doktor bu sabah bandajlarımı çıkardı ve kulağımın arkasından başlayıp boynuma doğru kıvrılan uzun, kısmen iyileşmiş bir kesiği ortaya çıkardı. Isabella onu izlediğimi fark etti ve hemen bakışlarını kaçırdı.

"O kadar korkunç mu?" Soruyorum. Doktor gittikten sonra aynaya baktığımda bana o kadar da kötü görünmemişti. Sadece altı dikiş.

"Ne?"

"Yara?"

Hayır, sadece. . " Gözlerini benimkilere kaldırdı, elini kaldırdı ve parmaklarını hafifçe başımın tepesinde toplanmış saçlarıma dokundurdu. Boğuk bir sesle, "Tıraş olmalarından endişelendim," dedi.

"Sadece alt kısım." Gerisini bırakarak tacın altındaki her şeyden kurtuldular.

"Beğendim. Çok şık." Topuzdan kaçan ipliklerden biriyle oynuyor.

Saçlarımın uzun olduğunu fark ettiğimde oldukça şaşırdım. Nedense bunu beklemiyordum ve kesmeyi düşündüm. Ama onu mutlu ettiğini gördükten sonra, onu saklamaya karar verdim.

Isabella başımın arkasına bakmak için öne doğru eğildi ve hafif bir vanilya kokusu beni sarmaladı. Başımı çevirip burnumu boyun girintisine gömdüm ve nefes aldım. Geriliyor ama uzaklaşmıyor, sadece biraz daha dengesini sağlıyor ve içini çekiyor.

"Benimle evlenmeni ailen mi sağladı, Isabella?" diye sordum ve elimle yanağını avuçladım. "Sen çok gençsin."

"Hayır."

"O zaman neden benimle evlendin?"

Hemen cevap vermiyor, burnunu birkaç saniye burnuyla boynuma srtyor. "nk sana aıgım Luca," diye fısıldadı ve sonra sanki bu sözleri söylemek istemiyormu gibi kaskatı kesildi.

"Ve ben? Sana açık mıyım?"

Isabella uzaklaşır ve gülümser. "Elbette ylesin," dedi ve elinin tersiyle yanağıma dokundu. "Gitmek zorundayım. Rosa'yı aramayı unutma."

"Yapmayacağıım," diyorum.

Sabah ve akam olmak üzere günde iki kez Rosa'yı arıyorum. Genelde ben dinlerken o konuurdu. Kedisi olan arkadaşı Clara hakkında. Cepheyi tamir etmeye gelen inşaat işçilerinin bir tanesinin gl fidanına dmesi hakkında. İzlediğı filmler hakkında. Şimdiye kadarki en zor şeydi - ocuğımla onu hiç hatırlamadan konuşmak. Isabella bana omuz hizasında saçları olan koyu saçlı bir kızın fotoğrafını gösterip onu tanıyıp tanımadığıımı sorduğunda neredeyse başımı sallamak kadar sertti.

kızımı hatırlamıyorum

Damian ve ben sabah ilk i burada olacağıız, dedi Isabella ve arkasına bakmadan odadan çıkıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

ISABELLA

Hastane koridorunda Damian'ın yanında durup Luca'nın odasından çıkmasını beklerken kapıya baktım.

Sevgili Tanrım, dün ona bana aşık olduğunu söyleyecek ne halt yedim? Bütün geceyi bu saçmalığı düzeltmenin bir yolunu düşünerek uyanık geçirdim. Bu kadar önemli bir konuda hafızasını kaybetmiş bir adama yalan söyleyen ben nasıl bir insanım? Onu demek istemedim. İçimden bir şekilde patladı. Bütün hafta Luca'nın durumunun daha da kötüleşebileceğinden ya da Aileden birinin ortaya çıkıp hafıza kaybını öğrenebileceğinden endişe ederek o kadar korkmuştum ki, doğru dürüst düşünemedim ve bu saçmalığı ağzımdan kaçırdım. . Şimdi ne olacak? Hemen temizlemeli miyim? Yoksa eve gidene kadar mı bekleyelim?

Kapı açıldı, beni içimdeki kargaşadan çıkardı ve koyu gri bir gömlek ve siyah pantolon giymiş Luca dışarı çıktı. Kaldığı süre boyunca birkaç kilo kaybettiğini düşünüyorum ama bu pek fark edilmiyor. Hala aynı görünüyor - hayattan daha büyük. Jacobs'la birkaç kelime ettikten sonra Luca, Damian'a başıyla selam verdi ve ardından gözleri bana dikildi. Ona hafifçe gülümsedim ve kolunu belime doladığımda çıkışa doğru döndüm.

"Bir sorun mu var?" O sorar.

"Hayır. Sadece gerginim.

"Olma." Eğilip kulağıma fısıldıyor, "Bana iyi öğrettin."

Beni başımın üstünden öptü ve ben de akmakla tehdit eden yaşları yutarak gözlerimi kapattım. Bu yalan muhtemelen beni cehennemde yakacak ve Luca sonunda her şeyi hatırladığında kesinlikle benden nefret edecek. Ama kolu sırtıma dolanmış halde koridorda yürümek çok doğru hissettiriyor ve göğsümdeki kalp tam anlamıyla bir sıçrama yapıyor. O öpücük. Beni isteksizce değil de sevgiyle izlemesi. Onun sıcaklığı yanı başımda. Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Soğuk tedavisine geri dönmek istemiyorum. Şimdi değil, onu neredeyse kaybediyordum. Hastaneden çıkıp arabaya doğru yürürken kararımı verdim.

Ona gerçeği söylemiyorum.

* * *

Eve yaklaştığımızda ve Damian arabayı park ederken ön kapıda duran adama doğru başımı salladım. Emilio. Luca'ya söylüyorum. Kapıdaki Tony idi.

Emilio. Tony." Tekrar eder.

"Rosa içeride bizi bekliyor."

Luca dişlerini gıcırdatıyor ve başını sallıyor. "Nasıl . . . onu nasıl arayayım Onun için bir evcil hayvan ismim var mı?

Sorusunu duyunca göğsümde bir şeyler sıkıştı. "Ona 'pikola' diyorsun."

"Ve sen?"

Karışıklık içinde göz kırpyorum. "Ben mi?"

"Evet," dedi ve boşta elini saçlarımdan geçirdi. "Senin için de bir evcil hayvan ismim var mı?"

Dudağımı ısırđım ve gözlerinin içine bakıp fısıldadım. "Bazen bana 'tesoro' derdin."

Luca başını salladı ve öne doğru eğildi. "Teşekkürler tesoro."

"Rica ederim." Boğuluyorum, duygularımı zar zor kontrol edebiliyorum.

Eve girdiğimizde Luca'yla yüz yüze gelip zorla gülümsedim. "Eve Hoşgeldin." Avucumu göğsüne koydum, parmak uçlarımda yükseldim ve çenesine hızlı bir öpücük kondurdum. "Merdivenlerin yanındaki Viola. Martha solda," diye fısıldıyorum. "Viola'ya oğlu Fabio'nun nasıl olduğunu sor."

Merdivenlere doğru ilerliyoruz, bizi izleyen hizmetçiler yaklaşıyor. Luca'nın evine hoş geldin dercesine başlarını hafifçe eğdiler.

"Bay. Rossi, seni geri almak güzel."

"Teşekkürler Viola. Fabio nasıl?" O sorar.

Daha iyi Bay Rossi. Bacağı iyileşiyor. Sorduğun için teşekkürler."

Luca başını salladı ve koşan ayakların sesi bize ulaştığında bir elini merdiven korkuluğuna koydu.

"Baba! Babacığım!" diye bağırdı Rosa, fuayeden bize doğru koşarak.

Luca kendini onun kollarına atarken onu yakalamak için tam zamanında döndü ve nefesimi tutarak Luca'nın yüzünü izledim. Rosa'yı görmenin beyninde bir şeyleri harekete geçireceğine ve hatırlamasına yardımcı olacağına dair umudum, Luca gözlerinde tekin olmayan bir ifadeyle bana döndüğünde hızla söndü. Tamamen hareketsiz duruyorum, yüz hatlarımı dikkatlice düzeltiyorum. Hala kızını hatırlamıyor.

"Seni hastanede ziyaret etmeme izin vermediler!" Rosa onun boynuna sarılarak ağlıyor. "Çok korkmuştum."

Hastaneler çocuklara göre bir yer değildir, piccola, diye fısıldadı Luca, bandajlı eliyle onun başının arkasını nazikçe tutarak.

"Gerçekten kafanı mı açtılar? Damian Amca öyle yaptıklarını ve kafanın dikemeyecekleri kadar kalın olduğu için demir çivilerle yamaları gerektiğini söyledi.

"Amcanın bir aptal olduğunu biliyorsun. Onu dinleme."

"Biliyordum." Güler. "Görebilir miyim?"

Luca ona göstermek için başını çevirdiğinde Rosa tiksinti dolu bir ifade takındı. "Evet, baba. Bu iğrenç. Ve yenilikçi saç kesiminin nesi var? Bunun için çok yaşlısın. Isa, bunu gördün mü?"

Evet, dedim ve Luca'nın beni izlediğini fark ettim. "Bayıldım."

"Gitmek zorundayım. Clara on beş dakika içinde burada olacak ve Grace bize pasta yapacak." Rosa, Luca'nın yanağını öper. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum Rosa."

Koşarak mutfağa gidiyor. Luca, gözlerinde biraz kapalı bir bakışla arkasından bakıyor ve kalbim sıkışıyor. Kendi çocuğuna dair hiçbir şey hatırlamadığın gerçeğiyle nasıl başa çıkıyorsun?

* * *

Odalarımızın arasındaki kapıyı açıp içeriye göz atıyorum. "Luca?"

Bir an için midemde panik yükseldi. Ya bir şey olduysa? Doktor kapsamlı bir değerlendirme yaptıklarını ve hafıza kaybı dışında diğer tüm testlerin pozitif sonuç verdiğini söyledi. Yine de sürekli diken üstündeyim. Banyodan akan suyun sesi bana ulaştı ve rahatlatarak nefes verdim.

"Luca?" Odayı geçerek en-suite banyoya geçiyorum. "Her şey . . .? Ne yapıyorsun sen?"

Kafası musluğun altında ve tezgâhtaki şampuan şişesine uzanıyor. "Saçımı yıkıyorum", bariz olanı belirtiyor.

Şampuanı alıyorum. "Aklını mı kaçırdın? Kolunuzda ikinci derece yanıklar var. Dr. Jacobs bandajların ıslanmasına izin veremeyeceğini söyledi.

"Kızgınken çokça küfür ediyorsun."

Tekrar küfrettim, elime biraz şampuan sıktım ve suyun ensesine ulaşmamasına dikkat ederek saçını köpürtmeye başladım. Durulama oldukça uzun sürüyor çünkü oldukça fazla kılı var, hatta bir kısmı tıraş edilmiş bile.

"Hareket etme." Temiz bir havlu almak için dolabı açtım, ardından saçını kurutmaya devam ettim. Luca tüm bu çile boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerinde tuhaf bir bakışla bana baktı. İşim bittiğinde saçını taradım ve toka bulmak için arkamı döndüm ama görünürde toka yok. Benimkini çıkardım ve Luca'nın saçını toplayıp ensesinde sabitledim. "Hepsi tamam."

Doğruldu, beni kollarıyla tezgâha yasladı ve aynı göz hizasına gelene kadar yavaşça eğildi.

"Burada mı uyuyorsun? Bu odada?" diye soruyor ve ben geriliyorum.

"Evet."

Luca sırtlıyor ve başını iki yana sallıyor. "Öyleyse söyle bana Isabella, neden dolapta kıyafetlerin yok?"

Bok. Bunu düşünmeliydim. Sanki tek bir bakışla tüm sırlarımı ortaya çıkarabilecekmiş gibi gözlerini benimkilerin içine dikerek beni izlemesi son derece sinir bozucu. "Çünkü çok şeyim var." "Yan odadaki gardırobu kullanıyorum" diye ağzımdan kaçırdım.

"Hmm." Elini kaldırıp çenemin altına yerleştiriyor. "Yarın sabah, Martha ve Viola'ya kıyafetlerini buraya taşımasını sağlayacağım."

Ne? Neden? Niye? "Emin olmak. Başka bir şey?"

"Evet." Başımı biraz daha yukarı kaldırdı. "Saçlarının böyle olmasını tercih ederim."

"Aşağı?" diye soruyorum ve başını sallıyor. "Teşekkür ederim. Tercihinizin not edildiğini düşünün."

Yorumum üzerine gözlerini kıstı. Orada bir anlam mı kaçırdım? Bu yeni Luca'nın yanında nasıl davranacağımdan emin değilim çünkü eskisi gibi davranmıyor.

"Duş alacağım" diyor. "Geliyormusun?"

Nefesim kesiliyor. Tanrı yardımcım olsun, ama onun bu yeni versiyonunu çok daha çok seviyorum. "Evet."

LUCA

Karım bir şey saklıyor. Tam olarak ne olduğu bir muamma ama ilişkimizle bir ilgisi var. Buraya geldiğimde yatak odasının her yerini ve her mobilyayı karıştırdım ve ona ait tek bir şey bile bulamadım.

Isabella elbisesini çıkarıyor, ardından sütyenini ve külotunu ve benim nefes almamı durduruyor. O inanılmaz derecede güzel bir küçük şey. Bakışlarımın sıkı küçük göğüslerinde ve dar göğüs kafesinde, ardından ince belinde, geniş kalçalarında ve biçimli bacaklarında gezinmesine izin verdim. Lanet olası bir tanrıçanın vücuduna sahip. "Arkanı dön," diye tısladım ve o döndüğünde ellerimi zar zor kendime sakladım. Hiçbir bok hatırlamasam da, eminim ki gözlerim daha mükemmel bir kış görmemiştir.

"Şimdi siz." Yüzünü bana döndü ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladı. Bitirdiğinde gömleğini çıkarıp yerdeki elbisesinin yanına fırlattım. Giysilerimin geri kalanı hemen ardından geliyor.

Biraz kilo vermişsin, dedi elini göğsüme koyarak.

"Ne kadar?"

"Birkaç pound." Avucu karnımdan aşağı kaydı ve sonra kalçama doğru hareket etti. "Beş, belki altı."

Hastanede çizelgeye baktım. Kabul edildiğinden beri altı kilo verdim. Vücudumu iyi tanıyor ve yine de bir şeyler ters gidiyor. Etrafımda çıplakken ne kadar rahat olduğuna bakılırsa, daha önce seks yaptığımızdan oldukça eminim, yani öyle olamaz. *Benden ne saklıyorsun Isabella ?*

Kabine girerken dokunuşu beni terk ediyor. Birkaç dakika duş başlığıyla uğraşıp konumunu ayarlıyor, sonra suyu açıp yukarı bakıyor. "Kolunu spreyden uzak tut."

İçeri giriyorum. Isabella beni izliyor ama gözlerini sert aletim yerine yüzüme odaklıyor, fark etmemiş gibi yapıyor. Bunun nereye varacağını ikimiz de biliyoruz. Kıyafetlerini çıkarmaya başladığı andan itibaren bu kaçınılmaz oldu ama biz bunun etrafında dans etmeye devam ediyoruz. Ellerini sabunla köpürttü ve avuçlarını göğsüme bastırarak masaj yaptı ve ona uzanıp onu tutmamak için muazzam bir özdenetim gerektiriyor. Her nasılsa, bunun yerine gözlerimi kapatıp, elleri göğsümde ve sonra aşağı doğru giderken tatlı

işkencenin tadını çıkarıyorum, ama parmaklarının aletime sürttüğünü hissettiğimde. . . eh, sabrım sınırına geliyor.

"Yeter." Suyu kapatıyorum, uzanıyorum ve avucumu amına bastırıyorum. Yavaşça parmağımı içine kaydırıyorum. Isabella nefesini tuttu ama geri çekilmedi, kocaman gözleri benimkilere yapıştı. Gülümseyerek parmağımı hafifçe içinde kıvırdım.

"Ellerini bileğime koy, Isabella," diyorum "ve sakın parmağımın kaymasına izin verme."

Elleri bileğimi sarana kadar bekledim. Avucum amını kavrarken ve parmağım hâlâ içindeyken, bir adım geri atıp onu da kendime çekiyorum. Adım adım banyodan çıkıp yatağa ulaşmamız birkaç dakikamızı *aldı* ve bu sırada Isabella nefes nefese kalıyor ama elimi bırakmıyor.

Arkasında durmak için hareket ettim, göğsümü sırtına bastırdım ve kulağına fısıldamak için başımı eğdim.

Yatakta, dedim ve bir parmağımı daha içine kaydırdım. "Yavaşça."

Isabella bileğimi bırakıyor ve yatağın ortasına doğru sürünmeye başlıyor. Onu takip ediyorum, üzerine eğildim, parmaklarımı içine gömdüm.

"Durmak." Sol kolumu beline doladım, gerginliğin yanmış derimde yarattığı acıyı görmezden geldim. Şimdi parmaklarımı çekeceğim, dedim kulağının yanında.

"Lütfen, yapma." Bacaklarını birbirine bastırır ve inler.

"Merak etme." Omzuna bir öpücük konduruyorum. "Sadece bir saniye olacağım ve sonra daha iyi hale getireceğim."

"Söz?"

"Söz veriyorum." Sonra boynunu öpüyorum. "Ön? Yoksa arkadan mı?"

"Ön."

Parmaklarımı yavaşça dışarı kaydırduğımda Isabella sızlandı, sonra sırtına döndü ve bacaklarını kalçalarımın doladı. Sadece birkaç dakika onu izliyorum. Saçları birbirine karışmış, ağzı hafifçe açık ve pantolonunu giyerken göğsü kalkıyor.

"Lütfen Luca."

Onu tek bir hamlede savuşturmak istiyorum ama ne kadar sıkı olduğunu hissettim. Bunun yerine, aletimin ucunu girişine yerleştirip biraz içeri giriyorum.

Isabella hoşnutsuzlukla homurdandı ve tırnaklarını sırtıma geçirerek beni daha da yakınına çekti. Her zaman çok sakın ve sakın olan küçük karım bana hırladı. Gözlerimiz kilitlendi ve ağzımı dudaklarına bastırıp sonuna kadar içeri soktum. Nefesi kesildi ama gözlerini kapatmıyor, beni izliyor.

"Aletimin seni doyurma hissini seviyorsun, değil mi Isabella?"

"Evet." Nefes verdi, sonra bacaklarını bana doladı.

Dışarı kaydım, sonra tekrar ona çarptım, sertçe. "Ne kadar?"

Isabella cevap vermiyor, sadece ellerini sırtımdan yukarı kaldırıyor ve saç tokamı başımın tepesindeki düğümden çekiyor. Saçım dökülerek yüzümü çerçeveleyip ve vücudu

yukarı kalkarken parmaklarını saçlarımdan geçiriyor. Aletimi çıkardım, parmaklarımı amının üzerine bastırdım ve klitorisile dalga geçmeye başladım. Elleri saçımdaki bukleleri kavradı, çekti ve kendimi tekrar onun içine gömmem çok fazla kontrol gerektiriyor.

"Ne kadar diye sordum, Isabella?"

"Çok çok fazla." Tıslayarak havayı yutar. "Keşke hep içimde kalsa."

Ben onun içine geri kayarken gırtlığımdan cevap veren bir homurtu yükseldi. Kendimi kabzasına gömdüğümde, dudaklarından rahat bir nefes döküldü. Tanrım, sikimi bu kadına gömme fikrini kesinlikle geride bırakabilirim. Kalıcı olarak. Ben ona yumruk atarken, her homurdanmasını ve iç çekişini emerken yatak altımızda gıcırdadı.

Onu arkadan alma ihtiyacı görmezden gelinemeyecek kadar güçleniyor. Arkanı dön, dedim ve dışarı çıktım.

Isabella döner ve dört ayak üzerinde yükselir, kıcını tüner. Kutsal Meryem Ana, neredeyse o mükemmelliği görmekten geliyorum. Onu belinden tutup sağ yanağını ısıyorum. Sonra o tatlı kıça arka arkaya iki kez tokat atıyorum. Ağzından bir havlama kaçtı, ardından dişlerimi kıcının diğer yanağına gömdüğümde bir tane daha. Ellerimi kalçalarının etrafında öne doğru hareket ettirerek, klitorisini buldum ve aletimi içeri sokarken onu kızdırdım. Duvarlarının boyumu kavradığını hissediyorum. İnleyerek başını yastığa indiriyor, kıcını daha da yukarı kaldırıyor ve ben tamamen kaybediyorum. Tatlı kedisine daha hızlı girmeye başladım, sonra kıcına tekrar şaplak attım ve el izimin belirip onu işaretlemesini izledim. Kalçalarını kavrayarak cezalandırıcı adımlarıma devam ettim. Ona çarptığımda ve iç duvarları aletimi kavradığında boğuk bir çığlık atıyor, bu his daha onunla işim bitmeden orgazmımın bana çarpmasına neden oluyor. Yine de tohumlarımın içime akıp onu dağlama hissinin tadını çıkarmadan edemiyorum.

Dışarı çıkıp yanına yattığımda Isabella'nın vücudu hâlâ titriyordu. Elimi beline dolayıp onu kendime yaklaştırdım, sırtını göğsüme bastırdım, sonra avucumla amını kavrayana kadar elimi önünden kaydırdım.

"Taşınmayı aklından bile geçirme." Kulağına fısıldıyorum ve elimi amını kapatarak tutuyorum. "Bütün gece boşalmamı istiyorum."

Yavaşça parmağımı içeri kaydırıyorum ve Isabella derin bir nefes alıyor.

"Daha önce nasıl uyuduk bilmiyorum," diyorum, "ama bundan sonra böyle uyuyacağız. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı ve avucunu kolumun ön kısmından aşağı kaydırıp ve elimi kapatana kadar aşağı indirdi ve bastırarak parmağımı daha derine itti.

"Uyandığımda elin başka bir yerdeyse," diyor, "çok rahatsız olurum, Luca."

ISABELLA

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda, Luca yatağın kenarında oturmuş sol kolundaki sargıyı açıyordu.

"Doktor, sargılarını değiştirmek için hastaneye gitmen gerektiğini söyledi," diyorum.

"Zaman yok. Damian'la ofise gideceğim. Bir saat içinde orada olmamız gerekiyor."

"Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce taburcu oldun. Belki birkaç gün izin almalısın."

"Hiçbir şey hatırlamıyorum, Isabella. Kendi hayatımda hızlanmam gerekiyor. Kaybedecek zaman yok."

"Bunu hafızanın geri geleceğine inanmıyormuş gibi söylüyorsun."

Dr. Jacobs aylar içinde olabileceğini söyledi. Veya yıllar. Ya da asla. Evde oturup asla gerçekleşmeyecek bir mucizeyi ummayı planlamıyorum" diyor.

"Bu çok. . . şeylere bakmanın pragmatik yolu."

Başını yana yatırıp yan yan bana bakıyor. "Bir seçeneğim var mı?"

"Hayır. Bence değilsin." Arkasına oturuncaya kadar yatağın üzerinde emekledim ve çenemi omzuna koydum. "Kötü bir şey mi?" Koluna başımı salladım.

"Pek değil," dedi ve gözünün ucuyla bana baktı. "Bayılma."

"Asla bayılmam," dedim son bandajı da açıp sargıyı çıkarırken.

"Tanrım, Luca." Derin bir nefes alıp yüzümü hızla boynuna gömdüm. Kolunun derisi, omzunun hemen altından bileğine kadar alacalı kırmızı ve temizlenmiş gibi görünüyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Boynuna doğru mırıldandım.

"Hayır, ben hallederim."

Kolundaki yanıkların üzerine bir tür merhem sürmeye başlar ama hareketleri çok keskin görünür ve hassas cildi çok fazla ovuşturur.

Yanındaki yatağın kenarına kaydım ve kavanozu aldım. "Yapmama izin ver."

Kan ve yaraların hiçbir türüyle aram pek iyi değildir, ama onun bu konudaki sert tavrı durumu daha da kötüleştirecektir. Derin bir nefes alıp parmaklarımla iyi bir miktar balsam alıp dikkatlice yaralarına sürmeye başladım, önce daha az hasar görmüş kısımlara odaklandım. Sonra, yanıkların en kötüsünü en sona bırakarak kolunu yukarı kaldırdım. Çok akıllıca bir karar değil. Pazısına geldiğimde elim o kadar titriyor ki kendimi sakinleştirmek için bir an geri çekilmem gerekiyor. Onu daha fazla incitme riskini almak istemiyorum. Luca'nın eli benimkine dolandı ve onu tekrar yaralı derisine götürdü.

"Harika gidiyorsun" diyor.

Başımı salladım ve olabildiğince nazik olmaya çalışarak balsamı sürmeye devam ettim. İşim bittiğinde, hasarlı derisinin üzerine ince bir parça steril gazlı bez koyup kolunu sardım. Ancak o zaman kendimi sarkıtırm.

"Üzgünüm," diyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Bu tür şeylerle pek işim olmaz."

Eli yüzümü kavradı ve dudaklarıma bir öpücük kondu. Ağzıma doğru, "Sana atılan her şeyle oldukça iyi başa çıktığını düşünüyorum, Isabella," dedi. "Beklenmedik bir şekilde iyi, ekleyebilirim."

"Pek sayılmaz." Onu geri öpüyorum. "Ben sadece numara yapmakta iyiyimdir."

"Şimdi numara mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"İyi. Benimle numara yapmanı istemiyorum." Dudakları yanağımda geziniyor, kulağıma doğru. Ama benden bir şeyler sakladığını biliyorum, Isabella, diye fısıldadı.

Gözlerim birden açılıyor. "Hiçbir şey saklamıyorum."

"Evet öylesin." Kulağımlı hafifçe ısırdı ve ayağı kalktı. Gardıroba doğru yürürken, zarafetle hareket eden güçlü vücudunun manzarasının tadını çıkarıyorum. Luca'nın hareket etmesini izlemek her zaman en sevdiğim şeylerden biri olmuştur, ancak bunu genellikle gizlice yapmak zorunda kalırdım. Bunu özgürce yapabilmek garip geliyor. Sonunda benim olduğuna hala inanamıyorum. En azından benden hoşlanmadığını hatırlayana kadar. O zaman muhtemelen ona yalan söylediğim için benden nefret edecek. Ama umrumda değil. Buna değecek.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

ISABELLA

Yumruğumu alnıma yerleştirip bakışlarımı birkaç saniyede bir Luca ve Damian arasında değiştiriyorum. Mahvolduk.

En ufak bir fikrim yok Luca. Damian ellerini havaya kaldırıp iç çekti.

"Anlaştığımız şartları bilmiyorsam bir sonraki sevkıyatı Rumenlerle nasıl tartışacağım?" Luca soruyor.

"Pekala, doğaçlama yapman gerekecek."

"Ne sipariş ettiğimizi biliyor musun?"

Hiçbir ipucu yok. Sadece önüme attığın parayı akladım. Diğer her şeyden sen sorumlusun. Miktarları, oranları veya ödeme koşullarını bilmiyorum."

Peki ya Donato? "Bu tür şeylerin çoğunu bilmesi gerekir. Sadece gerçekten sormadan ondan bilgi almanın bir yolunu bulmalısın.

"Onu yanıma alacağım," -Luca başını sallıyor- "Aile bokuyla meşgul olduğum için dizginleri ona vermeyi planladığımı ve nasıl başa çıkacağını görmek istediğimi söyle."

"Bu işe yarayabilir. Malları denemeye ne dersin? Damian soruyor. "Oyuncaklarınızı nasıl monte edeceğinizi ve vuracağınızı hatırlıyor musunuz? Çünkü Donato sadece kendi silahını kullanmayı biliyor. Zar zor."

"Evet."

"İyi. Bu, Orlando Lombardi'yi şimdilik son acil konu olarak bize bırakıyor. Diğer her şey yüz yüze görüşmeden halledilebilir. En azından şimdilik."

"Ondan ne haber?"

Oğlu Massimo için bir parti veriyor. On sekizine yeni girdi ve parti çarşamba günü. Siz ikiniz davetlisiniz." Damian parmaklarıyla önce beni sonra da Luca'yı işaret etti. "Ve herkes orada olacak."

"Gitmiyorsun?" Luca soruyor.

Elimi Luca'nın koluna koydum. "O, Lombardi ailesinde istenmeyen kişi. Aslında Aile hanelerinin çoğunda. Aynı nedenle düğünümüzde yoktu." Gülümseyip Damian'a baktım. "Orlando'nun en küçük kızı Constansa ile yatıyordu ve büyük kızı Amalia ile ilişkisi vardı."

"Bu olduğunda on beş yaşındaydın!" Damian bana gözlerini büyüttü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Orlando onu Constansa'nın odasında yakalayınca pencereden kaçmak zorunda kaldı," diye ekliyorum. "Orlando onu pompalı tüfekle kovalarken herkes onun çıplak kızıyla bahçede koşturmasından bahsediyordu."

"Tanrı aşkına, boxer külotumu giymiştim." Damian gözlerini devirdi.

Bilmem gereken başka aşk ilişkisi var mı? Luca soruyor.

"Gayrimenkul işini bir kez daha gözden geçirmeliyiz." Damian, Luca'nın sorusunu anlamlı bir şekilde görmezden gelerek cevap verdi.

Damian.

"Tamam, kahretsin, sana bir liste yapacağım." Damian elini sallar ve dizüstü bilgisayarını açar. " Bu ay sattığımız gayrimenkulleri ve satın almayı düşündüklerimizi gözden geçirelim ."

Koltuğa yaslandım ve Luca'nın Damian'ın onun hakkında bilgi yığınlarını döküşünü dinledim - kara para aklama planları, komisyon oranları, rakamlar, kiralama koşulları, sonunda buluşabileceği en büyük müşterilerle yaptıkları anlaşmaların açıklamaları. Luca hastanedeysen ofiste insanları zaten korumuşlardı ama Damian bir kez daha isimlerini ve rollerini gözden geçiriyor. Luca pek konuşmaz, sadece burada burada bir soru sorar ve dinlemeye devam eder, dikkatini çeker. Benzer bir durumda ben olsam bununla nasıl başa çıkarım bilmiyorum. Muhtemelen iki gün sonra kaybederim. Ama Luca'yı değil.

Geçen gün, Damian emlak işletmeleri için geçen yıl düzenlenen bir resepsiyondan bir video buldu. Luca bütün sabahı kameranın kendisini yakaladığı iki dakikalık bir bölümü izleyerek, hareket etme ve konuşma şeklini inceleyerek geçirdi. O olağanüstü. Hastaneden geleli on gün oldu ve bir kez bile kaymadı.

Luca bana geçen Cuma günü Lorenzo'nun bilgi vermeye geleceğini söylediğinde, boktan bir korkuya kapıldım. Ailedeki en önemli ikinci erkeği kandırmaya çalışmak, ev çalışanlarını kandırmakla aynı şey değildir. Damian ve ben, potansiyel olarak tartışabilecekleri her şeyi ona bildirmek için elimizden gelenin en iyisini yaptık, ancak bilgimiz sınırlıydı. Yine de, Luca bir şekilde başardı.

Massimo'nun doğum günü partisine üç günümüz var ve orada karşılaşabileceğimiz herkesi gözden geçirmek için yeterli zamanımız yok. Sosyal medyayı taramaya ve ona şimdiye kadar göstermediğim insanların resimlerini indirmeye başlamak gerekecek.

"Bana ihtiyacınız yoksa Rosa'yı bulacağım," dedim ve kanepeden kalktım. "Odasına yeni perdeler almak istedi ve ben de onu götüreceğime söz verdim."

Kapıya doğru yöneldim ama Luca'nın yanından geçerken ayağa kalktı, göbeğimden tuttu ve beni kendisine doğru çekti.

"Seninle geliyorum," dedi ve elini kışıma kaydırды.

Damian masanın arkasındaki yerinden, Yapacak işlerimiz var, Luca, diye seslendi.

"Bekleyebilir."

Başımı kaldırdığımda Luca'nın beni izlediğini gördüm. Gözlerindeki parıltıya bakılırsa perde seçmekten başka bir şeyle ilgileniyormuş. Gülümseyerek elimi gömleğinin altına kaydırды ve parmağımın ucunu sırtının alt kısmına değdirdim. Bu sabah iki kez seviştik - önce yatakta, sonra duşta - ama Luca'nın acelesi olduğu için oldukça hızlıydı. Acele etmeyeceğimiz bu geceyi sabırsızlıkla bekliyorum. En sevdiğim kısım, ikimiz de tükenip doyduktan sonra beni kaşıklaması ve parmağını içime kaydırması. İlk gece ben uyurken parmağını amımda tutmak biraz garip geldi ama buna çok çabuk alıştım. Artık başka türlü uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Kazadan önce, özellikle etrafta başka biri varken bana zar zor dokundu. Sadece beni memnun etmesi için onu zorladığımda yumuşadı. Ve beni sadece bir kez öptü - ilk kez yattığımızda. Davranışı kazadan sonra bir seksen aldı. Bazen bu Luca ile önceki Luca arasında bağlantı kurmakta zorlanıyorum.

LUCA

"Perde için gelmedik mi?" Yatak örtüsüne göz atan Rosa'ya döndüm.

"Pembe bir oda için çok yaşıyım. Her şeyi değiştirmek istiyorum," diyor ve gri tonlarında suni kürk bir örtü alıyor. "Bunu seviyorum! Alabilir miyiz?"

"Mecbur kalırsak." Bu şey bir yak derisine benziyor.

"Evet! Bakalım buna uygun minderleri var mı?"

"Odamız için bir tane almalıyız," diye ekliyor Isabella.

Elimi çenesinin altına koyarak ona baktım ve başını kaldırdım. Büyük kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülüyor. Tanrım, o çok güzel.

"Ölü hayvan yok. Gerçek ya da sahte," diyorum.

"Hiç eğlenceli değilsin."

"Ey?" Onu kendime bastırıp vücuduma bastırıyorum. "Bunu bu gece göreceğiz."

Arkamdan tiz bir ses, "Pekala, kalktığını görüyorum," diye haykırdı. "Senin yarı ölü olduğunu sanıyordum."

Elimi Isabella'nın beline dolayarak birkaç adım ötede duran sarışın kadına bakmak için döndüm. Onu Isabella'nın bana gösterdiği fotoğraflardan hatırlıyorum. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Simona."

Gözlerini bana kıstı ve sonra Isabella'nın etrafındaki koluma baktı. Damian bana ilk evliliğim hakkında kısaca bilgi verdi çünkü biz daha çok işle ilgili ayrıntılarla ilgileniyorduk.

"Perşembe günü Rosa'yı almaya geleceğim," diyor ve Isabella belimi bir kez, sonra bir kez daha hafifçe sıkıyor.

"Hayır," diyorum.

"Hayır?" Simona alay eder. "Çocuğumu görmemi engelleyemezsin."

Isabella, "Rosa'yı hafta sonları alıyorsun," diyor.

"Sana bir şey sorduğumu hatırlamıyorum."

"Yeter!" çıt diyeyim "Karımla bu tonda konuşmayacaksın. Temizmiyiz?"

"Ne? O idi-"

"Anlaştık mı, Simona?"

Bana burnunu buruşturup çenesini eğdi ama sustu.

"Rosa cumartesi saat onda hazır olacak," diyorum ve Isabella'ya bakıyorum. "Gidip Rosa'yı bulalım ve beğendiğini söylediğin şu gözlüklere bakalım."

Simona'nın duyabileceği mesafeden iyice uzaklaştığımızdan emin olana kadar dükkânın diğer ucuna doğru yürüdüm, sonra Isabella'ya baktım. Bana Simona ile olan ilişkim hakkında bilgi vermelisin. Damian bana yalnızca tam velayetin bende olduğunu ve Rosa'yı ayda birkaç kez aldığını söyledi. Neden boşandık?"

"Ayın sonuna kadar Avrupa'da olması gerekiyordu, bu yüzden en acil meselenin bu olmadığını düşündük," diyor ve başını sallıyor. "Seni Simona ve sorunları hakkında bilgilendiren kişi Damian olmalı. O çok daha fazlasını biliyor ve her neyse, eski sevgilinin hayranı değilim, bu yüzden onun hakkında konuşmamayı tercih ederim.

"Neden olmasın?"

Isabella kaşlarını kaldırdı. "Bu açık değil mi? Önce sana sahip oldu ve bunun için ondan nefret ediyorum.

Bir adım attım ve elimi Isabella'nın ensesine koydum. Peki ya eski sevgilin?

"Onlar hakkında ne?"

"Sana ilk kim sahip oldu, Isa?" İleriye doğru bir adım daha atıyorum, sonra bir tane daha, sırtı duvara çarpına kadar geriye doğru yürümesini sağlıyorum. Gözleri hiç kırpmadan bana bakıyor ve dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor.

Sana bunu zaten söyledim Luca, dedi ve sırtıttı. "Önceki."

"Hatırlamadığımı biliyorsun." Elimi saçlarına daldırıp çekiştiriyorum. "Söyle bana."

Sanki hayal kırıklığım onu eğlendiriyormuş gibi, Isabella'nın yüzüne bilgiç bir gülümseme yayıldı. Dişlerimi sıktım ve yüzüm onun için tam önüne gelene kadar eğildim. "Konuş," diye ısırdım.

Elini kaldırdı ve çenemi tuttu, yüzünde hâlâ o kendini beğenmiş gülümseme vardı. "Sen," diye fısıldadı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Benim için her zaman sadece sen oldun, Luca.

"İyi." Alt dudağını ısırdım ve avucumu sırtından eteğinin beline doğru kaydırdım. Beli lastikli modellerden biri. Ne kadar uygun. "Rosa'yı görebiliyor musun?"

Elimi eteğinin kemerinin altına kaydırıp popo yanağını sıktığımda Isabella'nın nefesi kesildi. "O . . . Kasada," diye bağıyor, arkamdan dükkânın karşı tarafına bakıyor. "Sırada beklemek."

"Onun önünde kaç kişi var?"

"Beş."

"Mükemmel." Eteğinin altında elimi karnına götürüyorum ve bacaklarının arasına daldırıp amına bastırıyorum.

Luca, diye fısıldadı Isabella. "Burada insanlar var."

"Biliyorum." Boştaki elimi başının yanındaki duvara koydum, külotunu yana kaydırdım ve parmağımı girişine konumlandırımdım. O zaten ıslak. "Yavaş, derin bir nefes al."

Bana göz kırptı, sonra içini çekti ve aynı anda parmağım içine girdi.

"İyi?" Soruyorum.

O büyük kahverengi gözler beni yoğun bir şekilde izliyor, sonra daha da derine ittiğimde daha da genişliyor.

"Sana bir şey sordum Isabella." Kulak memesini hafifçe ısırarak için başımı eğdim.

"Evet," zar zor duyulan bir cevap geliyor.

Parmağımı yavaşça çıkardım, sonra tekrar içeri kaydardım. Dudaklarından sevimli, küçük bir inilti çıkıyor. Onu parmağımla becerirken nefesi hızlanıyor. Elimin onun sıvılarıyla nasıl tamamen ıslandığına bakılırsa, o yakın.

"Ve şimdi, Rosa'dan önce kaç kişi var?" Parmağımı kıvrırken soruyorum.

Isabella derin bir nefes alıyor, sonra arkama hızlıca bir göz atmak için başını yana yatırıyor. "Sıradaki o."

"Ne ayıp. Görünüşe göre evde bitirmemiz gerekecek."

Isabella'nın eli bileğimi kavradı. Sakın cüret etme, dedi dişlerinin arasından.

"Buraya gelmek istiyorsun?" Kulağının yanına fısıldıyorum. "Etrafta bunca insan varken mi?"

"Evet," diye nefes nefese cevap geldi.

Gülümseyip parmağımı içine soktum, avucumun içiyle klitorisine bastırdım. Isabella inliyor ve elimin her yerine geliyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

ISABELLA

Yatak odasının kapısı açıldı ve içinde bir sürü kağıt bulunan kalın bir klasörle Luca içeri girdi.

"Bugün geç kaldın," diyorum.

"Evet. Bir de ödevim var." Dosyayı ve ceketini yatağın yanındaki koltuğa bıraktı ve bana doğru eğildi. Çenemi parmaklarının arasına alarak dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Ne okuyorsun?"

"Ekonomi."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ben bir duş alıp yanınıza geleceğim. Ekonomi hakkındaki saçmalıklarımızı birlikte okuyabiliriz."

Banyoda gözden kaybolduğunda, okumaya geri dönmeye çalıştım ama aklım o hızlı öpücüğe dönüp duruyor. Çok rahat. Doğal. O sabah mobilya mağazasında bana karım dedi. Simona'nın önünde. Sanırım bana ilk kez böyle sesleniyordu. Ve çok iyi hissettirdi.

Anıları geri geldiğinde her şey değişecek mi? Eski, müstakil haline geri dönecek mi? Kendimi hiçbir zaman bencil biri olarak düşünmedim ama şu anda öyle olduğumu anlıyorum. Bencil, açgözlü ve acımasız. Çünkü içimde bir yerlerde, hafızasını asla geri kazanamayacağına dair zehirli bir umut tohumu var. Ve bu farkındalıktan tamamen tiksindim.

On dakika sonra Luca banyodan çıkıyor, saçları dağılmış, üzerinde gri bir eşofman ve beyaz bir tişört var. Rahatlık ona çok yakışıyor. Luca'da her şey yolunda görünüyor. Kolundaki yanıklar iyileşiyor gibi görünüyor. Cilt hala kırmızı ama bandajlar çıkarıldığında olduğundan çok daha iyi görünüyor.

Luca yanıma oturuyor, sırtını yatak başlığına yaslıyor ve kolunu bana doluyor. "Gel buraya."

Sırtımı göğsüne yaslayarak bacaklarının arasına oturana kadar beni kendine çekti. Sonra eğilip koltuğun üzerine bıraktığı dosyayı alıp yatağın yanına, yanına yerleştiriyor. Açıyorum ve ilk sayfadaki bir sürü sayıya göz gezdiriyorum. "Nakit akışları?"

"Evet," diyor ceketine uzanırken. Cebinden bir gözlük çıkarıp takıyor. ona bakıyorum.

"Ne?" diye sorar ve ilk kağıdı alır.

"Gözlük takıyorsun?"

"Görünüşe göre okumak için. Onları bugün ofisteki bir çekmecede buldum ve net bir şekilde gördüğümde rakamlar çok daha anlamlı olmaya başladı." Başını eğdi ve bana gözlerini kıstı "Kocanın gözlüğe ihtiyacı olduğunu bilmiyor muydun?"

"Kocam bana hiç söylemedi," diyorum, sonra elimi kaldırıp parmaklarımı saçlarından geçiriyorum. Gözlükle seksi görünüyor. "Sanırım kedi artık çantadan çıktı."

"Hmm. Kocanla gerçekten garip bir ilişkiniz vardı, Isabella." Eğilip beni öpüyor.

Oh, Luca, ne kadar olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok . Elimin tersiyle yüzünün yan tarafını okşadım, sonra kitabımı alıp göğsüne yaslandım. Beş saniye geçmeden sağ eli ipek geceliğimin altından külotuma kaydı. Parmağını girişime yerleştirdi ve yavaşça içeri kaydırırdı. Nefesim kesildi ve omzumun üzerinden baktığımda onu sol elindeki nakit akışı çıktısına odaklanmış, görünüşe göre sayılara dalmış halde buldum.

"Luca?"

"Evet?" diye mırıldanıyor, başını kaldırmadan.

"Parmağın içimdeyken konsantre olamıyorum," apaçık olması gerekeni belirtiyorum.

"Çok kötü. Çünkü orada kalıyor, Isabella."

"Böyle okuyabilmemi mi bekliyorsun?"

Sonunda başını raporundan kaldırdı, yüzü ciddiyetin vücut bulmuş haliydi. "Alışsın. Parmaklarımın senin içinde olmasından zevk alıyorum, bu yüzden ne zaman yanıma otursan, orada olacaklar. Bununla ilgili bir problemin mi var?"

Ona göz kırptım. "Hayır."

"Mükemmel." Başıyla onaylıyor ve kağıtlarına geri dönüyor.

"Ya etrafta başka biri varsa?" Soruyorum.

"Bu durumda, yeniden düşünebilirim."

Tekrar düşünebilir mi?

Elimde Dünya ekonomisi kitabıyla, amımın üzerindeki sıcak avucunu ve içimdeki parmağını görmezden gelmeye çalışıyorum. işe yaramıyor Ellerinin ne kadar yetenekli olduğunu biliyorum ve bu beni çıldırtıyor. Vücudumun geri kalanını sabit tutmaya çalışarak bacaklarımı yavaşça birbirine bastırdım. Ben kalçalarımı biraz döndürmeye başlarken, duvarlarımın parmağına değmesinin keyfini çıkarırken Luca hâlâ kendini rapora kaptırmıştı.

Isabella.

Durmadan başımı çeviriyorum ve onu gözlüğünün üzerinden bana bakarken buluyorum.

"Ne?" Kaşımı kaldırdım.

"Davranmak."

"Ya uslu durmak istemezsem?"

Luca tskler, kağıtlarının yere düşmesine izin verir, sonra kitabı elimden alır ve odanın diğer ucuna fırlatır. "Kıyafetlerini çıkar."

"Önce sen," diyorum. "Ama bardaklar sizde kalsın."

Derin bir mırıltı dökülüyor dudaklarından. Çıkarmak için tişörtünün eteğini tuttuğunda, pazısının bu süreçte şiştiğini görünce iç çekmeden edemedim. Eşofmanını yakaladım ama bir saniye sonra Luca geceliğimin eteğini tutarken sırtımda kaldım.

"İpek olanı değil!" Bağırıyorum ama çok geç. Zaten malzemeyi yırtıyor. Bu, bu hafta dördüncüsü. "Lanet olsun Luca!"

O pantolonunu ve boxerını çıkarırken ben de gecelikle aynı kaderi paylaşmasınlar diye külotumu çıkardım. Başımı kaldırdığımda, Luca'nın kapüşonlu gözlerle bana baktığını görüyorum.

"Çok seksisin," diye fısıldadı, belimden tuttu ve beni kendine çekti. "Bana binmeni istiyorum ama ben gelebileceğini söyleyene kadar sakın gelme."

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor.

"Neden?" Onu ata bindim ve avuçlarımı göğsüne bastırdım, kendimi tamamen ereksiyon halindeki aletin üzerinde konumlandırımdı.

Elleri popo yanaklarımı kavıyor, sıkıyor. "Çünkü öyle dedim."

Alt dudağımı ısırđım ve kalın uzunluğunu santim santim içime alarak kendimi aşağı indirdim. "Ya kendimi kontrol edemezsem?"

Luca başını kaldırıp çenemi kavradı, gözleri bana hançer gibi bakıyordu. "Olacaksın."

sırıtiyorum Bana emir vermesinde inanılmaz derecede seksi bir şey var, özellikle de o gözlükleri taktığında. "Öyle diyorsanız, Bay Rossi."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz aletin seğırdiğini hissediyorum. Tamamen oturana kadar kendimi alçaltıyorum ve zaten gelmek üzere olan kalçalarımı sallıyorum. Luca elini dudaklarımaya kaldırdı ve başparmağını ağzıma soktu. Çekirdeğindeki basınç artarken vücudumu hareket ettirirken aynı ritimde emdim.

Avuçlarımı sert göğsünden yukarı kaydırımdı ve kalçalarımı sallayarak, onun boyuna uyması için duvarlarımın esnemesinden keyif aldım. Saçına ulaştığımda, yanlışlıkla başının arkasındaki yaraya dokunmamaya dikkat ederek ellerimi koyu renk buklelerine daldırımdı. Dikişlerini geçen hafta aldılar ama eminim ki hala hassastır.

"Neden saçlarıma bu kadar taktın?" diye soruyor ellerini sırtımda gezdirirken, avuçlarının pürüzlü derisi her dokunuşunda tüyleri diken diken ediyor.

"Değilim," diye nefes verdim ve çenesini ısırarak için eğildim.

"Her fırsat bulduğunda lastiğı çıkarmaya devam ediyorsun, Isabella." Elleri kıcıma gidiyor. Beni kaldırdı ve tekrar sikinin üzerine indirdi. "Neden?"

"Saçlarını aşağıda görmek hoşuma gidiyor, hepsi bu," diyorum.

Gerçek şu ki, kendimi özel hissettiriyor. Luca, toplum içinde saçlarını asla açık bırakmaz. Kazadan önce, onu sadece birkaç kez saçları açıkken görmüştüm ve her seferinde sanki yasak bir şey görmüş gibi hissettim. Ona o kadar aşığımdı ki, artık yalnızken neredeyse her zaman saç tokasını çıkarması gibi önemsiz bir şey beni heyecanlandırıyor.

Doğrudum ve altımda onu görmenin keyfini çıkararak ona doğru sürttüm.

"Gelmeye cüret etme." Luca dişlerinin arasından konuşuyor ve kıcıımı sıkıyor.

sırıtiyorum

Aniden, Luca beni belimden tuttu ve beni aletinin sadece bir inç yukarısında tutana kadar kaldırdı. Ellerimi kalın kollarına doladım ve tırnaklarımı derisine gömerek ona ters baktım. Şeytan sadece gülümser.

Hüsrana uğramak size çok yakışıyor Bayan Rossi, dedi ve aletinin ucu içime girene kadar beni biraz indirdi. Aşağı inmeyi denedim, böylece onu tamamen içime geri alabilirim ama başarısız olurum. Öne eğilerek bakışlarımı ona sabitledim ve sağ elimi onun sert boyuna doğru hareket ettirdim. Sonra sıkıyorum. Luca'nın ağzından derin bir gümbürtü çıktı ve bir an sonra kendimi onun iri vücudu benimkinin üzerinde belirmiş halde sırtüstü yatarken buldum. Bileklerimi sağ eline aldı ve kollarımı başımın üzerinde hareket ettirerek orada kilitli tuttu.

"Şimdi gelebilirsin," dedi ve öyle bir kuvvetle bana çarptı ki, çığlık attım ve anında geldim. Tohumu içime dökülene kadar orgazmımı sürerken vurmaya devam ediyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

LUCA

Massimo Lombardi'nin on sekizinci doğum günü kutlamasında odanın karşısına geçerken Isabella, "Orlando'nun karısı Camilla," diye fısıldıyor.

"Uyku haplarına bağımlı olan o mu?"

"Hayır. Bu Lorenzo'nun karısı Ludovica," diyor ve Orlando'nun ailesinin geri kalanıyla devam ediyor. "Camilla'nın yanında kızları daha uzun olan Constansa ve Amalia var. Onların yanında Damian'dan bahsetme."

Isabella'nın kendini tutma şeklinden -yan tarafıma bastırılmış, kolunu sıkıca benimkine dolamış, yüzünde bir gülümsemeyle kulağıma fısıldayarak- insanlar muhtemelen çok özel bir konuşma yaptığımızı düşünecekler. Giydiği topuklu ayakkabılar yüzünden ayakları onu öldürüyor olmalı. Onları dün, özellikle bu olay için satın aldı. Kahrolası şeylerin boyu beş santimden fazla ama boy farkımız yüzünden bunun gerekli olduğunu söyledi. Eklenen inçlerle bile, ne mırıldandığını duymak için hala başımı eğmem gerekiyor.

Orlando ile kısa bir sohbetin ardından yoldan geçen bir garsondan içkilerimizi alıp odanın köşesine doğru ilerliyoruz. Yol boyunca birkaç kişi bize yaklaştı ve Isabella ile fotoğraf ve videoların üzerinden geçerek geçirdiğim saatler sayesinde çoğunu tanıdım. Birkaç kişi için yüzleri isimlerle ilişkilendirmekte zorlanıyorum, bu yüzden ihtiyatlı bir şekilde Isabella'nın belini sıkıyorum ve o sohbete atlayarak bana ipuçları veriyor. Bu kadar doğal görünmesini nasıl başardığı şaşırtıcı. Zorlanmamış.

Lorenzo, kızıl saçlı bir kadın ve tanımadığım birkaç adamla odanın diğer tarafında duruyor. Isabella'nın bana gösterdiği resimlerde yoktu. Kadın tanıdık geliyor ama onu hatırlamam birkaç dakikamı alıyor. Lorenzo'nun karısı. Saçını değiştirmiş. Fotoğraflarda sarışındı. Lorenzo yukarı bakar ve bakışlarımız birleşir. Onunla daha sonra konuşmam gerekecek, yoksa şüpheli görünebilir. Lorenzo, ne Isabella ne de Damian, onunla yaptığım tüm anlaşmalar hakkında beni bilgilendiremediğinden beri şimdiye kadarki en büyük zorluk oldu.

Ellili yaşlarının sonlarında bir adam, kolunda otuzlu yaşlarının başında bir kadınla odanın karşı tarafından bize doğru gelmeye başladı.

"Franco Conti. İkinci eş, Ava," diyor Isabella bardağına.

Kumardan kara para aklamaktan sorumlu kapolardan birini hatırlıyorum.

Damian, karısıyla henüz tanışmadığını söyledi. Düğünümüzde değildi," diye ekledi Isabella onlar bize ulaşmadan önce.

"Franco." Başımınla onayladım. "Sonunda karınla tanışmamıza izin vermeye karar verdiğini görüyorum."

Tanıtmalardan sonra Isabella, Ava ile sohbet etmeye başlarken, Franco yanımda durup kalabalığı izliyor.

"Angelo için endişeleniyorum" diyor. "Ona verdiği role uygun olduğundan emin değilim."

"Neden?"

"Rakamlar onun gücü değil."

bolluğunu filtrelemeye çalışırken söylediklerini düşünüyormuş gibi yaparak sahaya baktım . Angelo da kim? Isabella'nın belini hafifçe sıkıyorum.

"Angelo Scardoni burada mı?" diye haykırıyor yanımda. "Ona Bianca'yı ve Bratva'da evlenmekle ne durumda olduğunu sormak istedim."

Oh evet. Kız kardeşi birkaç ay önce Bratva'nın infazcısı ile evlenen en genç capo. Adını unuttum.

Öğrenmesi gerekecek, dedim ona hangi rolü verdiğimi bilmeden. Muhtemelen kara para aklamayla bir ilgisi vardır.

"Lorenzo ile konuştun mu?" diye soruyor.

"Hakkında?"

"O son derece . . . onun uyuşturucu ticareti fikrini veto ettiğinizde mutsuz."

Damian'ın bana söylediğine göre, biz hiç uyuşturucu ticareti yapmadık. Damian, Angelo Scardoni'nin babasının eski Don'un arkasından bir şeyler denediğini ve bunun iyi sonuçlanmadığını söyledi. Tüm detayları hatırlayamıyorum. "Lorenzo'nun mutluluğu beni ilgilendirmiyor," diyorum.

"Bunun akıllıca olduğundan emin misin?"

Doğaçlama sorusu hakkında ne düşündüğümü yüzümün gösterdiğinden emin olarak ona döndüm.

"Özür dilerim patron." Franco hızla aşağı bakar.

"Lorenzo'nun fikrinden bir daha bahsettiğini duyarsan, bana haber vereceksin."

"Tabii ki." Başıyla onaylar ve karısının koluna girer. "İyi olduğunu gördüğüme sevindim. Aile endişelendi."

"Olmaları için bir nedenleri yok."

Franco ve karısı gittiğinde, Isabella'ya baktım ve onu telefonunu tutarken birine mesaj yazarken buldum. Arkasına geçtim, iki kolumu da beline doladım ve çenemi omzuna yasladım. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

Bana yan yan bakıyor, kaşlarını kaldırmış. "Neden?"

"Erkek biri mi?"

"Evet."

"Seninle kan bağı olmayan hiçbir erkeğe mesaj atmayacaksın." Kollarımı hafifçe ona dolayıp kulağına doğru homurdandım. "Yoksa onları öldürürüm, Isabella."

"Kıskaç?" Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Damian'a mesaj atıyorum. Burada beklemediğimiz bazı insanlar var ve bilmen gereken önemli bir bilgi varsa bana haber vermesini istiyorum.

"Benim küçük şema ustam." Açıkta kalan tenine bir öpücük bırakıyorum.

Isabella hareketsiz kalır. "Bunu yapmamalısın Luca."

"Öptüm?" Ağzımın boynuna gitmesine izin verdim ve onu tekrar öptüm. "Neden?"

"Başkalarının yanında şefkat göstermenle tanınmıyorsun. Özellikle de Aile toplantılarında değil."

"Çok kötü. Herkese benim olduğunu göstermekten zevk alıyorum."

"Bunu zaten herkes biliyor, Luca. Çoğu bizim düğünümüzdeydi."

"Bilebilirler," -bana bakması için onu çevirdim- "ama onların da görmesini istiyorum."

Onu ortasından tutarak yerden kaldırdım ve dudaklarından şaşırmış küçük bir havlama çıkarken ağzımı onunkine bastırdım. Beni hemen geri öpmüyor. Muhtemelen onu şok ettim. Mesele şu ki, ben de kendimi bu davranışıma oldukça şaşırmış buluyorum. Etrafımızdaki yüzlerin şaşkın bakışlarından yola çıkarak tam da bunu yapmakta olduğum bir olay çıkarmaya hiç niyetim yoktu ama herkesin önünde ona sahip çıkma konusundaki bu açıklanamaz dürtüye karşı koyamadım. Belki de diğer erkeklerin onu izlediğini, gözlerini o daracık bordo elbisenin içinde sergilenen her yerine kaydırıldığını gördüğüm içindir.

Alt dudağını hafifçe ısırıp ve Isabella sonunda beni öpmeye başladı, önce yavaşça, ama sonra elleri omuzlarıma ve enseme dolandı ve öpücüğü açgözlü bir hal aldı. Bu çok daha iyi. Yüzümde bir ıslaklık hissediyorum ve gözlerimi açtığımda Isabella'nın gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu ama yanaklarından yaşların süzülüğünü görüyorum.

Yavaşça sırtını indirdim ve çenesini parmağımla baş parmağım arasına aldım. Tesoro mu? Sorun nedir?"

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve başını salladı, gözleri hala kapalıydı. Onlardan daha çok gözyaşı düşüyor.

"Çok fazla basınç. Stres," diyor. "Bana aldırma."

Samimi konuşuyor. Tek bir kelimeye inanmıyorum. "Seni eve götürüyorum."

"Evet. Bahçeden geçelim." Gözlerini açıyor ama bana bakmaktan kaçınıyor. Bunun yerine balkon kapısını işaret ediyor. "Kimsenin çöküşüne tanık olmasını istemiyorum."

Tamam, dedim ve elini avucuma alarak onu dışarı çıkardım.

Bir şeyler yanlış. Hafızamı kaybetmiş olabilirim ama aklımı kaybetmedim. Onu elli kişinin önünde ağlatacak ne halt ettiğimi bana anlatacak. Çünkü, onu uzun süredir tanıdığımı söyleyemesem de, kesinlikle emin olduğum bir şey var ki, Isabella, Aile üyelerinin onu ağlarken görmelerine asla izin vermezdi.

ISABELLA

Yolcu koltuğuna çöktüm ve nefes verdim. Bok. Luca öne doğru yürür, direksiyona geçer ve arabayı çalıştırır.

"Daha iyi hissetmek?"

"Evet." Başımı salladım, çantamı açtım ve gözlerimin altındaki rimel izlerini temizlemek için küçük bir ayna ve mendil aldım. Su geçirmez, kırım.

"Bana az önce orada ne olduğunu anlatmak ister misin, Isabella?"

"Ben zaten söyledim. Aşırı stres." Yanağımı mendille silip duruyorum ama siyah lekeler bir türlü çıkmıyor, kahretsin. "Unut gitsin."

Önümüzde başka araçlar yok ama Luca yavaşlıyor ve ardından bir benzin istasyonunun park yerine dönüşüyor. Dikiz aynasında, güvenlik ekibimizin olduğu arabanın aynı dönüşü yaptığını ve birkaç nokta öteye park ettiğini görüyorum.

"Neden durdun?" Soruyorum.

Luca hiçbir şey söylemedi, arabadan indi ve binaya doğru yöneldi. Güvenlik görevlilerinden biri diğer arabadan iner ama Luca eliyle ona tekrar içeri girmesini işaret eder. Birkaç dakika sonra geri döndü ve kucağıma bir paket ıslak mendil bıraktı.

Pakete, sonra dirseklerini direksiyona dayamış oturan ve ön camdan bakan kocama bakıyorum. Yavaşça bir mendil alıp yüzümü temizlemeye devam ediyorum. "Birini mi bekliyoruz?"

"Evet. Konuşmaya başlaman için, Isabella.

"Aman Tanrım." Kullanılmış mendili çantama atıp küçük çantayı kapatıyorum. Neden onu kendi haline bırakmıyor?

Bana kalırsa bütün gece burada kalabiliriz çünkü ona beni herkesin önünde öptüğü için çok etkilendiğimi ve mutlu olduğumu söylememe imkan yok. Sanki ben önemliyim. Uzun zamandır onu hayal ettiğim gibi. Sevmek . . . o bana aşık Bunu muhtemelen sadece mutlu bir şekilde aşık olduğumuza inandığı için yaptığını fark etmek için. Daha önce, düğün günümüzde beni öpmeyi bile uygun bulmamıştı.

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Lütfen eve gidebilir miyiz?"

"Tamam." Arabayı çalıştırır.

Otuz dakikalık yol tam bir sessizlik içinde geçer. Vardığımızda, Luca garaj yoluna park etti ve kapımı açmak için yanıma geldi. Hala bir şey söylemiyor. Belki böylesi daha iyidir. Bu gece çok yorucuydu ve ben onunla kavgaya edeceğim havamda değilim. Üstelik ayaklarım saatlerdir beni öldürüyor. Bu yüzden arabadan inmeden önce topuklarımı çıkarıp elimde tutuyorum ve eve doğru ilerliyorum. Luca beni kollarının arasına alıp ön kapıya doğru götürüne kadar belki üç adım attım.

Beklediğim gibi içeri girdiğimizde beni yere indirmede, iki kat merdiveni çıkmaya devam etti. Yatak odamızda beni yatağa bıraktı, sonra arkasını döndü ve banyoda gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra duşun açıldığını duydum.

Bitirmesini beklemek yerine aceleyle eski odama gidip orada hızlı bir duş alıyorum. Banyodan çıkarken önce eski yatağıma, sonra odalar arasındaki kapıya bakıyorum. Yalnız uyumak istemiyorum ama belki daha fazla soru sormamak daha iyi olur, bu yüzden yandaki kapıyı kapattım. Yorganı kapatıp eski yatağıma giriyorum ve battaniyenin altına giriyorum.

Yüksek bir patlama beni ayağa kaldırdığında gözlerimi henüz kapatmıştım. Kaynağı arıyorum ve gözlerim odaların arasındaki kapı eşiğinde duran Luca'ya takıldı. Tamamen çıplak, saçları dağınık ve yüzündeki ifadede deli gibi kızgın olduğu anlaşılıyor. Yanındaki kapı sadece bir menteşesinden eğri asılı duruyor.

"Kilitli değildi, kahretsin!" cıt diyeyim

Yatağa yaklaştı, göğüs kafesimin hemen altından tuttu ve beni yukarı çekti. Sonra beni omzunun üzerinden atıyor.

"Gerçekten olgun," diye mırıldandım beni yatak odamıza taşıırken. Yatağa vardığımızda beni yatağın üzerine bıraktı, sonra dirseklerinin üzerinde durarak vücudumun üzerine uzandı. Beni hapsetmek.

"Bu yatakta uyuyorsun," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Başka hiçbir yerde. Anlaşıldı mı?"

"Kavga ettiğimizde bile mi?"

"Kavga ettiğimizde bile, Isabella."

Tamam, dedim parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek. Bu kadar yumuşak olması çok saçma, bütün geceyi elimin üzerinden geçirerek geçirebilirim.

"Seni ağlatacak ne yaptım?" diye sorar ve başını eğer. "Öpücüktü, değil mi?"

Luca. . "

"İnsanlar bizi öpüşürken gördüğü için rahatsız oldun mu?"

ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Neden yapayım?"

"Çünkü senden çok daha büyüğüm ve beni toplum içinde öpmeyi garip buluyorsun. Neden bana söylemedin?"

"Ne?!" Bu sonuca nasıl vardığını merak ederek ona kocaman açılmış gözlerle baktım. "Tabii ki değil!"

"Bana yalan söyleme Isabella. Gerçeği istiyorum."

Gerçeği mi istiyor? İyi. Yüzünü ellerimin arasına alıp doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Yıllardır sana aşığım. Yıllarca, Luca," dedim. "Büyükbabamla görüşmeye geldiğin o kısa anlar için yaşadım. Sırf sana bakabilmek için bahçedeki mobilyaların veya çalılarının arkasına saklanarak evin içinde seni takip ettim.

Yüzünü sıktım, sonra devam ettim.

"Evlenmeden önce, iki yıl boyunca her gece, ancak kendimi tatmin ettikten ve yanımda olduğunu hayal ettikten sonra uykuya daldım. Senden başka hiçbir erkekle birlikte olmadım çünkü sen yasakken bile başka kimseyle yatmak istemedim," dedim ve onu öptüm. "Seni kendimi bildim bileli sevdim Luca. Ve tüm ailenin önünde senin tarafından öpülmek benim hayalimin gerçekleşmesiydi. Mutlu olduğum için ağladım."

"Yani senin için çok yaşlı olduğumu düşünmüyorsun?" diye sordu, bana bakarak.

Luca, bebeğim, kaç yaşında olduğun umurumda değil. Hayatım boyunca başka bir erkeği hiç istemedim.

Luca'nın eli çenemi kavradı ve bir süre kısıp gözlerle beni izledi. Sonra, amımı avuçlamak için elini geceliğimin altına kaydırıldı. "Buna benden başka kimse sahip olmadı mı?"

"Sana zaten söyledim, sen benim ilkimdin." Başımı eğerek onu tekrar öptüm. "Aslında, ona dokunan tek erkek sensin."

Vücudu hâlâ benimkinin üzerindeydi ve birkaç saniyeliğine, gözleri benimkileri delerken nefes bile almıyormuş gibi göründü. Ve sonra patlıyor. Geceliğimin eteğini tuttu ve ardından bir yırtılma sesi gelene kadar ipeksi kumaşı çekiştirirdi. Kısa süre sonra külotum da aynı kaderi paylaşıyor. Bu devam ederse, her hafta yeni iç çamaşırı almam gerekecek. Veya hepsini bir arada almayı bırakın.

Sağ elini amcığma bastırıyor ve klitorisimle dalga geçiyor, sol eli de bacaklarımın arasına gelene kadar boynumdan, göğsümden ve midemden aşağı doğru vücudumda geziniyor. Parmağını içime kaydırırken diğer eliyle klitorisime masaj yapmaya devam ederken gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı.

"Yalnızca benim," diye fısıldadı ve bir parmağını daha ekleyerek nefesimi tuttu.

Dudaklarında kendinden memnun bir sırıtiş beliriyor. Aşağı kayd ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü, klitorisimin üzerindeki parmağını diliyle değıştirdi. Çekirdeğimdeki basınç artmaya devam ederken nefesim kesiliyor ama tam eşğimdeyken elini çekiyor. Parmaklarını kaybettiğı için inledim, sonra klitorisimi emip neredeyse çözüldüğünde inledim. Ben kenardan geçmek üzereyken, onun da ağzı kayboluyor. Gözlerini kısarak bana baktığında ona sinirli bir şekilde baktım.

"Eğer seni bir daha diğer yatakta bulursam, sonuçlarından hoşlanmayacaksın," diyor. "Anlıyor musun tesoro?"

Çenemi yukarı kaldırıp gülümsüyorum. "Ve sen ne yapacaksın?"

Luca öne doğru eğiliyor, dudaklarının kenarları hain bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. Parmağını yeniden içime kaydırıldı, acı verecek kadar yavaştı. Elini tuttum, tüm gücümle çektim, parmağını daha hızlı hareket ettirmeye çalıştım ama sonuç alamadım. Sadece daha geniş gülümsedi ve sonra elini çekti.

Luca! Bileğini tuttum ve elini bacaklarımın arasına geri çektim.

"Evet?" Parmak uçlarını amcığma bastırıyor, klitorisimi çimdikliyor, sonra elini tekrar çekiyor. Hayal kırıklığından kırılacak gibi hissediyorum.

"Lütfen," diye sızlandım.

"Eğer bir daha yatağımdan sıvışmaya cüret edersen," dedi ve kulak mememi ısırıldı, "Sana saatlerce işkence edeceğim. Anladım?"

"Evet."

"Aferin kızım," diye fısıldadı Luca kulağıma, sonra kendini içime gömdü.

Kalçasını sallayıp her itişinde içimi daha çok doldururken nefesim kesiliyor ve nefes nefese kalıyorum. Kollarının üst kısmını kavradım, sıktım ve avuçlarımın altında kaslarının esneme hissinin tadını çıkardım. Çekirdeğimdeki baskı artıyor ve kükreyerek bana çarptığında paramparça oluyorum.

Luca aletini dışarı kaydırıp beni belimden kavrayıp döndürdüğünde hâlâ titriyordum.

Sana hiç kışına ne kadar takıntılı olduğumu söylemiş miydim? Popo yanaklarımı sıktı ve dişlerini derime sürttü, sonra ısırıldı.

"Belki bir ya da iki kez," diye nefes verdim ve daha önce dişlerinin olduğu yeri yalayınca inledim.

"Ne zaman bir odaya girsen ve gözüm senin tatlı kışına takılsa, içimden elbiseni yırtıp bunu yapma isteği geliyor" diyor ve aleti yeniden içime giriyor.

Çarşafa tutunup bacaklarımı biraz daha açtım, sonra bana vurmaya başlayınca nefesim kesildi. Eli yan tarafımdan aşağıya ve karnımın alt kısmından aşağı kaydı. Parmağı klitorisimi bulup dalga geçerken kalçalarını sallıyor. Arkamdan beni yumruklamaya devam ederken ciğerlerime yeteri kadar hava alamıyorum. Kollarım ve bacaklarım kontrolsüzce sallanırken duvarlarım onun boyunda kasılmaya başladı. Kendini tamamen gömdüğünde, tohumu beni doldurduğunda inledim ve tekrar geldim.

Yaprak gibi titriyorsun, dedi Luca yanıma uzanıp beni kendine çekerken. "Üşüyor musun tesoro?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Tüm vücudum titriyor ama sanırım bu, birbiri ardına en muhteşem iki orgazm yaşamamanın artçı etkileri.

"Burada." Üzerimizi bir battaniyeyle örtüyor. "Daha iyi?"

Başımı kaldırıp çenesini hafifçe ısırdım. "Evet. Ama bir şeyi unutmuşsun."

"Ey? Öyle mi?" Amcığıma ulaşana kadar elini aşağı kaydırıldı ve parmaklarının ucunu kıvrımlarıma değdirdi. "Bu ne olabilir?"

Tekrar çenesini ısırdım, sonra sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde döndüm. "Beni bekletme," diyorum.

Avucu amımı kaplıyor ve beklentiyle derin bir nefes alıyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Luca!

"Evet?" Nefesini ensemde hissediyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı tesoro?"

"Yaparım bilirsin."

"Söyle bana."

Ah, bana işkence etmekten ne kadar zevk alıyor. Elimi bacaklarımın arasına koyup üzerine bastırdım. "Parmağın içimde olmadan uyuyamam, tamam mı?"

İtiraf etmek biraz utanç verici ama gerçek bu. D n gece Damian'la bazı Aile meselelerini gözden geçiriyordu ve onlar gece yarısını geçene kadar ofisinde kaldılar. Bütün günü yemek şirketinde geçirdim ve çok yorgundum ama yatağa gittiğimde uyuyamadım. Luca gece ikiye doğru yanıma gelene kadar dönüp durdum ve ancak parmağı içimde kayarken uykuya dalmayı ba ardım.

"Biliyorum," diye fısıldadı saçlarıma ve parmağını içime doğru itti. Bir nefes alıyorum. Amım hala hassas, ama parmağı tam olarak oturdu unda, rahatlık hissi üzerimi yıkıyor. İ  çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalıyorum.

OceanofPDF.com

17. Bölüm

ISABELLA

Dolap kapağının gıcirtısı duyuluyor, ardından biraz hışırtı geliyor. Gözlerimi hafifçe araladım ve pencereden içeri giren güneş ışığıyla gözlerimi kıstım. Luca yatağın yanında duruyor, pantolonunu giyiyor.

"Saat kaç?" Soruyorum.

"Yedi buçuk. Rosa'yı okul için bazı şeyler almaya götürüyorum. Daha sonraya kadar beklemek istemiyorum. Yazın sonuna yaklaştıkça çılgınlık olacak. Ondan sonra onu Clara'ya götüreceğim. Arka bahçede kamp kuracaklar."

"Bir ceket alsın. Bugün yağmur yağabilir." Sırtüstü döndüm, yastığı katladım ve Luca'yı hâlâ izleyebilmek için çenemi yasladım. "Daha sonra kardeşimle görüşeceğim. Öğle yemeğine geliyor musun?"

"Muhtemelen değil. Öğlen Franco Conti ile bir görüşmem var ve ondan sonra emlakçıyla bir kez daha görüşeceğim."

"Öyleyse Andrea ile öğle yemeği yiyeceğim."

"Bugün mavi elbiseyi giyeceksin. Boynundan bağlanan," dedi ve bakışlarıyla beni sabitledi. Kara gözlerinde bir meydan okuma var.

Başımı iki yana sallayıp onu izliyorum. Bunu söylemenin ne tuhaf bir yolu. "Benim için mavi elbiseyi giyer misin?" ya da benzer bir şey ve fark ettiğimi biliyor.

"Tamam," diyorum ve gözlerinin parlamasını izliyorum. "Bununla çıplak topuklu ayakkabı giyebilir miyim?"

Yüzünden bir memnuniyet ifadesi geçti ama bunu gizlemeden önce sadece bir saniye sürdü. İlginç.

"Evet." Başıyla onayladı ve gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı.

Ona bakıyorum ve kafamda yavaş yavaş bir farkındalık oluşuyor. benim, aman benim. . . haklıysam ve ben haklı olduğumdan oldukça eminim, kocam tercihleri hakkında oldukça ilginç şeyler saklıyor. Teorimi test etmeye karar verdim.

"Bugün saçımı topuz yapmak istiyorum," diyorum sözcüklerimi çok dikkatli seçerek ve tepkisini dikkatle inceleyerek. "İzin verecek misin?"

Parmakları hala düğmede. Yavaşça bana doğru döndü ve gözlerimiz kilitlendi.

"Hayır. Onu bırakacaksın," dedi, gözleri beni cesaretlendiriyor.

"Tamam. Yarın izin verir misin? Lütfen?"

"Bunun üzerinde düşüneceğim." Ceketini sandalyenin üzerinden alıyor, anahtarlarını ve cüzdanını alıyor ve kapıya yöneliyor ama sonra eşikte duruyor. Elini bir şey hakkında kendisiyle savaşıyormuş gibi yumruk haline getirdiğini ve sonra yüzünü bana döndüğünü görüyorum. Birkaç saniye beni izledi, yumruk yaptığı elinin parmak boğumları bembeyaz oldu. "Bugünden itibaren," diyor, "tüm kıyafetlerini onaylıyor olacağım. Ben burada yokken

ve bir yere gitmen gerektiğinde, değişmeyi planlıyorsan önce beni arayıp onaylayacaksın," dedi en sonunda ve bakışlarını gözlerimden ayırmadan tepkimi bekledi.

"Elbette Luca." Başımınla onayladım.

Yumruğunu açar, yüzünde küçük, memnun bir gülümseme oluşur. Yüzü bana dönük olmasaydı fark etmeyecektim ama cevabımı duyunca pantolonu kasıklarının sıktı. Bu onu tahrik ediyor. O gider gitmez sırttım ve sırt üstü yuvarlandım. Luca'nın benden çekindiğini biliyordum ama şu ana kadar ne kadar olduğunu anlayamamıştım. Ama şimdi yapıyorum ve oynamaya hazırım.

* * *

Andrea fincanının kenarından, "Sen ve Luca'nın Lombardi'de oldukça iyi bir etki bıraktığınızı duydum," diyor.

"Orada olmadığınızı nasıl bilebilirsiniz?"

Milene aradı ve bana tam bir rapor verdi. Tüm cızırtılı detaylarıyla."

"Sadece bir öpücüktü." omuz silkiyorum "Bunda özellikle şımarık bir şey yok."

Luca Rossi toplum içinde öpüşürken mi yakalandı? Hiç kimsenin görmediği, önceki karısına bu kadar dokunan adam? Sabah haberlerinde yer almamasına şaşırdım."

"İnsanlar olayları abartma eğilimindedir," diyorum. "Neden orada değildin? Annem ve babamla geleceğini söylemiştin.

"Cezalıydım." Burnunu buruşturuyor. "Babam önceki gece beni gizlice dışarı çıkarken yakaladı."

"Ne?" Bardağımı yere çarpıyorum. "Yalnız?"

"Yalnız olmazdım. Catalina ile çıkıyordum.

"Nereye?"

"Bir kulübe."

"Lütfen bana Gino'yu götürceğini söyle."

"Tabii ki değil. Tanrım, o adamdan nefret ediyorum. Babammış gibi davranıyor. Ve babam ona izin veriyor! Leandro'yu neden korumam olarak tutamadım?"

"Çünkü sen kaydığında peşinden koşamayacak kadar yaşlı," diye tersledim. "Fazla pervasızsın. Gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkmak. Korumalardan kaçmak. Seni dizginleyecek birine ihtiyacın var ve Gino'nun idare etmesine sevindim."

"Gelecek hafta Perla'nın doğum günü partisine gitmemi yasakladı!" havlıyor. "Bana herhangi bir şeyi nasıl yasaklayabilir? O lanet olası bir koruma! Babama söylediğimde, Gino'nun karar verdiği her şeye katıldığını söyledi."

"Parti nerede?"

"Baykal'da."

"Bratva'nın kulüplerinden birine gitmeyi mi planlıyordun? Geçen sefer Ural'da olanlardan sonra mı? Aklını mı kaçırdın?"

"O dağınıklık senin hatandı." O sırtıyor.

"Bratva'nın kulübüne gidemezsin! Tanrı aşkına, Andrea!"

"Kostya orada olurdu." Omuz silkiyor. "Catalina onunla görüşüyor. Biraz."

"Sevgili Tanrı'm! Babası onun Bratva'nın adamlarından biriyle çıktığını biliyor mu?"

"Hayır. Ve ona söylemeyeceksin! Ciddi bir şey değil, onlar sadece . . . konuşuyor."

Duyduğuma göre şehrin kadın nüfusunun yarısı Kostya Balakirev'in yatağına girmiş. Bir kadınla öylece konuşacak bir adam değil."

"Bu doğru değil."

Geçen ay Amalia Lombardi ile yattı. Ve aşçıları. Tam olarak emin değilim ama bence Amalia'nın annesiyle de yattı. O, Damian'dan daha kötü."

"Bazen beni korkutuyor, biliyor musun? İnsanlar hakkında ne çok şey hatırlıyorsun."

"Birinin kirli çamaşırlarının ne zaman işe yarayacağını asla tahmin edemezsin." Telefonuma bakıyorum. "Luca'yı aramalıyım. Bu öğleden sonra Milene ile alışverişe gideceğim ve üzerimi değiştirmem gerekiyor. Ne giydiğimi onaylamak istiyor."

"O ne?" Andrea gözlerini büyüterek bana bakıyor.

"Son zamanlarda kocam hakkında çok ilginç şeyler ortaya çıkarıyorum." Gülüyorum. "Bunlardan biri, ne giyeceğimi seçmenin onu gerçekten tahrir etmesi."

"Seni kontrol ediyor mu?"

"Hayır. Beni kontrol etmesine izin veriyorum. Ve her saniyesinden zevk alıyor."

"İsa, bu... . . sapıkça."

"Evet, sanırım öyle." Gülümseyip Luca'yı aradım.

İlk çalışta cevap veriyor. "Neredesin?"

"Andrea ile ailemin evinde kahve içmek."

"Koruma aldın mı?"

"Marco ve Sandro arabada beni bekliyorlar. Merak etme."

Birkaç dakikalık sessizlik ve ardından, "Emir verdiğim gibi mavi elbiseyi giyiyor musun?"

"Evet söylerim. "Üzerimi değiştirmek için eve gidiyorum. Yapmam gereken bazı işlerim var. Gitmeden önce üzerime giydiklerimin bir fotoğrafını göndereceğim."

"İyi. Eve varır varmaz beni ara."

"Yapacağım."

LUCA

Masanın karşısındaki adam konuşmaya devam ediyor, tabletinde bana ve Damian'a evlerin ve apartman dairelerinin resimlerini gösteriyor ve her birinin avantajlarını ve dezavantajlarını listeliyor. Silah ticaretinden aklanmayı bekleyen bir ton parayla, şirketimizden geçen mülklerin sayısını ve boyutunu artırmamız gerekiyor. Hızlı.

"Daha büyük mülklere ihtiyacımız var, Adam. Ve dahası." Fiyatların yazılı olduğu kağıdı masanın üzerine fırlatıyorum.

Telefonum çalıyor ve Lorenzo'nun adını gösteriyor. Adam'a baktım ve başımı kapıya doğru salladım. "Ayrılmak. Seni sonra arayacağım."

Kapı arkasından kapandığında aramayı cevapladım ve Damian'ın da duyabilmesi için hoparlöre aldım. Lorenzo.

"Octavio'nun muhasebecilerinden biri yandan para alıyor," diyor. "Bununla ilgilenilmesi gerekiyor, Patron."

"Tamam."

"Bununla benim ilgilenmemi ister misin?" Lorenzo'ya sorar.

Başını sallayan Damian'a baktım ve "Hayır. Ben hallederim."

"Onu Octavio'nun kumarhanesinin arka odasında tutuyoruz."

"Kırk dakika sonra oradayım." Aramayı kestim ve Damian'a baktım. "Hırsızlara nasıl bakacağız?"

"Onları öldürün" diyor. "Tetiği çekmesi için başka birini görevlendirebilirsin ama Giuseppe hırsızlarla bizzat ilgilendi. Bu bir açıklamaydı."

Koltuğa yaslandım ve düşündüm. Kimseyi öldürdüğümü hatırlamasam da birinin canını alma fikri beni rahatsız etmiyor gibi. "Yaparım. Gelmek ister misin?"

Damian siniyor. "Yapmamayı tercih ederim. Ama sana bir kat planı çizeceğim. Ön kapıda metal dedektörleri olduğu için Magna'ya arka girişten girmeniz gerekecek."

"Biliyorum."

Kafası birdenbire kalkıyor. "Bir şey mi hatırladın?"

"Hayır. Oraya gittiğimi veya insanlarla tanıştığımı hatırlamıyorum ama içinin nasıl göründüğünü biliyorum."

"Bu tuhaf," diyor ve elindeki kalemi çiğnemeye başlıyor. "Hafızanız geri gelmezse ne yapacağız?"

"Şimdiye kadar nasıl yaptıysak öyle devam edeceğiz. Kimsenin bir şeyden şüphelendiğini sanmıyorum."

"Bu ihtimali rahatsız edici bulmuyor musun?"

“Evet, beni hayal kırıklığına uğratiyor ve kızımı ya da karımı hatırlayamamaktan nefret ediyorum. Ama doktor bu konuda bir şey yapamayacağını söyledi. Ve enerjimi değiştiremeyeceğim şeyler üzerinde durarak harcayamam.” Ayağa kalkıp kapıya yöneliyorum. “Adam'a daha fazla emlak aramasını söyle. O muhasebeciyi hallettikten sonra eve gideceğim.”

* * *

Magna'ya ulaşmak sorun teşkil etmez. Tüm işletmelerimizi ve bir noktada gitmem gerekebilecek diğer yerleri işaret eden Damian ile Chicago'da iki gün araba sürerek geçirdim. Şehirle ilgili her şeyi hatırlıyordum ama kumarhanelerin isimlerini görene kadar belirli bir yerle ilişkilendiremedim.

Arabayı arka sokağa park ederken telefonum çaldı. Isabella'nın yatak odamızdaki büyük aynanın önünde durduğunu gösteren bir selfie. Üzerinde beyaz çiçekli dökümlü kahverengi bir elbise var ve yüzünde muzip bir gülümseme var. Gülümseyerek hızlı bir cevap yazıyorum. *Onaylandı tesoro* .

Mesajı yolladım, silahımı ceketimin altındaki kılıfa koydum ve arabadan indim. Emilio arabasını benimkinin arkasına park etti ama elimi kaldırıp beni burada beklemesini işaret ettim ve sağdaki metal kapıya yöneldim. Koyu renk takım elbiseli bir adam, ellerini arkasında kavuşturmuş girişte duruyor.

"Patron." Başıyla onaylıyor ve benim için kapıyı açıyor.

Uzun koridorda yürüyorum ve sola dönüp arka odaya doğru ilerliyorum. Etrafımdaki her şeyin tanıdık gelmesi garip ama burada olduğumu hiç hatırlamıyorum. Hastaneden eve geldiğim ilk gün evimde durum aynıydı. Düzeni hatırladım ama kimin hangi odaya sahip olduğunu hatırlayamadım. Sanki biri hafızamın rastgele bölümlerini silmiş ve takip etmem için sadece kırıntılar bırakmış gibiydi.

Koridorun sonundaki çift kanatlı kapının iki yanında iki adam var. Yaklaştığımda kapıyı açıp bayat içki ve ter kokan orta büyüklükte bir odaya girmeme izin veriyorlar. Lorenzo uzak köşede masanın arkasında oturuyor ama ben girdiğimde hemen ayağa kalkıyor. Tanımadığım bir adam en uzak duvara yaslanmıştı, muhtemelen Ailenin piyadelerinden biri. Isabella ve Damian'a benim için askerlerin bir kaç fotoğrafını bulmalarını söylemeliyim. Şimdiye kadar, Aile hiyerarşisindeki alt sıradaki erkekleri gözden geçirecek zamanım olmadı.

Odanın ortasında, ellili yaşlarının sonlarında bir adam tahta bir sandalyede oturuyor. Gömleği kırış kırış ve üzerinde kan lekeleri var. Yüzündeki morluklara ve şiş dudağına bakılırsa beni beklerken biraz hırpalanmış. Hırsız sanırım. Beni gördüğü an, el ve ayaklarındaki bağların izin verdiği ölçüde sandalyesinde kıpırdanmaya başlıyor.

"Patron." Tanımadığım adam başını salladı, duvardan uzaklaştı ve muhasebecinin yanında durdu.

"Suçlu olduğuna dair hangi kanıtın var?" diye soruyorum Lorenzo'ya dönerek.

"Masasında çift kitap bulduk. Onlara göre geçen ay yirmi bine yakın hırsızlık yapmış."

"Onların ekilmediğinden emin misin?"

Lorenzo, "El yazısıyla yazılmıştı," diyor ve kollarını kavuşturuyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme oluşur. "İstersen hırsızın icabına bakabilirim patron."

Evet, eminim buna bayılırdı. Isabella ve Damian'ın bana Lorenzo'nun Ailenin reisi olmamdan memnun olmadığını söylemelerine ihtiyacım yok. Bunu ben de çok iyi görüyorum. O bunu iyi sakladığını düşünüyor ama ben etrafımdaki herkese çok dikkat ediyorum, ince anlatımlar veya çifte anlamlar arıyorum. Benim konumumdaki bir adam hiçbir şeyi kaçırmayı göze alamaz çünkü düşüşümü başlatmak için tek bir hata yeterli olacaktır.

"Evet," diyorum ve bağlı adamın arkasında durana kadar iki adım atıyorum. "Onu yap."

Lorenzo'nun yüzündeki gülümseme, ceketinin içinden silahına uzanırken genişliyor. Bir adamı öldürme konusunda isteksiz olmam ve onun yerine işi yapmasına izin vermem fikrinden hoşlanıyor. Özellikle bir piyade askerinin önünde. Döndüm, sağ kolumu muhasebecinin çenesine doladım ve sol elimi başının arkasına koydum. Güçlü bir bükülme. Adamın boynu kırılıyor.

Kollarımı muhasebecinin boynundan kurtardım, sonra bana şaşkınca bakan Lorenzo'ya döndüm. Adamı öylece vurmak daha kolay olurdu ama Damian bunun bir açıklama olması gerektiğini söyledi.

Cesedin bulunmayacağından emin ol, dedim ve iki çift gözün sırtımı delip geçtiğini hissederek odadan çıktım.

Arabama bindiğimde Isabella'yı tuşladım, hoparlörü açtım ve motoru çalıştırdım.

ISABELLA

Makyajımı temizlemeyi yeni bitirmiştım ki telefonum çaldı. Ekranda Luca'nın adı yanıp sönüyor ve aramayı kabul etmek için düğmeye basarak hoparlöre alıyorum.

"Neredesin?" diğer taraftan kırılmış bir soru geliyor.

"İyi bir ruh halindesin," diyorum kirli mendilleri çöpe atarken. "Bir şey mi oldu?"

"Lorenzo oyun oynuyor gibi görünüyor."

"Bu bekleniyordu. Ne yaptı?"

"Şu anda patronumdan bahsetmek istemiyorum. Neredesin?"

"Yatak odamızda."

"Kıyafetlerini çıkar."

Makyaj malzemelerini ve yüz yağını şifonyere koydum, önce elbisemi, sonra da iç çamaşırlarımı çıkardım. "Tamamlandı."

"Yatak. ARKANIZA YASLANIN."

Gülümsüyorum, telefon elimde, yatağa doğru yürüyorum ve söylendiği gibi uzanıyorum. "Tamam. Şimdi ne olacak?"

"Elini bacaklarının arasına koy. Bu şekilde kalacak ve ben gelene kadar kendi kendine dalga geçeceksin."

Peki bu ne zaman olacak?

"Yirmi dakika içinde. Ve Isabella. . "

"Evet?"

"Ben gelmeden sakın gelme."

Ne? "Bunu becerebileceğimden emin değilim, Luca."

"Pekala, izin verdiğimden daha erken geldiğini öğrenirsem yeniden başlarız ve bu sefer bir saat sürer. Anlıyor musunuz?"

"Evet."

"İyi. Hoparlörü aç ve telefonu yanında bırak."

Başlıyor. Dinleyecek misin?"

"Tabii ki. Başlayabilirsin."

Ellerimi vücudumdan amıma kaydurdım ve klitorisimle yavaş daireler çizerek alay etmeye başladım.

"Yanımda olduğunu hayal etmekten kaç kez zevk aldığımı biliyor musun?" Soruyorum.

"Söyle bana." Sert bir cevap gelir.

Klitorisime bastırıyorum, sonra başka bir parmak ekliyorum. "Emin misin?"

Isabella.

Ah, o buyurgan ses tonuyla adımlı söylemesine bayılıyorum. Bu bir istek ve aynı zamanda bir emirdir. Luca, ses tonuyla gerçek kelimelerden çok daha fazla duygu yayar.

"İlk yaptığımda on yedi yaşındaydım." Ben inliyor ve benim kedi alay devam. "Bunu her gece ve bazen gündüz yaptım. Yani en az bin kere söyledim."

"Peki o fantezilerinde sana ne yapıyordum?"

"Odama gelirdin." Gülümsüyorum ve bir parmağımı içime kaydırıyorum, içimdeki karıncalanmanın ve artan gerilimin tadını çıkarıyorum. "Takım elbise giyeceksin. Sizi aynı anda hem yenilebilir hem de tehlikeli gösteren o tamamen siyah kombinasyon. Yavaşça yanıma gelir, elbisemi yırtar ve beni yatağa atardın." Diğer elimi klitorisime koyup masaj yaparken parmağımı daha da derine bastırdım ve bunun onun aleti olduğunu hayal ettim. "Sonra yüzünü bacaklarımın arasına gömüp ben çılgın atana kadar beni yerdin."

Takım elbisemi çıkarmadan mı? O sorar.

"Evet." Dudağımı ısırdım ve geleceğimden korkarak parmağımı çıkardım.

Peki o zaman ne yapardım? Sesinde bir gerginlik var. Yüksek ve net duyabiliyorum.

Sert misin Luca? Parmağımı kendi içime geri sokma ihtiyacını bastırmaya yardımcı olacağını umarak avucumu amımın üzerine bastırıyorum.

"Cevap ver, Isabella!" havlıyor. Bundan sonra ne yapacağım?

"Vücudunu üzerime koyardın, ağırlığın beni yatağa bastırırdı. Sonra beni öperdin ve ben de dudaklarının tadına bakardım."

"Yine de giyinik olur muydum?"

"Evet. Önce ceketini ve gömleğini çıkarırdım. Tırnaklarımı omuzlarına geçirip seni göğsünün ortasından öptüğümde nefesin hızlanırdı. Sonra pantolonunu çıkarmana yardım ederdim."

Daha fazla dayanamıyorum, bu yüzden iki parmağımı içime kaydırıyorum ve nefesim kesiliyor.

"Sen ne yaptın?" O sorar.

"Hiç bir şey." Nefes alıyorum ve inleyerek parmaklarımı daha da derine kaydırıyorum.

"Geldin mi Isabella?" diye tersledi.

Henüz değil, diye fısıldadım. Yakında mısın?

"Kapıdan geçiyorum" diyor. "Sonra ne olur?"

Gülümsüyorum ve amımla oynamaya devam ediyorum, hattın diğer ucundan gelen zahmetli nefesinin tadını çıkarıyorum.

"Bileklerimi elinize alır ve kollarımı başımın üzerine çekersiniz. Tıpkı her zaman yaptığın gibi." Bacaklarımın arasındaki baskı artarken inledim. "Ve bir hamlede kendini içime gömeceksin. Sert. Sapına kadar."

Odanın diğer tarafındaki kapı gürültüyle açılıyor. Elimi amcığımdan çekmeden başımı yastıktan kaldırdım ve bükük bacaklarımın arasından eşiğe baktım. Luca kapı eşiğinde duruyor, çerçeveyi iki yanından kavıyor, çenesi sert çizgiler halinde bana bakarken.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum ve boşta kalan elimle klitorisimde daireler çizmeye başlıyorum. Parmaklarım hâlâ içimdeydi, bu yüzden onları dışarı kaydurdım ve her birini yavaşça yalayarak ağzıma götürdüm.

"Söyle bana Luca," -gülümsüyorum- "bu seni ne kadar zorluyor?"

Ondan derin bir hırıltı gelir. İçeri bir adım atıp kapıyı arkasından kapattı ve yol boyunca kıyafetlerini çıkararak yavaşça yatağa doğru yürüdü. Ceket. Sonra kömür gömleği. Pantolon. Sürekli bana bakıyor. Yatağa vardığında tamamen çıplak, aleti tamamen dik. Dudaklarımı ıslatıp bacaklarımı biraz daha açtım.

"Sen bu dünyaya gelmiş en seksi şeysin." Dizlerimin arkasından kavrayıp beni kendisine doğru çekerken sesi alçak, ilkel bir gürlemeydi. Kolunu bana dolayıp beni kendine çevirdi, böylece yatakta dört ayak üzerindeydim. Bir sonraki anda, arkamdan bana girdiğini hissediyorum.

"Çok ıslak." Avucunu sırtımdan aşağı kaydırıyor. "Ben buraya gelmeden önce orgazm oldun mu, Isabella?"

"Hayır." Kendini tamamen gömerken nefesim kesildi.

"İyi. Ben yanında olmadıkça gelmene izin verilmiyor." Dışarı kayıyor, sonra tekrar içeri çarpıyor.

"En azından oynamama izin var mı?"

"Sadece ben söylediğimde." Başka bir slam, aleti beni tamamen dolduruyor. Çekirdeğimde oluşan baskı yoğunlaşıyor. "Ben izin vermedikçe amına dokunma. Anlıyor musunuz?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı eğdim, nefesim burnumdan zor geliyordu.

"Yap. Sen. Anlama?" Bana vurmaya devam ediyor, her kelimeyi sert bir itişle noktalarak nefes nefese kalmama neden oluyor.

"Evet!" çılgık atıyorum.

Luca'nın hızlı vuruşları durmuyor. Bana baktı ve "Gel" dedi.

Orgazm aniden beni vururken tekrar çılgık attım. Luca inledi ve içimde patladı.

OceanofPDF.com

18. Bölüm

LUCA

Komodinin üzerindeki telefonum titredi. Gözlüklerimi taktım ve Donato'nun silah teslimatının yine berbat olduğunu söyleyen mesajına baktım. İlk seferinde ne olduğunu bilip bilmediğini Damian'a sormam gerekecek ama bu, ben ofise gelene kadar bekleyebilir. Delici bir acı şakaklarım arasından kafatasıma saplandı ve derin bir nefes aldım. Aynı hızla gitti. Belki de kontrol için Dr. Jacobs'a gitmeliyim. Bu ilk kez olmuyor.

Isabella kollarımda kıvranıyor, sonra avucunu bacaklarının arasındaki elimin üzerine koyup üzerine bastırıyor. Parmağımı amına sokmaya kesinlikle bağımlı hale geldi. Dün Rosa ve bazı arkadaşlarını sinemaya götürdük. Çocuklar ön sırada oturdu ama Isabella ve ben arkada kaldık. Yalnız kaldığımızda elimi tuttu, eteğinin altına kaydıldı ve amının buna ihtiyacı olduğunu fısıldadı. Parmağımı içine soktuğumda dudaklarından çıkan rahat bir nefes beni o kadar sertleştirdi ki onu bir mağara adamı gibi çekip götürmekten kendimi zar zor alıkoyabildim. Filmin sonunda parmağımı çekmek zorunda kaldığımda sızlandı.

Boşta olan elimin ayasını Isabella'nın sırtına değdirdim, kıcını hafifçe sıktım, sonra parmaklarımı yan tarafındaki deri üzerinde gezdirdim. Kaburgalarını sayabilirim, Isabella. Kilo mu verdin sen?"

"Kıçımı biraz inceltmek istiyorum. Diyetтейim," diye mırıldandı.

"Ne?" Çenesinin altına bir parmak eklemi koydum ve bana bakmasını sağlamak için başını kaldırdım. "Kendini aç bırakmak için izin mi istedin?"

"Hayır." Bana göz kırptı, biraz kafası karışmış görünüyordu. "Erkeklerin zayıf kadınları sevdiğini sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsün."

Popom çok büyük Luca. Partiden önce bir beden küçük olmak istiyorum."

Çenesini sıkarak, yüzüne gelene kadar öne doğru eğildim. Kıcının küçülmesini istemiyorum. Daha büyük istiyorum. "Ne kadar kilo verdin?"

"£ 10."

"O ağırlığı geri almak için iki haftan var, Isabella," dedim ona kaşlarını çatarak.

"Hepsi benim kıcıma gidecek. Daha da büyüyecek."

Isabella'nın bir ya da iki beden daha büyük arkasındaki güzelliğiyle bir görüntüsü zihnimi dolduruyor ve aletim şişiyor. "İyi."

"İyi." Gözlerini deviriyor. "Sanırım dün aldığım yeni pantolon çöpe gidecek. Onlara olduğu gibi zar zor girmeyi başardım."

"Pantolonun canı cehenneme." Elimi arka tarafına götürüp kık yanağını tekrar sıkıyorum. Poposu daha küçük görünüyor. "Bunun eskisi gibi olmasını istiyorum."

"Bu bir emir mi?" Sırıttıyor.

"Evet."

Yüzündeki gülümseme genişliyor. "Bana emir vermeni seviyorum."

Duvarlarındaki baskıyı arttırmak için parmağımı kıvırdım ve başparmağımı klitorisine bastırdım, elimi yerinde tutmak için kalçalarını sıkmasına bayılıyordum.

"Bu gözlükleri takman beni çok tahrik ediyor, Luca."

Homurdandım ve onu vücuduma yaslayarak altımda yatana kadar bizi yatakta çevirdim ve kulağına fısıldamak için daha yakına eğildim. "Seni tahrik eden başka ne var, tesoro?"

"Gece boyunca, sakin parmağını değiştirmeden hemen önce parmağının içimden kaydığı o birkaç saniye için hissettiğim hüsrana." Bunu yaptığımda nefes veriyor ve miyavlıyor ama parmaklarımı klitorisinde tutup onunla dalga geçiyorum.

Bu zorbalık, dedi ellerini saçlarımdan geçirerek.

"Biliyorum." Boynunu ısırarak için başımı eğdim, aynı zamanda klitorisini de çimdikledim.

"Lanet olsun Luca!" Saçlarıma yumruk atıyor.

Aletimi hemen içine gömmediğimde hüsrana uğraması beni çok eğlendiriyor. Kendimi onun girişinde konumlandırıyorum ve sikimi onun açgözlü küçük kedisine kaydırmaya başlıyorum. Tanrım, çıkardığı sesler. Bazen sadece onun inlemelerini duyarak gelebileceğimi düşünüyorum.

"Şimdi daha iyi?" Geri çekildim, sonra onu ittim.

"Evet ... Evet ... Evet .." Bedeni altımda titriyor, yükseğe tırmanırken, ona vurmamın ritmine göre nefes nefese kalıyor. Klitorisini tekrar çimdikleyip masaj yapıyorum. Klitorisini tekrar çimdikleyip bacaklarını etrafımda sıktığımda biraz ciyakladı.

"Çıkardığın sesleri seviyorum tesoro." Bir inlemeyle kendimi onun içine gömüyorum. "Çok fazla."

İnledi ve gelirken omuzlarımdan tuttu. Onu tekrar içine soktum ve onu dolduran cum hissine hayret ederek patladım. Şimdiye kadarki en iyi duygu.

"Gel buraya." Kolumu beline doladım ve onu göğsüme geri bastırdım. Amını avucumla kapatıp parmağımı tekrar içine kaydırırken hala titriyordu.

"Keşke parmağın ya da sakin bütün gün içimde kalabilseydi," diye iç çekiyor Isabella.

"Amcığının boş olduğu hissinden hoşlanmıyor musun?"

"Hayır." Başını kaldırıp bana bakıyor. "Beni bir bağımlı yaptın."

"Mükemmel."

"Gün içinde ofisine uğramam gerekebilir. Düzeltmek için."

"Plan hoşuma gitti." Gülümsüyorum, sonra burnumu boynuna sürtüyorum. "Ben de bu arada senin için başka bir şey ayarlayacağım."

"Aklında ne var?"

"Bekleyip görmem gerekecek tesoro."

ISABELLA

"Saçımı kızıla boyayabilir miyim?" Rosa yemek masasının karşı tarafından soruyor.

"Hayır." Hem ben hem de Damian aynı anda cevap veriyoruz.

Rosa sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, çenesini kıvırdı.

"Büyüdüğünde saçını boyayabilirsin tatlım" diyorum, "Artık bunun için çok gençsin."

"Ama istiyorum," diye mırıldandı.

"Neden? Arkadaşlarınızdan bazıları saçlarını boyadı mı?"

"Hayır. Yine de yapmak istiyorum."

İç çekip başımı sallıyorum. Sanki ablamı dinliyormuşum gibi. "Yeni bir saç kesimine ne dersin? Gelecek hafta seni alabilirim. Tırnaklarımızı da yapabiliriz."

Rosa'nın bakışları bana dikildi, gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten?"

"Emin olmak." Başımla onayladım. "Stilistimi arayıp başka bir yer ayırtmasını söyleyeceğim. Aklında belirli bir saç modeli var mı?"

Rosa sandalyesinde kıpırdandı, sonra omuz silkti. "Kısa istiyorum," dedi ve bana baktı. "Babam izin verir mi sanıyorsun?"

"Kısa olmasını gerçekten istediğini açıklarsan, elbette ister."

Yaklaşan bir ayak sesi var ve Luca köşeyi dönüp yemek odasına geliyor.

"Baba!" Rosa sandalyesinde sıçrar, "Saçımı kısa kesebilir miyim? Isa beni yanına alacağını söyledi. Yapabilir miyim? Lütfen?"

Luca, Rosa'nın arkasında durur ve başının tepesine bir öpücük kondurur. "Tabii, piccola. Şimdi mutfağa git ve Viola'ya yemek konusunda yardım et. Isabella ve Damian ile konuşmam gerekiyor."

"Ben de duymak istiyorum!"

"Bu iş meselesi, Rosa. Gitmek. Lütfen."

Rosa burnunu buruşturur, sandalyesinden kalkar ve gönülsüzce gider.

Luca gider gitmez Damian'a döner. "Salvatore Ajello bir görüşme istedi" diyor. "Salvatore Ajello da kim?"

Panik midemin derinliklerinde toplanmaya başlarken Luca'ya baktım. "Toplantı ne zaman?"

"Yarın" diyor. "Kim o?"

Damian, "New York Ailesi'nin babası," diyor. "Onunla ilgili bir şey var mı, Isa?"

"Bir ton dedikodu. Yararlı bir şey yok. Ve bilen kimseyi tanımıyorum. Pek çok insanın New York suç ailesinin donunun neye benzediğini bile bildiğini sanmıyorum. New York Cosa Nostra ile iletişime geçmeniz gerekirse, alt patron Arturo DeVille'i arayın. Don asla. Gözlerimi tekrar Luca'ya çevirdim. "Sizi bizzat aradı mı?"

"Evet. Sadece iş konuşmak istediğini söyledi, başka ayrıntı yok.

"Çoğunlukla uyuşturucuyla uğraştıklarını biliyorum. Bir keresinde büyükbabamın bundan bahsettiğini duymuştum ama o kadar. Babam daha fazlasını biliyor olabilir." Damian'a bakıyorum. Luca, Ajello ile daha önce görüştü mü?

"Bildiğim kadarıyla değil. Ve böyle bir şeyden bahsederdi.

Luca, "O zaman Francesco'ya sorabilirsin," diyor. "Bir kahve içmeye geleceğimizi haber vermek için onu arayacağım." Eğilip kulağını hafifçe ısırıp, sonra fısıldadı, "Git, üstünü değiştir. Sevdiğim o pembe elbise. Seni yanıma alıyorum ve dönüşte öğle yemeği için bir yere gidebiliriz.

Masadan kalkıp kapıya yöneldim ama sonra durup omzumun üzerinden Luca'ya baktım. "Sanırım lacivert olanı giyeceğim."

Isabella.

Sesine içten içe gülümsedim. Emirlerini yerine getirmeyi reddettiğimde bu onu çok kızdırıyor. "Evet?"

"Pembe elbise."

"Eğer ısrar ediyorsan." Gülümseyip yürümeye devam ediyorum.

Yemek odasının kapısını yarılamıştım ki Damian'ın, "Dizginlerini gevşetmelisin Luca, yoksa çıldırarak," diye fısıldadığını duydum.

Gülüyorum. Damian, kardeşinin emirlerinin beni ne kadar tahrik ettiğini bir bilse... .

* * *

Yirmi dakika sonra pembe elbiseyle Luca'yla arabaya bindiğimde, tabii ki alışılmadık derecede sessizdi, görünüşe göre düşüncelerine odaklanmıştı. Konuşmasına izin verdim ama Agostini malikanesinin neredeyse yarısına kadar tek kelime etmediğinde, yeterince düşündüğüne karar verdim.

"O nedir?" Soruyorum.

"Hiç bir şey."

"Luca," diye içini çektim, "dök şunu."

Dişlerini gıcırdatıyor ve direksiyonu sıkıyor. "Çok mu aşırıyım? Damian'ın dediği gibi 'dizginleri gevşetmeme' ihtiyacın var mı?

"Giyim olayıyla mı ilgili bu?"

"Her şey," dedi ve bana baktı. "Dizginleri gevşetmeme ihtiyacın var mı, Isabella?"

"Hayır. Ama belki bir şekilde karşılık verebilirsin." Gülümsedim ve kulağına fısıldamak için eğildim. "Ben uyurken parmağını amcığımda tutarsan, bunu sen araba kullanırken yaparım diye düşünüyordum."

Gülümseyerek sol elimi uzatıp kasığına koydum ve doğru noktaya biraz baskı uyguladım. Aleti avucumun altında sertleşirken araba hafifçe döndü. Luca bana bakmak

için başını çevirdi ve burun delikleri açıldı. Biraz daha bastırıyorum ve keskin bir şekilde nefes alıyor.

"Bundan sonra," diyor, "benimle araba sürerken, elin orada olacak. Bütün zaman. Temiz miyim Isabella?"

"Elbette Luca."

Bana yan yan bakıyor ve dudaklarının bir köşesinin hafifçe kıvrıldığını görüyorum. "Eve döndüğümüzde seni öyle bir sikeceğim ki yürüyemeyeceksin."

"Bunu dört gözle bekliyorum." Onun aletini sıkıyorum.

LUCA

"Salvatore Ajello mu?" Francesco'nun eli kahve fincanına doğru yarı yolda duruyor, gözleri iri iri. "Suç aileleri nadiren birlikte ticari girişimlere girerler. Çıkar çatışması için çok fazla olasılık. Ve New York Ailesi'nin işbirliği için birine ulaştığını hiç duymadım. Duyduğuma göre, New York'tan nadiren ayrılıyormuş. Ve diğer ailelerin üyeleri," -boğazını temizliyor- "özel olarak davet edilmedikçe, bölgesini ziyaret etmekten şiddetle caydırılıyor."

"Ya birisi oraya davetsizce girerse?" Isabella araya giriyor.

Yolculuk sırasında, bir noktada hata yapıp Francesco'nun önünde Ajello'dan bahsetmem durumunda herhangi bir şüphe uyandırmamak için soruları soracağına karar verdik.

"Sonunda eve geri gönderiliyor. Bir ceset torbasında. Bazen birden fazla çantada," dedi Francesco ve sonra bana döndü. "Dikkatli ol Luca. O adam hafife alınmamalı."

"Onunla tanıştın mı?" Isabella soruyor.

"Hayır. Ama büyükbaban yaptı. Ondan hoşlanmadı. 'Acımasız insanlar var ve bir de Salvatore Ajello var' dedi ve ben de alıntı yapıyorum. İçinde bu kadar ölü görünen bir adamla hiç tanışmadığını söylemek dışında detay vermedi.

"Kulağa umut verici geliyor." Gülüyorum. "Kaç yaşında?"

"Hiç bir fikrim yok. İki yıl önce Ailenin başına geçene kadar capo'ydu, bu yüzden kırklı ya da ellili yaşlarında olduğunu varsayıyorum. Onun bildiğim hiç fotoğrafı yok. Herhangi bir halka açık etkinliği ziyaret ettiğini hiç duymadım. Don'un pozisyonunu devralma şekli büyük bir kargaşa yarattı. Aile toplantısına baskın yaptı ve yaşlı don ile diğer altı capoyu öldürdü."

"Bir manyak." burnumu çekiyorum Mükemmel.

Francesco masanın üzerine eğiliyor. "Onunla bir konuda işbirliği yapmayı kabul ederseniz, potansiyel olarak bize milyonlar kazandırabilir. Kimse bunu doğrulayamıyor ama söylentilere göre New York'un yarısı onunmuş."

"Göreceğiz." Omuz silkip kahvemden bir yudum alıyorum.

19. Bölüm

ISABELLA

Ben merdivenlerden inerken Luca ön kapıdan içeri giriyor ve gözleri üzerimde olduğu an kaşları çatılıyor. Bakışlarını beyaz gömleğime ve dar bej mini eteğime kaydırır, sonra gözlerini benimkilerle buluşturmak için geri hareket ettirdi. Gülümsedim ve yüzünden geçen hoşnutsuzluk ifadesinin tadını çıkararak kalçamı tırabzana yasladım. Göz temasını kesmeden yavaşça merdivenleri çıktı ve altımdaki basamakta durdu.

"Bugün senin için lacivert elbiseyi seçtiğimi sanıyordum, Isabella," dedi ve kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. "Yapmadım mı?"

"Yaptın." Başımı kaldırıp gülümsedim, "Ama senin dediğini yapmazsam ne olacağını görmek istedim. Belki de olmak için sabırsızlanıyordum. . . Kötü davranışım için cezalandırıldım."

Luca'nın dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı ve eli popo yanağımlı sıkamak için aşağı indi.

"Yatak odasına," diye fısıldadı kulağımlı yanına, sonra tekrar popo yanağımlı sıktı. "Koşmak."

Bağırarak merdivenlerden yukarı fırlıyorum. İkinci merdivenin ortasındaayken aşağı baktım ve Luca'nın rahatlamış bir şekilde merdivenleri çıktığını gördüm.

"Beni kovalamak için çok yaşlısın gibi görünüyor." Gülüyorum.

Luca'nın gözleri parlıyor. Bir sonraki an, her seferinde iki tane alarak merdivenlerden yukarı koşuyor. Gülüyorum ve sahanlığa giden son birkaç adımı hızla atıyorum , sonra sola dönüyorum. Yatak odasına yeni gelmişim ki arkamdan iki güçlü kolun belime dolandığını hissettim.

Sanırım o kadar yaşlı değilim, dedi Luca kulağımlı yanında.

Luca eteğimin kemerini tutarken arkamımdan kapanan bir kapının sesi bana ulaştı.

"Hayır!" Haykırıyorum ama eteğim yan dikişlerden çoktan yırtılmış. İsa!

"Şimdi," diye fısıldadı ve boynumun yan tarafına bir öpücük kondurdu, "Şu elbise hakkında... ."

Eli sağ kıcımlı yakaladı ve sonra tokatladı. Yanma hissi tenime yayıldı ve ıslaklık bacaklarımın arasında birikirken alt dudağımlı ısırdım.

Peki ya elbise? Boğuluyorum, sonra sol eli karnımdan aşağı ve külotumun içine doğru kayarken derin bir nefes alıyorum.

"Sana bir şey giymeni söylediğimde," -parmağımlı içime yerleştirip içeri kaydırır- "itaat et, Isabella."

"Ya yapmazsam?"

"Yapmazsan ceza verilir" İki tokat daha. Sonra bu sefer çeneme bir öpücük. "Ama amının ne kadar sıırıslıkam olduğuna bakılırsa benim eğitim yöntemlerimden oldukça hoşlanmışsın."

"Sanırım yapıyorum." Gülümsedim, sonra bir parmak daha eklediğinde inledim.

Arkamdan derin bir gümbürtü geldi, ardından külotumun yırtılma sesi geldi. Kemerini karıştırdığını duydum ve sonra parmakları amımı terk etti. Aniden Luca beni döndürdü ve bacaklarımın altından kavrayarak beni kaldırdı. Kollarımı boynuna doladım, sonra sırtım kapiya yapışırken derin bir nefes aldım.

"Aletimi senin güzel amcığına gömmekten ne kadar zevk aldığımı anlatamam, Isabella," dedi ve kaya gibi sertliğini içime soktu.

"Duygu karşılıklı." İnledim, sonra ellerimi saçlarına gömdüm, bana yumruk atarken onu sıktım.

* * *

Dolaba doğru yürüdüm ve omzumun üzerinden Luca'ya baktım. "Yani, bu akşam yemeği hakkında. Özel bir durum mu?"

"Seni akşam yemeğine götürmek için özel bir duruma ihtiyacım var mı?"

"Sanırım hayır. Beyaz elbiseye ne dersin? Gri kuşaklı olan mı?"

Luca, "Bu gece kot pantolon giyiyorsun," diyor.

"Ey?" Bu garip. Her zaman elbise seçer.

"Dar siyah olanlar. Ve o ipek pembe bluz. Topuklu yok."

"Topuklu yok mu?" Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Kot pantolon ve topuklu ayakkabı olmadan nasıl bir akşam yemeği olur?"

"İlk seferinde topuklu giymesen daha iyi." Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme var.

"Ne için ilk kez?" Pembe bluza uzanmadan önce pantolonu dolaptan çıkarıp üzerime geçirdim.

"Göreceksin."

Şimdi aklımdan ne geçtiğini merak ederek başımı salladım. Bluzu bağlıyordum ki Luca'nın arkamda durduğunu hissettim. Ellerini belime koydu ve pantolonumun düğmelerini açmaya başladı.

"Yemeğe gideceğimizi sanıyordum."

"Biz." Eli külotumun içine kaydı, parmaklarından biri içime girmeden önce birkaç saniye klitorisimi okşadı. "Biliyorsun, senin sorunun için bir çözüm buldum."

"Hangi problem?" Nefes verdim, sonra başparmağıyla klitorisime bastırıldığında ürperdim.

"Ya sikimi ya da parmağımı içinde bulundurma ihtiyacın var. Her zaman burada olamam, bu yüzden amının kendini yalnız hissetmediğinden emin olmak için bir alternatif buldum.

"Ne . . . alternatif?"

Üst raftan siyah deri bir kutu alıp elime verdi. "Aç onu."

Kapağı kaldırdım ve içindeki kadife yastığın üzerinde duran nesneye baktım. Silikondan yapılmış, bir ucu daha kalın ve diğer ucu daha küçük olan uzatılmış bir C-şeklindedir. "Bu nedir?"

"Bu bir kedi fişi." Nesneyi kutudan alır. "Külotunu ve kot pantolonunu aşağı çek."

Kutuyu bir rafa koydum ve talimatlarını yavaşça yerine getirdim. Biraz şüpheliyim çünkü seks oyuncakları hiç ilgimi çeken bir şey değil. Başparmağı klitorisime birkaç kez daha dokunarak beni ıslattı.

"Mükemmel," diye fısıldadı Luca kulağıma ve sonra parmağını çıkardı.

Kaybına inliyorum.

"Parmağımı mı özledin?"

"Evet."

"Birazdan iyileşecek, tesoro."

Kedi tapasını bacaklarımın arasına, daha dar olan tarafı öne ve daha kalın olan tarafı tam girişime yerleştiriyor. Daha hantal ucunun ucuyla açıklığımla dalga geçiyor, sonra onu içime kaydırıyor. Nefesim kesildi ve dengemi sağlamak için rafı tuttum. Nesne penisi kadar büyük değil ama parmağından çok daha büyük. Luca her şey içimde olana ve dar uç klitorisime bastırana kadar devam ederken derin nefesler alıyorum. İçimde yabancı bir cismin bu şekilde kalması tuhaf bir duygu ama rahatsız edici değil.

Pantolonunu yukarı çek, dedi. "Akşam yemeğine geç kalacağız."

"Kaldırmamı ister misin? Yoksa yapacak mısınız?"

"Oyuncak kalıyor tesoro."

"Ne? İçeri?" Şok içinde omzumun üzerinden ona bakıyorum ama o sadece gülümsüyor.

İkimiz de giyinip gitmeye hazır olduğumuzda, ağır adımlarla yanıma geldi ve avucunu amımın üzerine bastırdı. "Mükemmel bir uyum gibi görünüyor. Giyilebilir olması için özel olarak tasarlandığından kimse fark etmeyecek bile."

"Hadi gidelim" diye eklediğinde durum beni hâlâ sersemletiyor.

İlk, geçici bir adım atıyorum. Silikon yumuşak ve amcık tıkacı ilerlememi engellemiyor ama duvarlarım her vardiyada onun kenarlarını fırçalıyor. Sanki Luca'nın parmağı bendeymiş gibi. Kıvrımlarımın arasına yerleştirilmiş dar uç klitorime dokunuyor ve her hareketimde ihtiyatlı bir şekilde ovuşturuyor. Bir adım daha, sonra bir adım daha. Yürüdükçe tuhaflık hissi dağılıyor ve merdivene vardığımızda bu tuhaflık tamamen yok oluyor, yerini beklenmedik bir... . konfor.

"Böyle?" Luca kulağımın yanında soruyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

"Yapacağını biliyordum."

İki sıra merdivenden aşağı inmek bunu bana daha da fazla hissettiriyor, öyle ki iç çekme ihtiyacımı bastırmak zorunda kalıyorum. Arabaya vardığımızda ve dikkatlice oturduğumda, his yine değişiyor. Kalın uç içimde biraz daha derine itiyor ve diğer taraf klitorisime bastırıyor. Oturduğumda en azından biraz tahriş olmasını bekliyordum, ama şekli vücudumla mükemmel bir şekilde çalışıyor gibi görünüyor.

"Ne kadardır?" Luca direksiyona geçtiğinde soruyorum.

"Ne, tesoro?"

"Daha ne kadar geleceğim. . . onu giy."

O gülüyor. "Zaten bağımlı mı oldun? olacağını biliyordum. Parmağımın içinde olmasına çok alıştın." Avucunu bacaklarımın arasına kaydırıp ve yeni oyuncığa hafifçe bastırarak inlememe neden oldu. "Parmağımı ya da aletimi içinde tutamadığım zamanlarda takıyorsun, Isabella. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Sabah işe gitmeden önce seni uyandıracağım ve yerleştirmene yardım edeceğim. Ve onu kaldırma izni olan tek kişi benim. Sadece tualete gitmen gerektiğinde kendin yapabilirsin."

"Tamam." Kulağına fısıldamak için ona doğru eğildim, "Sen acayip bir adamsın, Luca."

"Evet öyleyim. Seni rahatsız ediyor mu?"

"Azıcık bile değil." Onu öptüm ve elimi kasığına değene kadar göğsünden aşağı kaydırıp. "Kötülüğünü beğendim."

"Isabella, uslu dur."

Gülüyorum. "Daha büyük bedenler var mı?"

"Evet. Neden?"

"Bu sefer parmakların içimdeymiş gibi hissettiriyor," dedim ve kulak memesini yaladım. "Senin aletin bendeymiş gibi hissettirecek bir tane istiyorum."

Avucumun altında sertleştiğini hissettiğimde yüzüme bir sırırtış yayıldı. Sırf ona böyle şeyler söyleyerek onu sertleştirebiliyor olmam beni çok tahrik ediyor.

"Sırf aletinle değiştirmek için onu çıkarmış olman harika bir duygu olurdu." "Muhtemelen bu süreçte gelirdim" diye ekliyorum.

Bir nefes aldı ve boynumun arkasını tuttu. "Devam edersen, bu akşam yemek olmayacak, Isabella."

"Mısın?" Penisini hafifçe sıkıyorum. "Bana daha büyüğünü alır mısın?"

"Evet. Ama sadece ben söylediğimde takabilirsin."

OceanofPDF.com

Bölüm 20

LUCA

Telefonumda bir şeylerle meşgulumuş gibi yaparak kahvemden bir yudum aldım ve etrafı seyrettim. Ajello ile akşam yedide buluşmayı kabul ettim, ancak şehir merkezinde bir restoran önerdiğimde, banliyöde aile tarafından işletilen küçük bir kafe seçerek bu fikri reddetti. Garip bir seçim ama kabul ettim. Daha da ilginç olanı, dışarıda bir masa almakta ısrar etmesi. Bir koruma konvoyu ile gelirse, yoldan geçen herkesin dikkatini çekecektir. Her neyse. Sadece Marco'yu getirdim ama o arabada bekliyor.

Göz ucuyla karşıdan karşıya geçen bir adam görüyorum. Bakışlarımı ona odaklamamı sağlayan şeyin ne olduğundan emin değilim çünkü göze çarpan hiçbir şey yok. Yirmili yaşlarının sonunda veya otuzlu yaşlarının başında görünüyor, siyah saçları var ve ceketsiz siyah bir takım elbise giyiyor. Uzun. atletik. Kadınlar muhtemelen onu yakışıklı bulurdu, ama yine de, aşırı özel bir şey yok. Onunla ilgili sıra dışı tek şey sol elindeki siyah deri eldiven. Kahve dükkanının avlusuna girip bana doğru yöneldiğinde, yürüyüşünde hafif bir topallık olduğunu fark ettim. Çok ince ve ona bu kadar odaklanmasaydım bunu fark edemezdim. Masaya yaklaştı, karşımdaki sandalyeyi aldı ve oturdu.

"Bay. Rossi." Sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Sonunda seninle şahsen tanıştığıma memnun oldum."

"Bay. Ajello, sanırım?" diye sordum ve güvenlik detayını görmeye çalışarak kafeye baktım.

"Ben koruma kullanmıyorum Bay Rossi." Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve gülümsemesinde son derece rahatsız edici bir şey var. Sahte görüldüğünden değil. Sahte gülümsemelere alıştım. Görünüşe göre toplumumuz böyle işliyor. İnsanlar bir an tatlı bir şekilde gülümser, sonra sizi sırtınızdan bıçaklar. Ancak bu, bir gülümsemenin nasıl olması gerektiğini biliyor ve bunun yerine onu taklit ediyor gibi görünüyor. Ama gülümsemesinin arkasında hiçbir şey yok. Duygu yok. Şema yok. Eğitildi. Bir dansçının müziğin adımlarını öğrenmesi gerektiği gibi, bu adam da gerektiğinde sohbet için gülümsemeyi öğrenmiştir. Yalnızca hareket, hayali bir şarkının ritmine uyan kasların hareketidir. Koreografisi yapıldı.

"Öyleyse, bu toplantının asıl amacına geçelim," diyorum.

Garson siparişimizi almaya geliyor. Ajello ona bakmıyor bile, bakışlarını benimkinden ayırmadan eldivenli elini sallamakla yetiniyor.

"Dürüst bir adam. Buna saygı duyarım." Başını sallıyor. "Son zamanlarda inşaat operasyonlarımı genişletiyorum, bu uyuşturucu parasını aklamak için çok rahat bir yol ve size bir iş teklifim var Bay Rossi."

"Dinliyorum."

"Paranızı aklamak için gayrimenkul alıp satıyorsunuz. Her zaman satın alınacak uygun mülkleri aramak yorucu olmalı. Sürekli olarak birinci sınıf lokasyonlara sahip olmak daha kolay olmaz mıydı?"

"Olurdu." "Tedarik etmeyi teklif ediyor musun?"

"Evet."

"Ne kadar net deęerden bahsediyoruz?"

"Yirmi milyon. Aylık."

Teklifini düşünüyorum. "Neden ben? Neden başka biri olmasın?"

"Ailenin reisi sensin. Don. Bizim dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun ama aynı zamanda bir iş adamısın. Bogdan senden hoşlanmıyor ki bu benim kitabımda bir iltifat. Ayrıca sıkı bir pazarlık yaptığınızı söylüyor."

Yani Rumenlerle de ilişkileri var. Bunu bildiğim iyi oldu.

"İlgilenirim." Başım la onayladım.

"Mükemmel. Sana detayları göndereceğim." Ayağa kalkarken ellerini masanın üzerine koyuyor ve eldivenli elinin son iki parmağının sanki tamamen açamıyormuş gibi biraz doğal olmayan bir pozisyonda olduğunu fark ediyorum. "Umarım verimli bir işbirliğimiz olur, Bay Rossi."

Diğer tüm kapoları neden öldürdüğünü merak ederek ayrılırken ona baktım. Tek amacı New York Ailesi'ni ele geçirmek olsaydı, bir önceki don'u öldürmesi yeterli olurdu.

Kahve için parayı masaya bırakarak ayağa kalktım ama acı şakaklarıma saplanırken hemen sandalyenin yan tarafını tuttum. Bir veya iki saniye sürer ve sonra gider. Kahrolası baş ağrıları kötüleşiyor. Lanet ziyafeti bitirir bitirmez kontrole gideceğim.

Şimdi eve ve karıma dönmek için sabırsızlanıyorum. Merak ediyorum, onun için her zaman bu kadar deli miydim, yoksa bu biz evlendikten sonra ve kazadan önce oluşan bir şey mi? Sağlıksız görünüyor, onu bir an bile düşünmeden edemiyorum. Çalışırken bile sürekli aklımda Isabella var. Onun gözleri. Onun saçları. Her gece bana sarılmayı sevdiği gibi. Ama hepsinden önemlisi, onun güçlü fikirli kişiliği. Onun cesareti. Her gün beni şaşırtmaya devam ediyor, bu oyunu oynamaya devam eden bir kızın bu sürçmesi, tüm Aileyi kandırıyor. Başından beri neyin tehlikede olduğunu biliyordu. yapmadım Damian bunu bana sadece birkaç gün önce açıkladı. Biri Isabella'nın durumumu saklayarak benim yerime baktığını öğrenirse, Aile onu bir hain - Ailenin çıkarlarına karşı hareket eden biri - ilan edecek. Böyle bir eylemin cezası genellikle ölümdür.

Bunu daha önce bilseydim, onun bu boka bulaşmasına asla izin vermezdim. Artık geri dönüş yok. Ölmekten korkmuyorum. Ama bir noktada gerçek ortaya çıkarsa ve birileri Isabella'yı incitmeyi zerre kadar düşünürse, ellerindeki her şeyle üzerimize gelseler iyi olur. Çünkü karımın saçına zarar vermeye çalışan herkesi yok edeceğim.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

LUCA

Gömleğimin düğmelerini açarken, Lorenzo yarın beni görmekte ısrar ediyor, dedim. "Neden ısrar ettiğini bilmiyorum. Cumartesi günü ziyafette iş konuşabiliriz."

"Kendini önemli hissettirmek istiyor. Düşük benlik saygısı kompleksi," diyor Isabella yataktan. "Özellikle şimdi, Ailenin reisi olarak seninleyken."

"Gelmek ister misin? Bize Mirage'da bir masa ayırttı."

Tabii ki var, diye homurdandı. Yataktan kalkarken arkamda duruyor ve kollarını belime doluyor. "Faturayı senin ödeyeceğini biliyor. Gelsem olur mu Sonuçta bu bir iş görüşmesi."

"Öyle olması umurumda değil." Sık sık uğramaya başladığım özel dükkândan bu sabah aldığım kutuyu alıp şifonyerin üzerine koyuyorum. "Sana bir şey aldım."

"Ne?" Etrafıma bakıyor ve deri kutuyu görünce gözlerinin büyüdüğünü görüyorum. "Bu mu . . .?"

"Evet." Kolundan tutup önümde durması için onu kendime çekiyorum. "Denemek ister misin?"

"Daha mı büyük?" diye soruyor ve kutuya uzanıyor ama elini ellerimin arasına alıyorum.

"Daha büyük. Gözlerini kapat."

Hemen gözlerini kapıyor, ben de gülümsüyorum. Onun kadar genç birinin tüm alışılmadık yöntemlerime karşı bu kadar hevesli ve duyarlı olmasını kim beklerdi? Avuçlarımı cömert kalçalarından aşağı kaydırarak külotunu aşağı kaydırıyorum ve parmaklarımı amına saplanan nesnenin etrafına sarıyorum. İki gün önce, istediğim elbiseyi giymediği için onu cezalandırmaya karar verdim ve am tıkaçlarını çıkardım. Sızlandı ve küçük ellerini her zaman amının üzerine bastırarak geri koymam için bana yalvardı. Onun yerine sikimi onun içine gömdüm. Benim küçük bağımlım. Isabella aletimin ya da ona beni hatırlatan başka bir şeyin olmaması düşüncesine katlanamıyor. Tepkileri beni o kadar sertleştiriyor ki patlayacakmışım gibi geliyor.

Beklendiği gibi, oyuncacı çıkardığım anda şikayet etmeye başladı, ben de geçici olarak parmağımı içine soktum. "Gözlerini kapalı tut," diyorum ve kutuyu açıyorum.

Yeni kedi fişini kutudan alıyorum. Zaten yıkadım ve kalın ucuna iyi miktarda kayganlaştırıcı sürdüm çünkü alışık olduğundan çok daha büyük.

"Bacaklarını biraz aç. Evet, aynen böyle." Yeni kedi fişinin ucunu girişine yerleştirdim, parmağımı çıkardım ve şık siyah oyuncacı amının içine kaydırmaya başladım.

"Her şey yolunda?" Nefesi kesildiğinde soruyorum. "Eğer çok fazlaysa, duracağım."

"Durma." Nefes alıp bileğimi sıkıyor. "Hepsini istiyorum. Şimdi, Luca."

Tamamen içeri kaydardım, sonra ince ucunu klitorisine bastırarak şekilde ayarladım. "İyi?"

"Ya kayarsa?" o soruyor.

"Yapmayacak tesoro." Avucumu amının üzerine bastırıyorum. "Yürümeyi deneyelim, hmm?"

Öne çıktı ve ben de elimi ondan çekmeden onu takip ettim. "Görmek? Dışarı kaymayacak. Sadece daha büyük bir boyuta alışmanız gerekiyor. Birkaç adım daha deneyelim."

Yatağa doğru yürümeye başladığında amını bıraktım. "Nasıl hissettiriyor?"

Yüzünü bana döndü ve kendini yatağa bıraktı. Hareketleri yavaş, gözleri bu duygunun tadını çıkarıyormuş gibi kapalı. Oturup inlediğinde, kendimi onu anlamsızca kapmaktan ve becermekten zar zor alıkoyabiliyorum.

"Nasıl hissettiriyor?" Alt dudağını ısırarak sorumu tekrarladı ve gözlerini açtı. "Senin aletin içimdeymiş gibi hissediyorum, Luca."

"Bunu kullanmak için gerçekten ıslanmış olman gerekiyor, Isabella. Değilseniz, kayganlaştırıcı kullanın. Kendine zarar verersen, onu çöpe atarım. Beni anlıyor musun?"

"Evet."

Çenesini tutuyorum, başını yukarı kaldırıyorum ve baş parmağımla alt dudağını takip ediyorum. "Şimdi kaldıralım."

"Hayır."

"Evet Isabella. Ben etraftayken sikimi al," dedim ve pantolonumun düğmelerini açmaya başladım. "Yatakta lütfen."

Kendimi onun üzerine indirdim ve kedi fişini çıkarmak için uzandım. Oyuncak gitmişken, sikimi onun sıcaklığına kaydırdım. Kendimi ona gömerken Isabella nefes nefese kalıyor ve inliyor.

Ona sert bir şekilde vurmak yerine, yavaşça dışarı kaydım, sonra tekrar içeri girdim, tüm bu süre boyunca yüzünü izledim, dudaklarından çıkan zevk seslerinin tadını çıkardım. Kötü yollarımla yozlaştırdığım genç küçük karım. Daha önce onun için ne hissettiğimi bilmiyorum ama şimdi adımları mırıldandığını duyunca ne hissettiğimi biliyorum. Onu tekrar içine soktum ve altımda titremeye başladı, ama orgazm yaşamasına izin vererek içeri ve dışarı kaymaya devam ettim ve ancak o bittikten sonra gelmeme izin verdim. Vücudu altımda gevşediğinde, başımı eğip kulağının yanına fısıldadım, "Sana o kadar aşığım ki Isabella." Sonra dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

ISABELLA

Onu uyurken izliyorum, kalın kaşları, en günahkâr şeyleri yapan ağzı, yüzüne dökülen saçları. *Benim Luca'm*. Ona doğru eğilip yüzümü boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim.

Dün gece beni sevdiğini söyledi. Bu kelimelerin dudaklarından döküleceğini ummaya asla cesaret edemedim. Her zaman imkansız bir hayaldi. Ve şimdi o kadar çaresiz kaldığım kelimeleri nihayet duyduğuma göre, çok sevinmek yerine, boktan bir şekilde korkuyorum. Ya hafızası geri gelirse? Luca eski haline dönerse buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Yarattığım maskaralığa onu inandırdığımı öğrenirse her şey kazadan öncekinden daha kötü olurdu.

Orta bölümüme bir kol dolandı ve birden sırtımı Luca'nın göğsüne yaslamış bir şekilde duvara döndüm.

"Sana ne söyledim? Nasıl uyuyorsun?" diye sordu, sözleri kulağıma fısıldadı.

"Parmağın içimdeyken," dedim, parmağı klitorisimde dolanıp içeri girip nefesimi kesmeme neden olurken.

"Eğer seni bir daha başka bir şekilde yanımda yatarken yakalarsam, bunun sonuçları olur, Isabella."

"Ne tür sonuçlar?"

"Seni yatakta tutacağım" -parmağı tekrar dışarı kayıyor- "tüm gün boyunca," -klitorisimi çimdikliyor- "gelmene izin vermeden sana böyle işkence edeceğim."

Parmağı çekirdeğimden kayboldu ve ben bağırarak elini tuttum ve amımın üzerine bastırdım. "Lütfen Luca."

"Lütfen ne? Neye ihtiyacın var?"

"Senin sakin. İçimde." Bacaklarımı birbirine bastırdım, en azından içimdeki özlemin bir kısmını atmaya çalıştım.

Beni döndürdü, büyük elleri belimi tuttu ve beni aletin üzerine yerleştirdi, ucu girişimle dalga geçiyordu. Üzerine çökmeye çalışıyorum ama beni sımsıkı tutuyor ve tatmin olmamı engelliyor.

"Anlaştık mı, Isabella? Uyku düzeni hakkında?"

"Evet." Kollarını kavrayarak başımı salladım. "Lütfen. Artık dayanamıyorum."

"Bu daha mı iyi?" diye soruyor beni aletine indirirken.

Derin nefes aldım, beni tamamen doldurmasına hayret ettim. Kalçamı döndürmeye başladım, onu daha da fazla içime almaya çalışıyorum. Luca'nın eli vücutlarımızın birleştiği yerde durdu ve aşağıdan içime pompalarken klitorisime masaj yaptı. Elleri kıkımın altına girdiğinde çoktan yaklaştım ve beni kaldırıp tekrar sikişinin üzerine indirdi. Orgazmın yaklaştığını hissettiğimde ağzımdan bir çığlık kaçtı. gözlerimi kapatıyorum Vücudumu tekrar kaldırdı ve bir sonraki anda boyu amımı istila ettiğinde sırtımı büktüm. Yukarı. Aşağı. Yukarı. Aşağı. Çekirdeğimdeki baskı fırladı ve bir çığlık daha atarak geldim.

Göğsüne çarptığımda, aleti hala sert ve nefesi güçleşiyor. Başımı kaldırıp ona kaşlarımı kaldırdım. "Neden bitirmedin?"

Sıkıttığı dişlerinin arasından, Sikimin senin içinde hissetmesini çok seviyorum, dedi.

Luca. . " Uzanıp, gülmemeye çalışarak elimi yanağına koydum. "Gerginlik yüzünden kendine kalp krizi geçireceksin bebeğim."

"Hayır!" havlıyor. "Ve sakın kıpırdamaya cesaret etme. Bir ipe tutunuyorum."

"Peki daha ne kadar böyle kalmamızı planlıyorsun?"

"Kendimi kontrol edebildiğim sürece. Kıpırdama, Isabella."

O çılgın. Bunu kendine yapmasına izin vermeyeceğim.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diyorum.

"Ne?"

"Dün kuaföre gittiğimde amcık tıkaçımı çıkardım."

Gözleri büyüdü ve elleri kış yanaklarımı sıktı. "Ne yaptın?" diye homurdandı. "Ne kadar süreliğine?"

"İki saat."

Nefesi hızlandı ve burun delikleri genişleyerek bana baktı. "Aletimin nasıl hissettiğini sana hatırlatacak hiçbir şey olmadan evden mi çıktın?"

"Evet."

Aslında yapmadım. planladım. Onsuz bu kadar uzun süre idare edip edemeyeceğimi görmek istedim, ancak ihtiyaç çok fazla artmadan önce arabaya bindim ve yatak odasına koştum. Daha önce biri bana seks oyuncakları kullanacağımı söyleseydi, özellikle bu kadar aşırı bir şekilde, onların deli olduğunu düşünürdüm.

Boynundaki damar atmaya başlar. Kolunu belime dolayarak sırtımın üstüne gelene kadar bizi döndürdü, sonra eliyle bileklerimi kavrayarak başımın üzerinde sabitledi.

"Sen," - bana çarpıyor - "asla," - başka bir hamle - "lanet olasıca asla..." . "

Benim kedi tekrar onun horoz etrafında spazm başlar gibi ben inilti. Çok erken olmalıydı ama Luca'nın kendini böyle kaybettiğini görmek beni fazlasıyla tahrik ediyor.

"... onsu evi terk et." Başka bir itme. "Anlıyor musun Isabella?"

"Evet Luca."

Sözcükler dudaklarımdan çıktığında orgazm olurken inledi ve ben paramparça oldum.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

LUCA

"Buradan sağa dönün," diyor Isabella kavşağa vardığımızda. "Orada, büyük çiçekçinin hemen yanında."

Yönlerini takip edip cam cepheli binanın önüne park ediyorum. Dışarıdan bile, restoranın üst düzey bir yer olduğu görülüyor. Otoparka park edilen her arabanın fiyatı yüz binden fazla. Cam aynalı olduğu için içini göremiyorum ama siyah ahşap kaplamaları ve süslü demir avizeleri olan yüksek tavanları olduğunu biliyorum. Merkezde, en iyi masaların kurulduğu açık tavanlı büyük yuvarlak bir alan var. Tüm bunları, yeri ziyaret ettiğimi hiç hatırlamadan biliyorum. Burada bulunmuştum. Önceki.

Before kavramını kabul etmem biraz zaman *aldı* . Kazadan sonraki ilk birkaç gün, hafızamın geri geleceğinden emindim. Her uyandığımda, kaybımın geçici olduğundan emin olarak anıların beni etkilemesini bekledim. Isabella ve Damian beni hayatımın ayrıntılarıyla doldurmaya başladığında, bazılarının beynimi tetikleyeceğini ve bir anılar çıktığını başlatacağını varsaydım. Olmadı. Eve gelen de olmadı. Kızımın yüzleşmek, anılarımı canlandırmak için son şansımı. Ancak kıvılcım çıkmadı. Herhangi bir tetikleyici yok. Kollarıma koşan uzun siyah saçlı kızı gördüm ve onu tanıdığımı dair en ufak bir belirti bile hissetmedim. Rosa'yı kucağıma aldığı an, durumu olduğu gibi kabul etmeye karar verdim. Hafızamın ve eski hayatımın bir gün geri gelme olasılığı üzerinde durmayı bıraktım . Bir bakıma kayıplarımı azaltmaya ve şimdiye odaklanmaya karar verdim. Önceki sadece bir *zaman* belirteci oldu.

"Bir noktada seni buraya getirdim mi?" diye sordum Isabella'nın arabadan inmesine yardım ederken. Dantelle süslenmiş, vücudunun üst kısmından geçen ve belden genişleyen lacivert ipek bir elbise giyiyor. Onun için seçtim. Eteği dökümlü elbiseler seçmeye devam ediyorum çünkü başka bir adamın onun kıcına bakma fikri beni çıldırtıyor. Güzel poposuna bakmak sadece benim.

"Hayır." Omuz silkiyor. Buraya bir kez Angelo ile gelmişim.

"Angelo Scardoni?"

"Evet. Bir nevi nişanlıydık."

Elini tuttum ve yüzünü bana çevirmesini sağladım. "Ne?"

"Bu sadece babamın ben on sekiz yaşımdayken yaptığı bir anlaşmaydı. Zaten bildiğin gibi hiçbir şey çıkmadı," diyor ve gülümsüyor. "Ama şunu söylemeliyim ki, kışkırtıldığında seksi oluyorsun."

"Peki neden seni yemeğe çıkardı?"

"Çünkü sana olan aşkımdan kurtulmamı umarak biriyle çıkmak istedim, Luca." Boştaki elini kaldırdı ve çenemi parmaklarının arasına aldı. "Sana bir ipucu. Olmadı. Hiçbir şey ve hiç kimse beni senden başkasına biraz olsun ilgilendirmeyi başaramadı."

Benden on yaş küçük, dedim dişlerimin arasından.

"Ama o sen değilsin. Hep seni istedim." Çenemi sıkıyor. "Sen. Başka hiç kimse."

Ona baktım, sonra onu belinden tuttum ve göğsümle aynı hizaya getirdim. Sonra ağzımı onunkine çarpıyorum.

ISABELLA

Lokantaya adımımızı atar atmaz mahvolduğumuzu biliyorum ve gözlerim Lorenzo'nun oturduğu ortadaki masayı buluyor. O yalnız değil. Yanında otuzlu yaşlarının ortasında, kum sarısı saçlı ve gözlüklü bir adam oturuyor. Geldiğimizi görünce yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalktı. David Barbini. Lorenzo'nun yeğeni. Ve Luca'nın okuldan bir arkadaşı.

Bizi bu boktan fırtınadan kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışırken beynim aşırı hızda çalışırken kalbim çılgın bir tempoda patlıyor. Damian ve ben Luca'ya çocukluk arkadaşları hakkında hiç bilgi vermedik çünkü hiçbirinin Cosa Nostra ile bir ilgisi yoktu. Hiçbiri, iki yıl önce İtalya'ya taşınan ve orada kalması gereken Davide Barbini dışında, kahretsin!

Luca'yı uyarmak için zaman yok çünkü neredeyse masalarına geldik. Ona bir şey söylemeye çalışsam fark ederlerdi. Ve öylece dönüp gidemeyiz. Kahretsin! Düşünmek!

Bizi ölümümüzden on beş adımlık bir mesafe ayırıyor ve benim hiçbir şeyim yok. Luca'nın bütün bir yemeği kaymadan çıkarmasına imkan yok. On adım. Lise şakaları ve o zamandan diğer arkadaşlardan bahsedecek. Biz mahkumuz.

Altı adım. Tiz kahkaha sesi sağ tarafımdan bana ulaşıyor. Başım yana kaydı, gözlerim köşedeki masada oturan ve arkadaşlarından birinin söylediği bir şeye gülen sarışın bir kadın buldu. Simona. Luca'nın eski sevgilisini görmenin beni bu kadar mutlu edeceği hiç aklıma gelmezdi. O kaltağı şu an öpebilirdim. İki adım. Lorenzo sandalyesinden kalkıyor. Ya şimdi ya da asla.

Elimi Luca'nın elinden çektim, aniden ona döndüm ve yüzüne doğru bağırmaya başladım. "Nasıl yapabildin!"

LUCA

Şaşkınlıkla Isabella'ya bakıyorum. Ne oluyor?

"Bilerek yaptın, değil mi?" devam ediyor. "Burada olacağını bildiğin halde sana eşlik etmemi istedi!"

Lorenzo ve yanındaki sarışın adam da dahil olmak üzere restorandaki herkes ölümcül bir sessizliğe büründü. Adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Isabella, sakın ol, dedim, elini uzatarak. Onu en az altmış kişinin izlediği bir sahne yapacak kadar neyin sinirlendirdiğini bilmiyorum.

"Sakin ol?" diye bağırıyor, parmağıyla sol tarafını işaret ederek. "Beni eski sevgilinle aldattığını biliyorum, ama onun olacağını bildiğin aynı restorana gelmemiz için ısrar etmek mi?"

"Ne?" İşaret ettiği masaya baktığımda Simona'nın herkes kadar şok olmuş bir şekilde orada oturduğunu görüyorum.

Isabella ellerini havada sallayarak, "Hizmetçiyle olan olayın peşini bırakıyorum," diye bağırmaya devam ediyor. "Ama bu . . . Bu çok fazla! Burada bir saniye daha kalmayacağım."

Hizmetçiyle ilgili bir olay mı? O neden bahsediyor? Bunun tamamen saçmalık olduğunu ikimiz de biliyoruz. Burada bir şeyler oluyor. Isabella hakkında bildiğim kadarıyla - ve sanırım onu şimdiye kadar çok iyi tanıyorum - seyircilerin önünde asla kendini aptal durumuna düşürmez. Nedensiz değil.

Isabella, dedim ve kolumu ona dolamaya çalıştım ama bir adım uzaklaştı.

"Siktir git Luca," diye alayla bana bakıp çıkışa doğru fırladı.

Gidişini izledim, sonra Lorenzo ve sarışın adama döndüm. Onlar da Isabella'nın biraz önce geçtiği kapıya bakıyorlar.

"Bir sorunun var gibi görünüyor, Luca." Sarışın adam güldü ve beynime bir acı saplanırken doğrudan bana baktı. Benim kim olduğumu bildiği gerçeğini umursamıyorum. Bunun yerine onlara arkamı dönüp çıkışa yöneldim.

"Yarın konuşuruz Lorenzo," diye seslendim omzumun üzerinden ve teşhirci karımın peşinden koşarak restorandan ayrıldım.

Isabella'yı arabamızın yanında dururken, gözleri kapalı kapıya yaslanmış halde buldum. Ona doğru yürürken bir sancı daha vurdu içime. Ona ulaştığımda, ellerimi iki yanına koyup onu arabaya yaslardım.

"Orada kendini aptal yerine koydun, tesoro." Yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğildim.

"Biliyorum," diyor gözlerini kapalı tutarak. "Ve Simona'nın tanık olmasıyla, eminim tüm Cosa Nostra ne olduğunu bir saat içinde öğrenecek."

"Lorenzo'yla birlikte olan adam yüzündendi, değil mi?"

"Davide Barbini." Başını sallıyor. "Siz ikiniz okula birlikte gittiniz. Eğer kalsaydık, bu bir felaket olurdu. Bir çıkışa ihtiyacımız vardı."

"Yani, benim yüzümden kendini aptal yerine mi koydun?" Elimi kaldırıp ensesine yerleştiriyorum.

Isabella'nın gözleri açıldı ve bakışlarını benden tutarak bana baktı. "Senin için yapmayacağım çok şey yok Luca. Bunu zaten biliyor olmalısın."

Meydan okuyan gözlerini ve inatçı çenesini varlığıma kazıyarak birkaç dakika onu izledim, sonra ruhumu paramparça eden bir öpücükle dudaklarımı dudaklarına çarptım.

Bölüm 23

LUCA

Ziyafet sabahı gömleğimi iliklerken birdenbire oluyor.

Isabella banyoda, duş alıyor. Hala uyurken aletimi içine sokarak onu erken uyandırdım. Bu gece için hazırlık yapmak üzere gelen herkesle, o bütün gün meşgul olacak ve gece geç saatlere kadar bize zaman olmayacak. Bütün gün aletim onun içinde olmadan gitmesine izin vermemin hiçbir yolu yok.

Başka bir keskin sancıyla başlar ama bu sefer acı hemen dağılmaz. Bunun yerine şakaklarıma o kadar güçlü dalgalar halinde vuruyor ki yatağa oturmak zorunda kalıyorum. Gözlerimi sımsıkı kapatıp geçmesini bekledim ama ağrı, başım patlayacakmış gibi hissedene kadar artmaya devam etti. Sonra, başladığı gibi aniden ağrı gider. Rahatlamalıyım ama beynimde köpüren kaosu çözmeye çalışırken yataktaki yerimden kıpırdamıyorum.

Kendime hafızamı geri kazanma olasılığını düşünme izni verdiğimde, her zaman bunun kademeli bir süreç olacağını varsaydım - her seferinde bir kişiyi veya belirli olayları rastgele hatırlayacağım. Bana bir balyoz gibi vurmasını hiç beklemiyordum ama böyle hissettiriyor. Bir an tek bildiğim hayatımın son iki ayı ve ardından geçen otuz beş yıl birden bire canlanıyor.

Banyo kapısı açılıyor ve Isabella elbisesini düzeltirken telefonunu kulağına götürerek dışarı fırlıyor. "Bırakın onları, hemen geliyorum," dedi telefona ve sonra bana baktı. "Dekorasyon şirketi erken geldi, gitmem gerek."

"Tamam." Ona bakarak başımı salladım.

"Ofise gidiyor musun?"

"Evet."

"Kendi partine geç kalma." Telefonu bana doğrultuyor. "Erken bitirirsem, öğlen saatlerinde ofisine uğrayabilirim."

Kalkıp odanın karşısına geçiyorum. Karşısında durduğumda yüzünü avuçlarımla arasına alıyorum ve öylece ona bakıyorum.

"Luca mı? Bir sorun mu var?"

Hayır, dedim kilitli bakışlarımızı kırmadan. "Neden?"

"Gözlerinde çok garip bir bakış var."

Elindeki telefon tekrar çalıyor. Isabella içini çekti, sonra dudaklarını benimkilere bastırmak için başını kaldırdı. Gerçekten gitmeliyim, dedi ağzımın içine.

Odadan aceleyle çıkarken onu gözlerimle takip ettim - haksız yere benimle ve işimle ilgilenemeyecek kadar genç olmakla suçladığım olağanüstü zeki karım. İki ay. İki kahrolası ay boyunca, etrafımdaki tüm insanların kim olduğuna dair hiçbir fikrim yokken, o bana

rehberlik etti. Tüm kahrolası Aileyi, kocasında bir sorun olmadığına inandırmayı başardı. Veya öyle görünüyor ki, bir kişi hariç herkes.

Ceketimi sandalyeden alıyorum, arabanın anahtarlarını ve cüzdanımı alıp kapıya yöneliyorum. Bu geceki ziyafet kesinlikle hayal ettiğimden çok daha ilginç olacak çünkü hayatımla birlikte beni öldürmeye çalışan adamın yüzünü de hatırlıyorum ve muhtemelen burada olacak.

Evet, çok heyecanlı bir akşam olacak.

* * *

Ofis kapısı çalınır ve Isabella'nın kafası içeri bakar. "Lafını bölüyor muyum?"

Telefona, "Seni sonra arayacağım, Franco," dedim ve içeri gelmesini işaret ettim.

Masama doğru yürüyor, güneş gözlüklerini çıkarıyor ve onları ve çantasını ahşap yüzeyin üzerine koyuyor. Onu inceliyorum, gri elbisesinin nasıl göğüs dekoltesine kadar indiği ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmadığına odaklanıyorum.

"O kıyafeti bugün için onayladığımı hatırlamıyorum."

"Çünkü yapmadın." Önümde duruyor, eğiliyor ve pantolonumun düğmelerini açmaya başlıyor. "Yani, telafi etmeye geldim."

Benim horoz anında sertleşir. "Tamam. Bu sefer izin vereceğim. Ama bir daha yapmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet Luca."

Penisim daha da şişiyor. İtaatkar olduğunda beni bu kadar tahrik etmesi inanılmaz çünkü vücudunda tek bir itaatkar kemik olmadığını biliyorum. Isabella hiçbir şekilde bir erkeğin onu kontrol etmesine izin verecek bir kadın değil ama yine de benim emirlerime uyuyor. Daha da büyük bir tahrik, onun bundan hoşlandığını bilmektir.

"Devam edebilirsiniz." Sandalyemde geriye yaslanıyorum.

Isabella bacaklarımın arasına diz çöktü, aletimi çıkardı ve dudaklarını ucuna getirdi. Yalıyor, sonra ağzına alıyor ve emmeye başlıyor. Hemen ağzına gelmemek için sandalyenin kenarlarını kavradım.

"Amcık tıkaçlarını takıyor musun, Isabella?"

Aletimi yavaşça yalıyor, sonra yukarı bakıyor ve gülümsüyor. "Hayır."

"Neden?"

"Buraya içimde daha iyi bir şey bulma niyetiyle geldim." Elini boynumdan aşağı kaydırıyor ve hafifçe sıktı. "Külotumu da evde unutmuşum."

Homurdandım, sonra eğilip belinden tuttum ve onu kucağıma, taş gibi sert aletimin üzerine kaldırdım. Ben ona doğru kayarken inliyor, kalçalarını kıvırıyor ve her şeyimi alıyor.

Kıçına pençe attım, inleyip omuzlarımdan tutarken onu kaldırdım ve yavaşça aşağı kaydurdum. Sikim onun içindeyken, kucağımda Isabella'nın verdiği his paha biçilemez. Ne yazık ki, konum manevra için fazla alana izin vermiyor. Sağ elimi masamın üzerinden geçirerek klasörleri ve diğer şeyleri yukarıdan ittim.

Luca! Isabella yere saçılmış kağıtlara bakarak ciyaklıyor.

Uyluklarının altından tutarak sandalyeden kalktım ve tatlı kıçını masama koydum. Dizüstü bilgisayar tam arkasında açık duruyor. Arkasına yaslanırsa kendine zarar verebilir, ben de o şeyi alıp yere fırlatırım.

"Aklını mı kaçırdın?" Bana bakıyor.

"Aksine, tesoro." Kalça yanaklarını avuçlarımin arasına alıp onu masanın kenarına doğru çekiyorum. "Bacaklarını arkamda kilitle ve bekle."

İtaat ettiği anda, kendimi yeniden içine ittim. O muhteşem gözleriyle beni izlerken duvarlarının aletime tutunması çok iyi hissettiriyor. Hangisini daha çok sevdiğimden emin değilim - Isabella'nın nefes kesen günahkar vücudu, acımasız ve çelik gibi ruhu veya parlak zekası. Genç karımın söz konusu olduğu her şeye deli oluyorum.

Onu yumruklamaya başladığımda dudaklarından bir miyavlama çıktı ve onu yerle bir ederken her sesi içime çektim. Duvarlarının aletimin etrafında titrediğini hissettiğimde, kendimi tutmayı bıraktım ve onu cum ile doldurarak bıraktım.

Masa telefonum çalıyor. Bir şekilde dizüstü bilgisayarın ve klasörlerin başına gelen aynı kaderden kurtuldu. Tekrar sandalyeye otururken Isabella'yı tutmaya devam ettim ve sonra telefona uzandım.

"Donato, meşgulüm," telefona cevap verdim.

Isabella ayağa kalkmaya çalışarak hareket etmeye başladı, ama onu vücuduma yakın tutmak için kolumu ona doladım. Sikimin onun içindeki hissini seviyorum.

Donato, "En yeni silah sevkiyatıyla ilgili bir sorun var," diyor. "İki kasa el bombası eksiklerimiz var."

Boynumun yanında bir yalama var. Sonra çenemde bir ısırık.

"Altı kasanın maliyetine eşit tutarı düş ve parayı Bogdan'a gönder."

Ellerim saçımda. Dudağımın kenarından bir öpücük.

"Altı?" Donato yutkundu. "Ya bir sorun çıkarırsa?"

Başımı çeviriyorum ve bakışlarımız buluşuyor. Alaycı bir şekilde gülümsüyor ve dudaklarını benimkilere bastırıyor.

"Ona onunla yaptığımız son tartışmayı hatırlat," dedim Isabella'nın dudaklarına, telefonu masama atıp elimi boğazına doladım.

"Bu gece ne giyiyorsun?" diye sordum, çenesini tutmak için elimi yukarı kaydırarak.

"Kısıtlama yok?" Kaşlarını kaldırdı.

"Kısıtlama yok." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Ama sadece bu gece için."

Gülümsedi, kollarını boynuma doladı ve saç tokamı çıkardı. "Haklısın, biliyor musun? *Saçlarına takıntılıyım,*" dedi ve parmaklarını saç tellerinin arasından geçirdi. "Seninle ilgili ilk anım böyle. Yine de o zaman ıslaktı.

"Biliyorum İsa."

Isabella'nın parmakları hareketsiz kalır. Kahretsin. Bunu asla kaçırmak istemedim. Bu gece ona her şeyi hatırladığımı söylemeyi planladım.

Damian bana seni kurtardığımı, altı yaşındayken seni havuzdan çıkardığımı söyledi, diye ekledim.

"Yaptın." O gülümser. "Geri dönmeliyim. Hâlâ yapılması gereken bazı son dakika kontrolleri var ve üzerimi değiştirmem gerekiyor."

"Fazla açıklayıcı bir şey olmadığından emin ol, yoksa fikrimi değiştirebilirim."

Dudakları daha da genişliyor. "Ya öyleyse?"

Kulağına fısıldamak için başını yana eğdim, "Sonuçları olacak, Isabella. Bunu biliyorsun."

"Evet."

"İyi." Öne eğilip masa telefonumun interkom düğmesine basıyorum. "Magda, bana bugünün listelerini getir."

"Hemen, Bay Rossi."

Isabella kucağımdan inmeye niyetlenerek kıpırdandı ama ben kolumu ona dolayıp onu olduğu yerde tuttum.

"Luca mı? Sekreteriniz her an burada olabilir."

"Biliyorum." Omzunu öptüm, poposunu yanaklarından tuttum ve onu bir kez daha sert sikimin üzerine yerleştirdim. "Ve olduğun yerde kalıyorsun. Anlaşıldı mı, Isabella?"

Birkaç dakika sessiz kaldı, sonra dudakları kulağımın hemen yanında olacak şekilde başını çevirdi. "Evet, Bay Rossi," diye fısıldıyor ve aletim daha da sertleşiyor.

"Bir fikrin var mı?" - pelvisini ileri, sonra geri hareket ettirmeye başlıyor, yavaşça - "beni ne kadar tahrik ediyor" - kalçalarını hafifçe döndürmesi - "bana emir verdiğinde?"

Sakin kalmaya çalışarak dişlerimi sıktım ama yine de dudaklarımdan bir hırıltı çıkmayı başardı. "Söyle bana."

"Beni o kadar ıslatıyor ki, devam edersen iki külot giymeyi ciddi ciddi düşünüyorum." Kulak mememi ısırtıyor. "Beni daha çok ıslatan ne biliyor musun?"

İsa. söyleme

"İtaat ettiğimde, Luca."

İsmim dudaklarından çıktığı anda içinde patladım. "Kahretsin."

Kapı çalınır ve Magda elinde bir deste kağıtla içeri girer ama sonra yarı yolda durur. Bakışları yerdeki devrilmiş dizüstü bilgisayarda geziniyor, kağıtlar etrafa saçılıyor ve sonunda kucağımda oturan Isabella'da duruyor. Masa biraz koruma sağlıyor ama Isabella'nın göğüslerinin hemen altına kadar çekilmiş elbisesini gözden kaçırmış olamaz.

"İi-kötü bir zaman mı?" kekeliyor.

Isabella kucağımda doğrulup omzunun üzerinden bir bakış attı. "Hiç de değil, Magda. Lütfen kağıtları kanepede bırakın."

Sekreterim kağıtları bırakmak için acele ediyor, ardından rekor bir sürede ofisten çıkıp kapıyı güm diye kapatıyor.

İki dakikaya ihtiyacım var, dedim dişlerimin arasından. Onu beklemeden geldiğime inanamıyorum. Sanki bir gençmişim gibi.

"Zaman yok. Eve geri dönmek zorundayım."

kıçını sıkarım "Bu ofisten benden daha düşük orgazm puanıyla ayrılamazsın."

Onu kıçının altından tutarak ayağa kalktım ve onu banyoya taşıdım, orada üzerimizi temizledikten sonra geri taşıdım. Onu masaya oturttum, sandalyeme oturdum ve ellerimi dizlerinin arkasına koydum. "Yatmak."

"Ya biri gelirse?"

"Geri dönecekler ve gidecekler." Bakışlarımla ona sabitledim. "Aşağı. Bacaklarını aç."

"Öyle diyorsanız, Bay Rossi." Gülümseyip sırtını masaya dayadı.

ISABELLA

Boynumun arkasındaki son düğmeyi de ilikleyip aynada kendime bakıyorum. Elbisenin bej malzemesi, yüksek yakadan dizlerimin biraz altına kadar vücudumu sararak kıvrımlarımı vurguluyor. Dönüp kalçalarımın odaklanarak önce yandan sonra arkadan kendime baktım. Elbisenin altına giydiğim şekillendirici giysi harikalar yaratıyor. Popom en az iki beden daha küçük görünüyor. Belki üç bile.

Bu gece için ilk giyindiğimde, Luca'nın daha önce verdiğim kiloları geri almam için beni ikna etmesine izin verdiğim için pişman oldum. Kendimi kaptırdım ve sadece on pound koymak yerine on beş pound daha aldım. O kadar zor değildi, sadece her zamanki gibi titizlikle kalori saymayı bıraktım. Keşke yapmasaydım. İşin en komik yanı, hala aynı beden gömlekleri giyiyor olmam. Tüm bu ekstra ağırlık ve göğüslerim sadece biraz daha dolgun hale geldi. Diğer her şey vücudumun alt kısmında sona erdi - bazıları kalçalarımın, ama çoğunlukla kalçalarımın ve kıçımın. Tıpkı olmasından korktuğum gibi.

Kendimi aynada bu elbiseyi giyerken gördüğüm ana kadar vücudum hakkında güvensiz değildim. Gözlerim arkama odaklandı ve bana popo implant ameliyatı çok yanlış giden bir hastayı düşündürdü. Başlangıçta, daha az sıkı bir şey giyeceğimi düşünerek neredeyse elbiseyi çıkardım. Ama sonra bir hevesle aldığım vücudu şekillendiren çılgın iç çamaşırını hatırladım. Gerçekten dar ve oldukça rahatsız, ama umurumda değil. Belki de en azından kalçalarımın birkaç santim incelmeyi başarana kadar her gün giymeye başlamalıyım.

Bu genetik. Annemin benzer armut biçimli bir yapısı var - vücudunun üst kısmı dar ve belirgin bir poposu var. Büyükanne aynıydı. Ama sonunda en iyi donanımlı olan ben olmuş gibiydim. . . arka uç. Tanrıya şükür Luca genellikle elbise giymemi ister. Bu, popomun

ulaştığı boyutu gizlememe izin veriyor. Yakın olduğumuzda bunu fark ettiğinden şüpheliyim. Erkekler genellikle seks sırasında bu tür şeyleri fark etmezler.

Aklıma Simona'nın görüntüsü geliyor. Benden çok daha uzun ama on beşimde bile onun şimdiki beden pantolonunu giyebileceğimi sanmıyorum. Luca vücudumu beğendiğini söyleyip duruyor ve yalan söylediğini düşünmüyorum ama yine de... . Onunla birlikte olmayı seçtiyse, eski karısından etkilenmiş olmalı. Onun vücuduna ilgi duyuyorsa , tam tersi olan benimkini nasıl beğenebilir?

Yeter. Kısa sürede gelen ve her şeyin mükemmel olmasını bekleyen elliye yakın insan varken şimdi güvensizlik zamanı değil. Belki de Luca'ya bilgi vermem gereken kimseyi kaçırmadığımdan emin olmak için konuk listesini bir kez daha kontrol etmeliyim. Elimi açık bıraktığım saçlarımın arasından geçirip, şekillendiricinin çizgilerinin görünmediğinden emin olmak için son bir kez aynadaki yansıma bakıp banyodan çıkıyorum.

Luca odanın karşı tarafındaki koltukta oturmuş telefonuyla yazı yazıyordu. İçeri girdiğimde kafasını kaldırıp beni kontrol etti.

Dudaklarında memnun bir gülümsemeyle, "Gözlerime koyduğum en güzel şeysin," dedi, sonra bakışlarını aşağı indirdi ama yarı yolda durdu. "Arkanı dön."

Kaşlarımı kaldırdım ama yavaşça döndüm. Gözlerim ona döndüğünde artık gülümsemiyordu.

"Yine diyet mi yapıyorsun, Isabella?"

"Hayır. Neden?"

"Senin kığın daha küçük."

Yani fark edilmiştir. "Elbisenin altına şekillendirici giyiyorum," diyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Şekillendirici giysi mi?" Kaşlarını çattı. "Bu da ne?"

"Vücudun daha ince görünmesi için kıyafetlerin altına giyilir." Avuç içlerimi bacaklarımdan bir kez daha geçirerek dikiş yerlerini kontrol ettim. "Çok sıkı ama harika çalışıyor."

Luca'nın burun delikleri genişledi ve gözleri kısıldı. "Kaldır şu saçmalığı."

"Ne?"

"Şimdi, Isabella."

Dişlerimi sıktım, elbiseyi belime kadar çektim ve altımdaki zayıflatıcı şortu çıkardım. Onları bir kenara atarak elbisemi tekrar düzelttim.

"Orası. Memnun?" çıt diyeyim Hiçbir şey söylemiyor, sadece beni izliyor. Belki şekillendirici giysi fikrinden hoşlanmamıştır. "Sadece eski kiloma dönene kadar takmayı planlıyordum, tamam mı?"

Luca hala tek kelime etmiyor. Elbisenin esnek malzemesi vücuduma yapışıyor ve aldığım her fazla kiloyu gösteriyor. Şekillendirici şortu tekrar giymemi söylemesini bekledim ki aniden uzandığı koltuktan kalkıp telefonu bırakıp bana doğru geldi. Bana kızgın mı? Kilo aldım diye kızmış olamaz değil mi? Yüzündeki ifade gerçekten garip. Bir adım geri

atıyorum, sonra birkaç adım daha atıyorum ve kendimi tekrar banyoya atıyorum, Luca da peşimden geliyor. Başını eğdi, elleri kemerine geldiğinde nefesi yanağıma değdi ve kemeri çözmeye başladı. Pantolonunun düğmelerini açıp zaten tamamen dik olan aletini serbest bırakırken irileşmiş gözlerle onu izliyorum.

"Arkanı dön" diyor.

Kafam biraz karışmış halde ona sırtımı döndüm ve ellerinin kıcıma konduğunu hissettim.

"İsa." Derin bir nefes alıyor. "Sadece sana bakmaktan gelebilirim."

"Sen . . . beğendin mi?"

Ah, tesoro. Kalçalarımı kavradı ve beni vücuduna bastırdı. "Neden o zayıflama saçmalığını giydin?"

"BENCE . . . kığım çok büyük ve bu elbise gerçekten çok dar. Her şeyi gösterir. Onu çekici bulmayacağını düşünmüştüm."

"Hmm. Sana vücudun hakkında ne düşündüğümü göstermemi ister misin? Kulağıma fısıldamak için başını eğdi, "Yanlış anlaşılma olmadığından emin olmak için mi?"

"Tamam?"

"Bir adım at ki seni daha iyi göreyim." Ellerini popo yanaklarımdan kalçalarımaya kaydırıyor. "Kıcını hafifçe dik."

Dediğini yaptığımda derin bir nefes alıyor. "Kahrolası mükemmellik."

Elleri kalçalarımıdan ayrıldı ve arkamda bir inilti duydum. Aynaya bakıyorum ve onunla göz göze geliyorum. Sağ kolu öfkeyle hareket ediyor ve kığımın gözü önünde mastürbasyon yaptığını anlıyorum. Sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor ama sonra gelirken üzerine saf bir öforik bakış geliyor. Luca'nın aletini elinde tuttuğunu, parmaklarının her yerine boşaldığını bulmak için arkamı döndüm. Havlulardan birine uzanıyor, kendini temizliyor ve pantolonunun düğmelerini ilikliyor.

"Sadece kıcına bakıp senin için temiz şeyler mi söylüyorum, tesoro?"

Başımı salladım, biraz şok oldum.

"İyi. Am fişini mi takıyorsun? elini elbisemin altına kaydırды ve avucunu külotuma bastırdı, amımı avuçladı.

"Öyleyim bilirsin."

"Mükemmel. O zaman aşağı inelim."

OceanofPDF.com

Bölüm 24

LUCA

Isabella garsondan bir bardak alıp bana doğru eğiliyor.

Emiliano Caruso, diye mırıldandı. "Damian, Ocak ayında bir projede birlikte çalıştığınızı söyledi, ama hiçbir ayrıntısı yok. Emiliano yıllardır hiyerarşi basamaklarını tırmanmaya çalışıyor. Donato'nun yerini istiyor ama büyükbabam onu almasına izin vermiyor. Birkaç yıl önce yasadışı köpek dövüşlerini içeren bir davanın baş şüphelisiydi ve Nonno polisin radarına girmiş hiç kimseyi istemiyordu.

Başımı salladım, elimi Isabella'nın sırtına değdirdim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. Yaklaşık iki saattir kaynaşıyoruz. Geldiklerinde bana her misafirin ayrıntılarını veriyordu ve artık gerekli olmadığı halde ona izin verdim. Bu sabah ona neden hafızamın geri geldiğini söylemediğimden tam olarak emin değilim. Belki de bu gece onu çalışırken görmek istediğim içindir. Beyninde bu kadar çok bilgi tutması inanılmaz. Son iki gün içinde bana Ailenin ziyafete katılması beklenen her üyesi, rolleri, aile üyeleri ve kirli çamaşırlar hakkında bilgi verdi. İnsanlar, Isabella'nın güzel kafasında hayatlarının ne kadar çok detayının saklandığını bilseler şok olurlardı.

"Rosa'yı neden bu gece için arkadaşının evine gönderdin?" Isabella soruyor. "Parti için çok heyecanlıydı, özellikle de pasta için."

"Kötü bir şey olursa diye burada olmasını istemedim," diyorum.

"Bu bir parti, Luca. Bir ton güvenliğimiz var. Kötü bir şey olmayacak."

Ona baktım ve dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılırken başparmağımı çenesinin çizgisi boyunca gezdirdim. "Göreceğiz."

Isabella'nın gözleri genişliyor. "Neyi bana söylemiyorsun?"

Odanın diğer tarafından birkaç heyecanlı bağırış geldi ve ikimiz de kapının yanındaki kargaşaya baktık.

"Bok!" Isabella elimi tutuyor ve sıkıyor. "Davide Barbini'nin burada ne işi var? Davetli listesinde değildi ve kapıdaki adamların listede olmayan birini içeri almalarını kesinlikle yasakladım."

"Görünüşe göre onu Lorenzo getirmiş," dedim ve insanlar yeni gelenle sohbet etmek için toplanırken, yardımcı patronumun yeğeninin yanında durmasını izledim.

"Hala Davide'in Chicago'da ne halt ettiğini anlamıyorum," diye fısıldıyor.

"Evet, oldukça ilginç, sence de öyle değil mi?" Gülümseyip elini ellerimin arasına alıyorum. "Hadi gidip merhaba diyelim."

"Ne!" Fısıldayarak bağırır. "Damian, onun hakkında yalnızca bazı genel bilgileri paylaşabildi. Ya ikiniz okula gittiğinizde olan bir şeyden bahsederse?"

"Doğaçlama yapacağım."

"Doğaçlama mı yapacaksın?" tersledi. "Sen deli misin?"

Duruyorum, onu bana doğru çeviriyorum ve parmağımla çenesini kaldırıyorum. Güven bana tesoro, dedim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Lorenzo ve Davide'den oluşan grup, bir düzineden fazla yuvarlak masanın kurulu olduğu odanın ortasına taşındı. Onlara doğru yürürken Marco'nun durduğu köşeye bir göz attım ve bakışlarımız birleştğinde ona sağduyulu bir şekilde başımı salladım. Kafasına doğru konuşarak başını yana eğdi ve çevresel görüşüme göre Emilio ön kapıyı kilitledi ve vücuduyla önünü kapattı.

Odanın merkezine vardığımızda, her çıkış noktasında güvenlik görevlilerimden ikisi konumlanmış durumda. Talimat verdiğim gibi. Bu silaha izin verilmeyen bir etkinlik olduğu için aşırıya kaçmış olabilir, ama bunu riske atmak istemiyorum.

Davide, dedim ve sırtından tuttum. "Geçen gün yetiştirme fırsatı bulamadığımız için çok üzgünüm. Hadi yemek yiyelim, sen de bize İtalya'daki hayatından bahsedersin."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sandalyeye oturana kadar omzunu ittim.

"Bize katılabilirsin, Lorenzo." Alt patronuma dönüyorum. "Yanlış hatırlamıyorsam, konuşacak önemli bir şeyin olduğunu söylemiştin."

Lorenzo gülümser ve Davide'in yanına oturur. İkisinin değiş tokuş ettiği hızlı hesaplanmış bakış dikkatimden kaçmıyor. Isabella tek kelime etmiyor, elimi sıkıyor ve masanın etrafından dolaşıp karşılarındaki yerimize oturduğumuzda bile bırakmıyor.

Davide, "İki ay önce bir kaza geçirdiğini duydum," diyor. "Umarım ciddi bir şey olmamıştır."

"Hiç de bile. Hafif bir beyin sarsıntısı. Bazı yanıklar ve çizikler."

"Sen her zaman kalın kafalıydın, Luca." Sırıtıyor. "Babanın arabasını çalıp Luigi'ye gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Araziden ayrıldıktan bir mil bile geçmeden kaza yaptığımızda mı?"

Isabella'nın eli masanın altında benimkini sıkıyor ve parmaklarının titrediğini hissedebiliyorum. Sandalyeme yaslanıp Davide'e bakarak başımı kaldırdım, sonra bakışlarımı Lorenzo'ya çevirdim. Gözlerinde şeytani bir parıltı ve dudaklarında zar zor belli olan kendinden memnun bir gülümsemeyle bana bakıyor. Evet, varsayımlarımda haklıymışım gibi görünüyor.

"Hatırlamıyor musun?" Davide devam ediyor ama gülümsemesi her geçen saniye daha da genişleyen Lorenzo'yu izlemeye devam ediyorum.

ISABELLA

Biz çok mahvolduk.

Gözlerimi önümdeki masaya dikip bizi bu boktan durumdan kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Neden hatırladığını ve işini bitirdiğini söylemiyor? Daha sonra konuşmanın yönünü değiştirmeyi deneyebilirim.

Luca yanımda, "Bunu hatırladığımı söyleyemem, Davide," dedi ve başımı kaldırdım.

Bunu neden itiraf etti? Bakışlarımı Lorenzo'ya çevirdiğimde gülümsediğini görüyorum. Luca'nın cevabına şaşırılmış görünmüyor. Aslında öyle görünüyor. . . heyecanlı. Farkına varıyorum ve tüm gücümle Luca'nın elini sıkıyorum. Lorenzo, Luca'nın hafıza kaybını nasıl öğrendi?

"Nasıl hatırlamazsın?" Davide basıyor.

Luca soğuk bir sesle, "Çünkü hiç olmadı, Davide," dedi.

Vücudum katlaşıyor. Bunu nasıl bilebilirdi? Damian ona bu olaydan bahsetti mi?

"Philip'in evinde iskambil oynarken bize anlattığı hikaye buydu." Luca devam ediyor. "Hatırladığım kadarıyla, birinci sınıftan sonraki yaz mevsimiydi. Eski güzel günler."

Bu garip düşme hissini hissediyorum ve panik içime yerleşirken spiral çiziyorum. Aman Tanrım, hatırlıyor.

Luca'ya bakmaya cesaret edemiyorum, yüzündeki nefreti görmeye dayanamıyorum. Muhtemelen şimdi benden nefret ediyor. Bitti. Dudaklarımı birbirine bastırarak akmak üzere olan göz yaşlarımı dizginledim ve elimi Luca'nın elinden çekmeye çalıştım. Parmaklarımı saran tutuşu gitgide güçleniyor. Derin bir nefes alarak bir şekilde ona bakma cesaretini topluyorum ama bulmayı beklediğim bir öfke ifadesi yerine dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme görüyorum. Elini yüzüme kaldırdı ve başparmağıyla başıboş bir gözyaşını sildi. Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmak için öne doğru eğilirken gözlerim iri iri açıldı ve ardından Davide'e döndü.

"Acaba Davide," diyor, "beni o yoldan çıkarmanın karşılığında sana ne söz verildi?"

Yüzü hayalet gibi beyaza dönen Davide, Luca'ya bakıyor. Bir sandalye gıcırdadı ve hemen ardından Davide en yakın kapıya doğru fırladı. Marco onu yarı yolda yakalar.

Oda sessizleşti.

"Patron." Marco, Luca'ya döner. "Onu nereye koyalım?"

Mutfak olur, dedi Luca. "Orada karo zemin var, kanı yıkamak daha kolay."

Marco başını salladı ve Davide'i odanın karşı tarafındaki kapıya doğru sürüklemeye başladı. Konukların çoğu yemeklerinin ortasındaydı ama şimdi herkes yemek yemeyi bıraktı ve düzinelerce göz kendini kurtarmaya çalışırken çırpınan ve bağırان Davide'e bakıyor. Marco ona ters vuruş yapıyor, ardından onu mutfaka doğru çekmeye devam ediyor.

Soldaki kapı aniden açılır ve üç adam içeri girer, ardından Emilio ve Tony gelir. İlk ikisini tanımıyorum ama sonraki Lorenzo'nun korumalarından biri. Elleri arkadan bağlı ve yüzlerinin her yerinde morluklar var. Emilio onlardan birini silahıyla dürttü ve adam tökezledi. Bakışlarımı sandalyesinde dimdik oturmuş bağlı adamlara bakan Lorenzo'ya çevirdim.

"Mutfaka da. Onlarla sonra ilgileneceğim." Luca kollarını onun göğsünde kavuşturur ve Lorenzo'ya döner. Merak ediyorum, Davide'e ne söz verdin? Ben ortadan kaybolduktan sonra Ailenin başına geçtiğinde bir capo'nun pozisyonu mu? Plan bu muydu?

Lorenzo, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı.

"Hayır?" Luca gülümser ve Lorenzo'nun yüzüne eğilir. "Beni rahatsız eden bir şey vardı. Neden tekrar denemedin? Ve sonra bana geldi. Hiçbir şey hatırlamadığımı biliyordun. Söyle bana, beni ele veren neydi?"

Lorenzo onu birkaç saniye izliyor, sonra dişlerini gıcırdatıyor. "Seni hastaneye kaldırdığında seni tedavi eden doktoru buldum."

"Ama emin olman gerekiyordu, değil mi? Aileye ifşa etmeden önce. Nasıl tepki vereceğimi görmek için dün öğle yemeğine Davide'i getirdin. Ve bu başarısız olunca, onu buraya sen getirdin. Planını mahvettiğim için çok üzgünüm."

"Benim yerimi aldın!" Lorenzo alay ediyor. "O benimdi! Giuseppe'nin kıcını yalamak için onlarca yıl harcadım ve sonra sen içeri daldın, bu pislikle evlendin ve her şeyi mahvettin!"

Yakındaki bir masada biri nefesini tutuyor ama bunun dışında oda ürkütücü bir şekilde sessiz.

Luca sandalyeden fırlar, Lorenzo'nun saçını tutar ve yüzünü masaya vurur. Darbenin gücünden tabaklar ve gümüş eşyalar takırdadı. Lorenzo sallanıyor, Luca'nın elini tutuyor ve sıyrılmaya çalışıyor ama Luca yüzünü tekrar masaya çarpıyor. Ve yeniden. Sofra takımları her seferinde şingırdadı ve tıngırdadı. Tabaklardan ikisi ve birkaç bardak yere düşüyor, porselen ve kristalin kırılması vahşet senfonisine katkıda bulunuyor.

Kocam Barbini'nin canını yakmak için elinden gelenin en iyisini yaparken misafirler arasındaki nefes nefese kalmalar ve mırıltılar devam ediyor. Sonunda Luca, Lorenzo'yu saçından tutarak yukarı çeker. "Karımdan özür dile."

Sandalyemde geriye yaslanıp Lorenzo'nun kanlı yüzüne bakıyorum. Yukarı baktı, sonra benim yönüme tükürdü, kanlı tükürük beyaz masa örtüsünü kirletti.

Odadaki insanların gözleri bundan sonra ne olacağını bekleyerek Luca ve Lorenzo arasında gidip geliyor.

Luca, "Biliyorsun, beni öldürmeye çalışman benim için sorun değil," diyor ve masaya bakıyor. "İş bu. Denedin. Arızalı. Seni kafandan vururum ve hepimiz mutlu hayatlarımıza geri döneriz. Masanın üzerindeki tirbuşona uzanıyor, sonra Lorenzo'ya yaklaşıyor.

Luca, "Ama kimse karım Lorenzo'ya saygısızlık edemez," diye havlıyor ve ardından yardımcı patronun arkasında duran Marco ve Emilio'ya bakıyor. "Tut onu."

Luca'nın adamları Lorenzo'yu kavrayarak onu sandalyede tutuyor. Ben izlerken kocam tirbuşonu Lorenzo'nun boynunun yan tarafına, kulağının hemen altına saplıyor. Lorenzo çığlık atarak sandalyeden kalkmaya çalışır, ancak Luca tirbuşonu sökerken Marco ve Emilio onu geri iter ve onu tutmaya çalışır. Yaradan sızan kan, Luca'nın gömleğinin önünü ve Marco'nun ellerini ıslatıyor. Konuklardan birkaçı çığlık attı.

"Bir özür duydum mu?" Luca, Lorenzo'nun ne dediğini duyar gibi başını eğiyor ama Barbini'nin ağzından çıkan tek ses boğulma sesleri. "Hayır, bunun bir özür olduğunu sanmıyorum," diyor ve tirbuşonu bu kez önden Lorenzo'nun boynuna saplıyor.

Gözlerimi kapattım, daha fazla kan banyosunu izleyemezdim. Ama sızlanmayı engelleyemiyordum. Boğulma sesleri. Safra yutarım.

Bir dakika kadar sonra boğulma sesleri kesildi ve ben de gözlerimi açmaya karar verdim. Luca elinde tirbuşonla Lorenzo'nun önünde duruyor. Sağ kolu kan içinde. Önü de. Bakışlarımı Lorenzo'ya, daha doğrusu vücuduna çevirdim ve nefesim kesildi. Boynunda uzun kırmızı bir çizgi var, en az bir düzine delinme yarasından akan kan gövdesinden aşağı akıyor. Tüm kanı görmekten safra boğazımda toplanıyor. Dişlerimi birbirine bastırarak derin bir nefes alıyorum ve kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Tüm Aile izlerken bayılmıyorum.

Luca arkasını döndü, bakışlarıyla beni sabitledi ve kanlı tirbuşonu masaya fırlattı. Birkaç uzun adımda aramızdaki mesafeyi katederken ve herkes ona bakarken önümde dururken onu gözlerimle takip ettim.

"Partini mahvettiğim için üzgünüm tesoro."

Ona göz kırptım. Bir şey söylemeli miyim?

"Hadi yukarı çıkalım." Kansız olanıyla elimi tuttu ve beni fuayeye ve ardından iki kat merdivene götürdü.

Yatak odasına vardığımızda Luca doğruca duşa girdi. Yatağa doğru yürüyorum, kenara oturup bekliyorum, gözlerim banyo kapısına yapışık. Az önce bir adamın önümde katledildiğine tanık oldum ama bunu işlemek yerine çıldırıyorum çünkü Luca belli ki her şeyi hatırlıyor.

Şimdi ne olacak? Beni dışarı mı atacak? Boşanmak mı? Eski haline dönerse onunla aynı evde yaşayabileceğimi sanmıyorum ama ona yakın olmama düşüncesi bile içimde çılgılık atma isteği uyandırıyor. Suyun sesi kesiliyor ve nefesimi tutuyorum.

Banyo kapısı açılır ve Luca çıplak bir şekilde dışarı çıkar. Saçları ıslak ve tıpkı onunla ilgili ilk anımdaki gibi yüzünün iki yanına düşüyor. Ayağa kalktım ve yaklaşmasını izledim, bekledim. Tam önümdeyken elini kaldırıp çenemi tuttu ve başımı kaldırdı.

Sana yalan söylediğim için özür dilerim, diye fısıldadım.

Burunlarımız arasında zar zor bir inç kalana kadar başını eğdi. "Ne hakkında?"

"Senin bana âşık olman hakkında," diye mırıldandım.

Luca'nın dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "Ama yalan söylemiyordun, Isabella." Eli çenemden ayrılarak boynumdan ve göğsümden aşağıya, ardından belimin etrafından sırtımın küçük kısmına doğru ilerledi. "Görüyorsun, kazadan çok önce senin için deli oluyordum."

Nefesim kesiliyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Bir moron olduğum için çok üzgünüm, İsa. Sana âşık olduktan sonra bile seni kendimden uzaklaştırdığın için." Bel bölgemi saran kol sıkılaşıyor ve beni vücuduna bastırıyor. "Senin çok genç olmandan korktum."

"Yanılmışsın," dedim, gözlerimden mutlu yaşlar birikirken. Bu sözlerin dudaklarından çıktığını duyacağımı ummaya asla cesaret edemedim.

"Biliyorum." Dudaklarını benimkilere bastırıyor. "Sana ne kadar üzgün olduğumu göstermeme izin verir misin?"

"Belki."

Luca'nın gözleri parlıyor. "Belki?"

Parmaklarımı ıslak saç tellerine değdirmek ve doğrudan gözlerinin içine bakmak için kollarımı kaldırdım. "Beni becereceksin. Önce ağzınla. Sonra elin. Ve son olarak, sakinle."

"Tamam."

Ama Luca. . "saçını sıkarım. "Beni kesinlikle doyurana kadar gelmene izin yok."

Dudaklarına haince bir gülümseme yayıldı ve bir an sonra kendimi yatağa atılmış buldum.

"Sana daha önce söylediğimi sanmıyorum," diyor bedenimin üzerinden geçerken, "senin kurnaz aklına ne kadar aşık olduğumu."

"Sadece aklım mı?" diye soruyorum ve odayı bir yırtılma sesi doldurduğunda nefesim kesiliyor. "Tanrı aşkına Luca. Kıyafetlerimi mahvetmeyi bırak."

"Seninle benim arama giren her şeyi yok edeceğim." Boynumun yan tarafına bir öpücük konuyor, sonra ağzı köprücük kemiğim ve göğsüm üzerinden göğüslerime doğru ilerliyor. Arkama uzandım ve sutyenin kopçasını hızla açtım, böylece o da yok olmayacaktı.

Luca'nın kocaman elleri göğüslerimi kavıyor ve hafifçe sıkıyor. "Güzel göğüslerini seviyorum." Sol tarafımı ısıyor, sonra sağ tarafımı. "Vücudunun geri kalanı gibi." Karnıma öpücükler bırakıyor. "Ve senin açgözlü küçük amcığın."

Külotumun kemerini aldı ve bir an sonra yırtık bej bir dantel demeti yere düştü. Amcık tıkaçını yavaşça çıkarırken nefes nefese saçlarını kavradım. Yüzünü bacaklarımın arasına gömüp klitorisimi emdiğinde dudaklarımdan bir inilti koptu.

Fikrimi değiştirdim, sikine şimdi ihtiyacım var, diye sızlandım. İçimde olması ihtiyacı beni deli ediyor. Luca bacaklarımı tutuyor ve omuzlarına atıyor.

"Henüz değil." Dili kıvrımlarımın arasından kaydı ve ben ürperdim.

Luca amcığıma tur atıyor, sanki bir dondurmaymış gibi yalamakla emmek arasında gidip geliyor ve bacaklarımın arasındaki basınç, içimden eriyecekmiş gibi hissedene kadar artıyor. Sırtımı kavislendiriyorum, parmaklarımın arasındaki uzun siyah telleri çekiyorum ve başını daha da aşağı bastırıyorum. Parmağını yavaşça içeri kaydırmaya başladığında vücudum şimdiden titriyordu. Daha yarısına gelmeden geliyor.

Luca tüm ıslaklığımı yalayarak, "Tadın bile vanilya gibi, Isa," diyor, sonra bacaklarımı indirip üzerime geliyor. Parmağı hala amımın içinde, içeri ve dışarı pompalanıyor, beni daha da sağlıyor.

"Yani yalan söylediğim için kızmadın mı?" Dudaklarına fısıldıyorum.

Yalan söylemiyordun. Sana zaten söyledim," - başka bir parmağını ekliyor ve daha derine sokuyor - "Anılarımı kaybetmeden çok önce sana aşık oldum, tesoro. İnatçı kişiliğin için. Ne zaman bir aptal gibi davransam, yerinde durup benimle savaştığın için.

"Evet, bunu oldukça sık yaptın." Kalın kolunu tuttum ve parmaklarını gezdirdim.

"Üzgünüm." Çenemde bir ısırık var ve bir tane de boynumun yanında. "Şu andan itibaren sana en başından davranmam gerektiği gibi davranacağıma söz veriyorum."

Peki bu nasıl olurdu?

Parmakları bir anlığına kıpırdamadı ama sonra onları o kadar sert bir şekilde içeri soktu ki nefesim kesildi. "Kahrolası bir kraliçe gibi, Isabella."

Onun sözleri. Parmakları. O. Bu çok fazla.

Yine geliyorum, gözlerimde yaşlar ve dudaklarımda kocaman bir gülümseme.

Luca'nın kolu beni sarıyor ve yüz üstü dönene kadar beni döndürüyor. "Ve şimdi, seni asil bir şekilde becereceğim. Her zaman sergilenen muhteşem asil kışınla. Kalçalarımı kavradı, leğen kemiğimi kaldırdı ve içime gömüldü.

Luca nefesimi onun temposuna uydurmaya çalışırken arkamdan bana doğru sallanırken yatak başlığını tuttum ve tüm gücümle tutundum. O, içimde... Derin bir nefes alıyorum. Dışarı kaydığında nefes verin. Yeterince hava aldığımı sanmıyorum çünkü başım dönüyor. Oksijen eksikliğinden olabilir ya da on dakikadan kısa bir süre içinde üçüncü kez geleceğimden ve vücudumun bunu işlemekte güçlük çekmesinden olabilir. Luca'nın eli bacaklarımda arasında geziniyor ve parmakları klitorisimi buluyor. Tomurcuğuma bastırarak tekrar bana çarptı ve göz kapaklarımda beyaz yıldızlar patladı. Gelirken çılgın attım, o bana doğru inerken sesler inlemelerine karıştı.

* * *

Boynumun dibine bir öpücük, ardından bir tane daha. "Uyuyor musun?"

Gözlerimi açıp omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. "Evet. Ve ben yarı ölüyüm, bu yüzden unutabilirsin."

Beni olabilecek en iyi şekilde mahvetmesinin üzerinden bir saat geçti ve ben hala hareket edemiyorum.

"Emin misin?" Parmağını içime daha da bastırdı.

"Evet benim-"

BANG!

Hareketsiz kalıyorum. "Bu bir silah sesi miydi?"

Kulağa öyle geliyor. Luca dudaklarını omzuma kaydırды.

"Neler olup bittiğini kontrol etmeyecek misin?"

"Şu anda tesiste kırktan fazla güvenlik görevlimiz var. Maaş çeklerini kazansınlar."

Bahçede bir yerden bir silah sesi daha çınıyor ve ardından pencereden erkek bağırışları bize ulaşıyor.

"Seni bok parçası! Seni öldürecekim!"

Luca'ya bakıyorum. "Franco'ya benziyordu."

"Tanrı aşkına." Başını sallıyor, telefonuna uzanıyor ve birini arıyor. "Marco, kardeşim hâlâ yaşıyor mu?"

"İki dakika önce sadece pantolonuyla evden koşarak çıktı. Düğmeleri açık," Marco'nun sesi hattın ötesinden geliyor. "Bay. Conti onu kütüphanede Bayan Arianna ile bulmuş."

"Mükemmel. Aşağı inmeli miyim?"

"Bence bu iyi bir fikir olur, Patron."

Luca aramayı bitiriyor ve bana bakıyor. "Franco'yla ilgilenmek ve diğer konukları evimizden kovmak için aşağı iniyorum. Kan döküldükten sonra gitmelerini ummuştum."

"Dalgamı geçiyorsun? Önümüzdeki altı ay boyunca dedikoduların ana kaynağı olacak."

Elini kıcıma kaydırды ve popo yanağını sıktı. "Yirmi dakika sonra döneceğim. Sonra devam ederiz."

"Elbette Luca." sırtıyorum

Gözleri parladı ve dudakları dudaklarıma değene kadar başını eğdi. "Seni seviyorum benim güzel, kurnaz İsa."

OceanofPDF.com

sonsöz

Dört yıl sonra

LUCA

Komodinin üzerindeki telefonum çalışıyor. Tuttuğum klasörü yere koydum ve sol elimle telefonu kaldırdım çünkü sağ elim Isabella'nın amını avuçluyor, parmağım içine gömülü. Ve yangın veya benzeri bir şey olmadıkça, onu çıkarmayı düşünmüyorum. Arayanın adını gösteren ekrana baktım ve kaşlarımı çattım.

"Kim o?" Isabella uyuklu bir şekilde mırıldanıyor.

Salvatore Ajello, dedim ve aramayı cevapladım. "Evet?"

"Bay. Rossi. Bir sorunumuz olabilir."

"Son inşaat projesiyle ilgili bir şey mi var?"

"Hayır. Bu kişisel bir mesele" diyor. "Burada sana ait bir şey var. Benim şehrimde olmaması gereken bir şey, Bay Rossi."

Kahretsin. Ailemizden biri New York bölgesine izinsiz girecek kadar çılgınsa, o öldü ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Kim o?" Soruyorum.

Sonunda cevap vermeden önce birkaç dakikalık sessizlik olur.

Milene Scardoni.

SON